

Nha Hoàn Không Chịu Gả

Contents

Nha Hoàn Không Chịu Gả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	52
9. Chương 9	58
10. Chương 10	67

Nha Hoàn Không Chịu Gả

Giới thiệu

Từ sau khi phẩm chất bất lương tiểu cẩu, cứng rắn đưa Mạc Liên Nhi cho Nam Tĩnh Tuyền sau, Hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-khong-chiu-ga>

1. Chương 1

Ediy: Kally

Thành Nam, Bảo Trân Trai xưa nay vẫn luôn nổi tiếng với món điểm tâm ngọt được chế biến từ các loại hoa cỏ, sau thời khắc giữa trưa, là lúc bánh ngọt vừa chín tới và được lấy ra khỏi lồng hấp cũng là lúc náo nhiệt nhất, cửa hàng có mặt tiền không tính là quá lớn nhưng lại bị nô tỳ của các nhà danh môn phú hộ trong thành phái ra chen chúc tại đây tạo ra một loại âm thanh điếc tai vô cùng.

Sau giữa trưa hôm nay, vào lúc mỹ thực điểm tâm ngọt nóng hầm hập của Bảo Trân Trai ra khỏi lồng hấp, trong điểm vẫn như cũ chật ních đám đông tranh nhau mua điểm tâm, đôi vợ chồng chủ điểm bận rộn đến đổ đầy mồ hôi, trên miệng luôn mang theo tươi cười thỏa mãn. Chỉ trong chốc lát, vài khay điểm tâm lớn lập tức đã bị giành mua sạch sẽ không còn, đám đông cũng dần dần rời khỏi, lúc này vợ chồng chủ điểm mới có thể thở một hơi, hai người ăn ý nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, phảng phất như đang chờ đợi cái gì....

Quả nhiên, không lâu sau, một bóng dáng tinh tế lặng yên hiện thân ở trước cửa....

“ A.... muối tới quá muộn sao?” Nhìn thấy trong điểm trừ bỏ hai vợ chồng ra, không có một bóng người nào khác, Mạc Liên Nhi lập tức hiểu được chính mình đã đến chậm.

“ Không muộn, không muộn!” Nữ cười thân thiết, lão bản nương kéo nàng vào trong điểm, một bên kêu lão bản đi lấy này nọ, một bên cười tủm tỉm nói: “ Đã sớm để lại uội, ‘Quảng hàn cao’ phải không?”

‘ Quảng hàn cao’ được làm từ hoa quế là món điểm tâm nổi tiếng ở trong điểm, hương khí này cao nhã vừa vào miệng, lập tức tan ra, hương vị trong veo tỉ mỉ thấm vào trong lưỡi, làm cho người ăn qua sẽ suốt đời khó, có thể nói nó chính là chiêu bài của ‘ Bảo Trân Trai’, thường thường là món điểm tâm đầu tiên bị cướp sạch trước trong tất cả các loại điểm tâm.

“ Thật ngại quá, còn phiền tẩu để lại uội....” Mạc Liên Nhi nhẹ giọng nói, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ vẻ ngượng ngùng.

“ Nói gì thế này! một năm rưỡi trước nếu không có muối hỗ trợ, ta cùng với Đại Bảo thế nào còn mạng sống đến ngày hôm nay, nói cho cùng là hai vợ chồng ta nên cảm tạ muối mới phải.” Hồi tưởng lại một năm rưỡi trước, trong lòng lão bản nương vẫn luôn đầy lòng cảm kích.

Ngày ấy mưa to giàn dụa, ngã tư đường trước đây luôn đầy người nay lại lạnh lùng không một bóng người, trượng phu lại không có ở nhà, nàng đang mang thai trong nhà lại chỉ có một mình, ai ngờ mưa tầm tã suốt đêm, đáng lẽ còn một tháng nữa mới sinh, nhưng nàng lại đau bụng sinh trước thời gian, vốn định nhịn đau đi tìm bà mẹ, đang lúc giữa đường bụng đau không thể đi nổi nữa, may mắn nàng gặp được vị Liên Nhi cô nương tốt bụng này, không chỉ đưa nàng về nhà, còn bất chấp mưa to đi tìm bà mẹ đến giúp nàng đỡ đẻ, cho nên nàng và Đại Bảo mới có thể mẹ tròn con vuông. Mãi cho đến khi trượng phu trở về, lúc biết được quá trình này thì sợ đến mức sắc mặt trắng bệch cùng với lòng cảm kích vô cùng, từ đó về sau, hai vợ chồng bọn họ thường cùng Mạc Liên Nhi lui tới.

“ Tẩu lại nói việc này rồi! đó cũng đâu là gì, bất cứ ai cũng sẽ ra tay tương trợ (giúp đỡ) thôi!” Mạc Liên Nhi nhỏ giọng nói, nàng không thích vợ chồng bọn họ hờ một chút liền xem nàng là ân nhân cứu mạng để mà đối xử. Người tốt chân chính phải là Diễm Ca tiểu thư và Tinh Hồn thiếu gia mới đúng, nếu không có hai người bọn họ, Mạc Liên Nhi nàng đã sớm....

Nghĩ đến đây, nàng lại lắc lắc đầu, không muốn nhớ lại chuyện thương tâm, cô đơn lúc mất đi người thân trước đây nên bèn ôn nhu cười khê: “ Đại Bảo đâu rồi? không phải lại búng bình nữa chứ?”

“ Vừa tỉnh ngủ thôi!” Tắm màn trong điểm được vén lên, lão bản tay một tay ôm một nhóc con mập mập vẫn còn đang buồn ngủ, một tay cầm lấy một bao giấy dầu đã gói kỹ ‘ Quảng hàn cao’ trong đó, cười từ bên trong bước ra.

“ Dì.... Dì...” Đang còn buồn ngủ mơ mơ màng màng, nhóc con mập mập nhìn thấy bóng dáng tinh tế kia thì tinh thần không khỏi phấn chấn lên, mừng rỡ hoa tay múa chân vui sướng, lập tức ruồng bỏ lão cha của nó, muốn được người dì có mùi thơm dễ ngủ kia ôm.

Thấy thế, Mạc Liên Nhi lập tức đón lấy nhóc con mập mập ôm lại đây, ngửi kỹ thấy trên người nó có mùi sữa, ở trên hai má phần nộn của nó hồng hồng, mới cười hỏi: “ Đại Bảo có ngoan hay không?”

“ Ngoan... Đại Bảo ngoan...” Mơ hồ nói không rõ vài câu, đầu bự liền quen thuộc tự động cọ cọ vào ôn hương nhuyễn ngọc trước ngực, còn ở trên đó để lại một bãi nước miếng.

“ Tiểu tử này, sau khi lớn lên bệnh cũ này đừng tái phát, nếu không sau này không bị chúng cô nương gia đuổi đánh mới là lạ!” Lão bản nương cười ha ha không ngừng, đem Đại Bảo nhận lấy, liếc mắt ý bảo trượng phu mau đem gói bánh ‘ Quảng hàn cao’ đưa cho người ta.

“Cám ơn”. Gật đầu cầm lấy nói lời cảm tạ, theo như thường lệ lại trả tiền bánh.

“Không phải đã sớm nói là không cần đưa sao?” Võ trăn, lão bản nương đối với tính tình của nàng đúng là không có cách.

“Không được! Hai người cũng là buôn bán kiếm tiền nuôi gia đình, làm sao có thể không lấy!” Cười dịu dàng lại đem tiền nhét vào tay lão bản nương, Mạc Liên Nhi đã trải qua một năm huấn luyện, đã sớm thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận đấu, kinh nghiệm phong phú). nên biết làm như thế nào để mau chóng đem ngân lượng trao đi ra ngoài.

Cũng có một năm kinh nghiệm như vậy, nên lão bản nương biết rõ đáng về nhu nhược kia chỉ là biểu tượng, trong xương kia lại mang biết bao mạnh mẽ, nếu không nhận, nàng tuyệt đối có biện pháp cùng người giằng co, mãi đến khi người nhận thua mới thôi. Cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt, nhìn nàng thông thả đi ra khỏi cửa điếm.

“Liên Nhi cô nương này thật là, quá khách khí” Nhịn không được oán giận với trượng phu bên cạnh đang bật cười không thôi.

Phát hiện thê tử ảo não, lão bản cũng chỉ có thể dịu dàng an ủi, vừa đùa giỡn con trai như sâu lông đang ngọ nguyệt không thôi, tươi cười trên mặt mỹ mãn đến nói không nên lời.

Mạc Liên Nhi bước ra cửa điếm, lặng lẽ quay đầu nhìn hình ảnh hạnh phúc của một nhà ba người bọn họ, bờ môi không khỏi dâng lên một ý cười động lòng người, trong mắt thản nhiên nổi lên chút sầu bi.

Ở sâu trong trí nhớ, nàng cũng từng có một đoạn ngày hạnh phúc khoái hoạt như thế...

Đạt đạt ... tiếng vó ngựa tiết tấu theo quy luật vang lên càng lúc càng gần Định Viễn vương phủ, cho đến khi đến gần cổng chính màu đỏ, bóng đen hắc mã cao lớn dưới sự khống chế của nam tử mặt lạnh nghiêm túc, ổn định dừng lại trước mắt bọn nô bộc đang ra đón.

Đem dây cương đưa ã phu đang đứng chờ ở bên cạnh, Nam Tĩnh Tuyền vừa đi vào bên trong, vừa liên tục phát ra mệnh lệnh: “Tiểu Lí, người trước dừng vội tẩm cho ‘Gió xoáy’, đợi lát nữa để ta tự mình tẩm cho nó, Triệu thúc, nếu lát nữa có người đưa sổ sách đến, phiền ông đem vào trong phòng cho ta, Vương tổng quản, gần đây trong phủ có chuyện gì quan trọng....”

“Tiểu thiếu gia, phu nhân muốn ngài sau khi trở về thì đi tìm người”. Vương tổng quản nhanh chóng đem chuyện phu nhân dặn dò báo cho tiểu chủ tử biết.

Mẹ có việc tìm hắc? Nam Tĩnh Tuyền hơi nhíu mày, gật đầu tỏ vẻ đã biết, thân hình cao to bỏ lại mọi người, nhanh chân bước vào trong nội viện, dọc đường gặp được không ít nha hoàn, nô tỳ vẫn an, mãi đến một hồi lâu sau, hắc mới cảm thấy quái dị. Như thế nào không có bóng dáng tinh tế kia, kể từ hai năm trước tiểu cữu ép buộc đưa cho hắc xong, liền đeo bám dính lấy hắc, nay lại vẫn như cũ không thấy bóng dáng đâu? Trước đây, chỉ cần hắc mới về phủ, nàng liền chào đón hầu hạ, đuổi cũng đuổi không đi, sao hôm nay thế nhưng lại khác thường như vậy?Đột nhiên vượt qua hành lang gấp khúc của hoa viên, hắc gọi một tiểu nha hoàn lại.

“Tiểu thiếu gia, có việc gì sao?” Tiểu nha đầu khó nén vẻ ngưỡng mộ, sùng bái, khẩn trương hoan nghênh đợi chờ chủ tử sai khiến.

“Àn... Cái kia... không, không có việc gì, người đi đi!” Trải qua một phen muốn nói, lại không biết như thế nào để hỏi về vị cô nương cơ hồ bị hắc coi thường kia, cuối cùng dưới ánh mắt nghi ngờ của tiểu nha đầu, phát tay để cho nàng đi.

Kỳ quái! Hắc hôm nay là chuyện gì xảy ra? Sao lại bắt đầu để ý đến vị cô nương tên Liên Nhi có ở bên người hắc hay không? Là vì hai năm nay, do nàng nhắm mắt theo đuôi đi theo, làm cho hắc bất tri bất giác thói quen có nàng tồn tại, cho nên hôm nay mới không thấy nàng, liền cảm thấy cả người không được tự nhiên? Vẫn là....

“Tuyền nhi! Một tiếng rống yêu kiều đánh gãy suy nghĩ của hắc, sau khi ngược mắt nhìn xem rõ là người phương nào thì đầu liền cảm thấy ần ần đau...

“ Không phải muốn người một khi trở về phủ thì đến gặp ta sao, như thế nào còn chậm chạp ở đây? Ta chỉ biết người càng càng không đem mẹ đẻ vào mắt, ô... Hạo ca ca, huynh vì Nha Nhi nói câu công bằng đi, nói nói con huynh a...” Khoa trương đem khuôn mặt không hề có nước mắt vùi vào trong ngực trượng phu, Nguyệt Nha Nhi khóc cực kỳ giả tạo.

“ Tuyền nhi nào dám không đem nàng đẻ vào mắt, là nàng suy nghĩ nhiều quá!” Nhẹ lời an ủi ái thê, Nam Thần Hạo vẫn một bộ dáng bình thản như trước, đối với con trai nhà mình cũng không có nửa lời nặng nề.

Mẹ khẳng định lại thừa cơ ăn đậu hủ của cha rồi! (Ấc, Nha Nhi tỷ ăn ở sao mờ để con nó nói z nhỉ?!!!) Muốn thân thiết cũng đừng biểu hiện cho người bên ngoài thấy, đau mắt người khác a! Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy cực kỳ đau đầu, có chút nhận mệnh hỏi: “ Mẹ, ngài tìm con có việc gì?” Haiz.... Thế nhưng trăm ngàn lần đừng như hần nghĩ là cái việc kia mới tốt....

“ Vô nghĩa! Tìm người đương nhiên là có chuyện!” Vừa nghe đến hần tự động khơi mào đề tài ra, Nguyệt Nha Nhi lập tức có tinh thần, không còn bộ dáng sầu bi vừa rồi, trên mặt cười hì hì “ Nào, nói ẹ biết, có gặp được đối tượng mình thích hay không?”

“ Không!” Liếc trắng mẫu thân một cái, vạn phần không hiểu mẹ hần bị làm sao vậy? từ nửa năm trước hỏi hần có thích cô nương nào hay không! Đừng nói hần không có, mà cho dù có thì mẹ lại muốn như thế nào? trực tiếp phái người ta đi cầu hôn sao? có phải mẹ gần đây quá rảnh rồi hay không?

“ Haiz...” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chờ mong thoáng cái liền ảm đạm, Nguyệt Nha Nhi không rõ đứa con này của nàng là có bệnh gì a? theo tuổi này của hần đáng lẽ ra phải có hứng thú với cô nương nhất không phải sao? sao hần hoàn toàn không có một đối tượng để chung tình chứ? Thảm! không phải hần cũng giống như cha hần muốn xuất gia làm làm con lữ ngốc chứ? Nhưng mà chưa từng thấy hần ăn chay niệm phật qua à nha, chắc hần không phải là người có tuệ căn đâu!

“ Ngài tìm con đến chỉ vì hỏi cái này a?” Mắt đẹp híp lại.

“ Đúng vậy” Trả lời thật xuôi tai.

“ Nhàm chán”. Lạnh lùng đáp lại, Nam Tĩnh Tuyền cất bước đi đến phía chuồng, khi đi ngang qua người thân cha, đột nhiên bỏ xuống một câu: “ Cha, quản tốt lão bà của ngài, đừng để cho nàng tìm con phiền toái”.

Nghe vậy, Nam Thần Hạo cười khê không thôi, Nguyệt Nha Nhi lại dậm chân giận dữ “ Con, người lời này là có ý gì? quay lại đem lời nói rõ ràng cho ta...”

Không để ý tới lời quát mắng của nàng, Nam Tĩnh Tuyền ngay cả đầu cũng không quay lại, giơ cánh tay lên phất phất, hướng thẳng về phía chuồng ngựa mà đi. Hiện tại trong cảm nhận của hần, việc tắm rửa cho ngựa yêu của hần so với việc nghe những lời mắng không hề ý nghĩa của mẫu thân quan trọng hơn nhiều.

Nhìn theo bóng dáng hần biến mất, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên sầu não “ Tuyền nhi càng ngày càng không đáng yêu, nhớ mới trước đây hần rất thích bám ở bên cạnh ta gọi mẹ, nhưng còn bây giờ thì sao? nhìn thấy bộ dáng kia của hần, thật khiến người ta chán nản...”

“ Con phải lớn lên thôi!” Nam Thần Hạo khê cười, ôm lấy nàng khuyên giải an ủi “ Từ lúc bốc quẻ xong, trong nửa năm qua, nàng lúc nào cũng đuổi theo con hỏi xem hần có vừa ý cô nương nào không, hần đương nhiên là cảm thấy phiền...”

“ Ai nha! Người ta là muốn sớm một chút hỏi rõ ràng xem hần thích cô nương nhà ai, ta làm mẹ có thể giúp hần theo đuổi nha! bằng không y theo cái tính tình này của hần, có cô nương nào muốn gả cho hần mới là lạ!” Haiz... nàng làm mẹ thật là khổ nha! tâm tâm niệm niệm muốn giúp con theo đuổi lão bà, không nghĩ tới còn bị mắng nhàm chán, thế gian này không có người làm mẹ nào xấu số hơn nàng mà.... Ô... thật muốn vì chính bản thân mình mà rơi một phen nước mắt đồng tình a.

“ Đến lúc nào duyên phận đến thì sẽ đến, loại chuyện này gấp không được...” Mềm nhẹ nói khê, Nam Thần Hạo bật cười vì sự nóng vội của nàng.

“ Cũng không thể nói như vậy, nói không chừng Tuyền nhi đã có cô nương mà mình thích, chẳng qua là không chịu nói cho chúng ta biết thôi...” Bị ôm đi về hướng phòng, nàng vẫn lầm rầm suy đoán, còn trượng

phu lại chỉ mỉm cười sủng nịch nhìn....

Thanh Tùng Hiền.... Là sân mà Nam Tĩnh Tuyền sống một mình, dưới ánh nắng vàng của chạng vạng, một bóng dáng tinh tế ngồi ngay ngắn tại ngoài cửa phòng trên hành lang khúc khuỷu, trong tay ôm chiếc áo vừa được may xong, vẻ mặt thoải mái, sung sướng hưởng thụ từng cơn gió thổi qua, cảm giác mát mẻ thoải mái kia làm cho nàng không khỏi nhắm chặt mắt lại....

Nàng... đang ngủ sao?

Nam Tĩnh Tuyền sau khi tắm cho ngựa yêu xong liền trở về sân của mình, cảnh tượng đập vào mắt đầu tiên đó chính là hình ảnh Mạc Liên Nhi đang nhắm mắt, vẻ mặt an nhàn tựa vào trên hành lang khúc khuỷu, bộ dáng ngọt ngào bình thản đó, làm cho người ta không khỏi hoài nghi là nàng bị Chu Công dụ hoặc nên trực tiếp ngủ quên ở bên ngoài..... nhưng mà Nàng có biết lạnh hay không? Trời vào thu rồi, thời tiết lúc nào cũng mang chút lạnh.

Tim đập mạnh và loạn nhịp khi chăm chú nhìn nàng, hần khe nhú mào, không hiểu sao lại cảm thấy có chút không vui.

Phảng phất như cảm nhận được tầm mắt nóng rực, Mạc Liên Nhi mở mắt ra thì nhìn thấy Nam Tĩnh Tuyền đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào nàng, điều này làm cho nàng không khỏi cảm thấy cả kinh, rất sợ đụng chạm gì tới hần, dù sao hần vốn chán ghét nha hoàn không mời mà đến như nàng, nếu không phải do Tinh Hồn thiếu gia kiên trì uy hiếp, nên hần mới có thể cho phép nàng ở bên người hần.

“ Tuyền, Tuyền thiếu gia, ngài đã trở lại!” Kích động nhảy dựng lên, nàng có vẻ vô cùng khẩn trương.

“ Ân”. Thản nhiên trả lời, thái độ Nam Tĩnh Tuyền đối với nàng từ trước đến giờ luôn luôn lãnh đạm, nay mặc dù không thích nàng không coi trọng sức khỏe của bản thân mình, nhưng cũng không biết nên nói gì đối với nàng, cuối cùng cũng chỉ đáp nhẹ một tiếng rồi liền bước vào phòng.

Tuyền thiếu gia không mắng nàng lười biếng sao? Âm thầm thở nhẹ một hơi, Mạc Liên Nhi mau chóng ôm lấy quần áo theo đuôi đi vào, chuẩn bị thu dọn hỗn loạn nằm trong dự đoán....

Quả nhiên mới bước vào phòng, liền thấy hần đã sớm cởi ra quần áo dính đầy mồ hôi với cổ khô, lộ ra vòm ngực cường tráng, trên người chỉ còn lại một chiếc quần màu trắng, mà trên giường, trên sàn đều vơ vãi những quần áo cởi ra bị quăng khắp nơi. Haiz... nam nhân, mặc kệ bên ngoài hần ăn mặc có bao nhiêu nhẹ nhàng, khoan khoái sạch sẽ nhưng đến khi trở lại mảnh thiên địa nhỏ của mình(ý nói là địa bàn của a) thì cũng là bề bộn đến rối tinh rối mù, nếu lấy ví dụ tốt nhất về loại hình ‘ Trong ngoài không đồng nhất’ như thế thì người chủ tử do nàng hầu hạ này chắc chắn sẽ đoạt giải quán quân.

Yên lặng đem những thứ vứt lung tung ở dưới đất dọn dẹp sạch sẽ, thuận tay đem quần áo vừa được may xong đưa lên, mà Nam Tĩnh Tuyền như là đã sớm quen với động tác của nàng, cho nên ăn ý sau khi nhận lấy quần áo xong, liền đi thẳng vào trong phòng tắm. Không bao lâu, bên trong lập tức truyền ra tiếng xối nước.

Thừa dịp thời gian hần đang tắm rửa này, Mạc Liên Nhi nhanh chóng bưng bữa tối đến, sắp xếp ngăn nắp dọn sẵn ở trên bàn xong, thế này mới rảnh rỗi đi gõ cửa phòng tắm đang đóng chặt.

“ Tiến vào!” Nhắm mắt hưởng thụ nước ấm từ bồn tắm mang đến sáng khoái, tiếng đập cửa đầu tiên vừa vang lên, Nam Tĩnh Tuyền ngay cả mắt cũng không thèm mở liền mở miệng cho phép người ta tiến vào.

Liên Nhi nhẹ nhàng đi vào bên cạnh bồn tắm, cũng không bị ảnh hưởng bởi thân hình cường tráng ẩn dưới lớp khói trắng trước mắt, làm hết công việc mà nha hoàn bên người phải làm.... Cầm lên một cái khăn ướt, ra sức vừa phải giúp kỳ lưng, cuối cùng còn ở trên tấm lưng rộng lớn của hần mát xa, giúp thư giãn gân cốt.

A Thật là thoải mái! Nam Tĩnh Tuyền muốn ngâm khê ra tiếng. Mỗi khi thế này, hần không thể không thừa nhận giữ nàng ở bên người không phải không có ưu việt. Bất quá, kỹ xảo mát xa kia của nàng là từ đâu học được, thật khiến người ta buồn bực mà!

Một hồi lâu sau, dùng sức mát xa một thân mình đồng da sắt của hần, giữa trán Mạc Liên Nhi đã thấm đầy mồ hôi, đồng thời cũng đem cơ bắp cứng nhắc cả một ngày của hần thả lỏng không ít, lúc này nàng mới dừng tay, dùng khăn tắm sạch sẽ đưa cho hần xong, liền không nói gì đi ra ngoài, toàn bộ quá trình hai

người chưa từng nói chuyện với nhau, lại ăn ý đến đáng sợ, phảng phất như hai người đều sẽ biết động tác tiếp theo của đối phương, mà bản thân mình nên có phản ứng tiếp chiêu như thế nào.

Mạc Liên Nhi ra khỏi phòng tắm không phải chờ bao lâu, thì Nam Tĩnh Tuyền cũng đã mặc xong quần áo, đi đến trước bàn ngồi xuống, nhìn thấy trên mặt bàn đặt một bộ chén đĩa, hân trầm giọng quát khẽ: “ Ngồi xuống, cùng dùng!”

Nữ nhân này quả nhiên là cố chấp! từ hai năm trước, sau khi bị kích thích vì chuyện tiểu cữu mới kêu nàng một tiếng nàng liền làm theo, còn mình thì mệnh lệnh cả buổi, vậy mà nàng như thế nào cũng không chịu ngồi cùng bàn dùng cơm. Từ đó mỗi khi tới lúc dùng cơm, hân sẽ một lần nữa nhắc lại mệnh lệnh muốn nàng cùng hân dùng cơm. Bất quá trong hai năm này, hân cũng không có ghi lại bất kỳ chiến thắng nào.

“ Liên Nhi không dám”. Mắt xem mũi, mũi xem tâm, từ hai năm này huấn luyện tới nay, nàng đã theo ngay từ đầu ở trong lòng run sợ đến bây giờ thành vẽ mặt không dao động, lạnh nhạt dâng tặng lên một câu cách ngôn. (giống như một câu cửa miệng)

Trên trán gân xanh ần ần nhảy lên, Nam Tĩnh Tuyền vẫn luôn hoài nghi, không biết nàng có phải do tiểu cữu phái tới bên người hân nằm vùng, chuyên đi chọc giận hân hay không. “ Người càng muốn cùng ta đối nghịch sao?” Tức giận cố nén trong hai năm nay, hôm nay cuối cùng cũng bộc phát.

Đối nghịch? Tuyền thiếu gia suy nghĩ nhiều quá đi! Nàng là nô, hân là chủ, vốn không thể cùng ngồi cùng ăn, nếu không làm vậy không phải rất là không đúng mực sao?

“ Liên Nhi không dám” Kỳ quái liếc mắt nhìn hân một cái, trong mắt Mạc Liên Nhi hơi khó hiểu, vẫn là một câu cửa miệng như cũ kia.

Không dám? Hai năm nay, thường xuyên nghe được nàng nói với hân nhiều nhất chính là một câu này, chẳng lẽ nàng không còn lời nào khác nói với hân sao? Nam Tĩnh Tuyền không hiểu sao lửa giận càng cháy càng mạnh, ngoài miệng lại lạnh lùng nói ra những lời trào phúng “ Nếu thật không dám, người sẽ không phải sống chết đòi ở lại bên người ta, còn nếu thật muốn báo ân, sao không đi tìm tiểu cữu của ta, hân mới là đối tượng người nên hầu hạ!”

Tiếng nói vừa dứt, hân lập tức hối hận ngay, hơn nữa trong đáy mắt nàng hiện lên vẻ bi thương, hân thật hy vọng chính mình chưa từng nói ra những loại lời nói vô đạo đức như thế!

“ Ta...” Vô cùng khinh thường ác ý của chính mình, muốn nói lời xin lỗi lại không biết nên như thế nào mở miệng.

“ Tuyền thiếu gia nói đúng, Liên Nhi nếu ở chỗ này khiến ngài không thoải mái, vậy Liên Nhi lập tức đi ra ngoài, để tránh làm hỏng khẩu vị của ngài”. Quyết tâm áp chế tử thân, nàng lẳng lặng nói. (Tội Liên Nhi tỷ quá! Hik! Tuyền ca ăn hiếp người ta cho lắm vào, sau này ế vợ là đáng mà!). Quả nhiên nàng lập tức quay ra ngoài, còn không quên cẩn thận đóng cửa phòng lại, miễn cho hân thấy nàng canh giữ ở ngoài cửa phòng mà làm hỏng tâm tình của hân.

“ Đáng chết!” Mắt thấy hai cánh cửa đóng chặt, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi thầm rủa, chính là không biết đối tượng mắng chính là mình hay là bóng dáng tinh tế vẫn luôn đứng ngoài kia?

Nhìn đầy bàn thức ăn ngon, hân nhất thời lại mất đi khẩu vị, biết rõ nếu hân không dùng bữa, khẳng định vị cô nương cố chấp ở bên ngoài kia cũng sẽ không dùng. Sau khi trải qua cân nhắc, miễn cưỡng chính mình nuốt mấy miếng, rồi cố ý dùng đĩa đem thức ăn biến thành hỗn độn một chút, làm bộ như là đã được dùng qua, thế này mới khẽ mỉm cười, mở ra cửa phòng, ra vẻ như không có việc gì hướng về phía người đang ngồi yên ở ngoài hành lang hô: “ Ta ăn no, trà đâu?”

Nhanh như vậy? có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn hân, Mạc Liên Nhi dù sao cũng không dám nhiều lời, yên lặng đứng dậy vọt vào phòng lấy bình trà Thiết quan âm đưa cho hân, đồng thời, cũng không biết từ đâu biến ra được một mâm ‘ Quảng hàn cao’, dẫn đến hân có thói quen một bên vừa uống trà vừa ăn ‘ Quảng hàn cao’, một bên xử lý công việc trên chiếc bàn trà.

Vừa thấy nàng vẫn như mọi khi sắp xếp tốt tất cả mọi nghi ngơi của hân, Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy âm lòng, ngồi xuống trước chiếc bàn trà, thừa dịp chính mình còn chưa vui đầu vô công việc, tiếng nói bình tĩnh ra lệnh:

“ Người nên dùng bữa tối, dùng xong thì đi nghỉ ngơi, đừng theo giúp ta thức đêm”. Nói xong cúi đầu, suy nghĩ đã để vào trong một quyển sổ sách.

Mãi đến lúc này, Mạc Liên Nhi mới dám ngồi xuống bàn, dùng bữa tối mà chủ tử ăn còn thừa lại, dù sao nô bộc không phải đều như vậy sao? Bất quá.... Kỳ quái nhìn rau xanh cơ hồ chưa hề đụng tới, trong lòng Mạc Liên Nhi cảm thấy nghi hoặc.... Tuyền thiếu gia hôm nay khẩu vị không được tốt thì phải?

Cái miệng nhỏ, cái miệng nhỏ đem thức ăn đưa vào miệng, vụng trộm dò xét liếc mắt nhìn hắn một cái, khi nhìn thấy bàn tay to của hắn vô ý thức cầm một miếng ‘ Quảng hàn cao’ đưa vào miệng, vẻ mặt chuyên chú làm việc kia trong nháy mắt mang theo một chút ý cười thỏa mãn, Mạc Liên Nhi hầu hạ hắn hai năm nay, vẫn như cũ đối với chuyện này nghĩ mãi không thông, cảm thấy đây là một vụ án chưa giải quyết...

Rõ ràng là một kẻ chán ghét đồ ngọt, như thế nào lại đối với ‘ Quảng hàn cao’ yêu thích như vậy? khiến ối ngày không ăn là không được! bất quá nói đến việc hắn yêu thích ‘ Quảng hàn cao’ cũng nên trách nàng! nếu nàng không ở Bảo Trân Trai đem điểm tâm này về, lại dưới sự sai sót ngẫu nhiên để cho hắn ăn phải, hắn như thế nào cũng sẽ không đi chạm vào đồ ăn ngọt này, chớ đừng nói đến việc là yêu thích nó, nay làm hại nàng mỗi ngày đều phải đi mua.

Không yên lòng dùng bữa, miên man suy nghĩ được một thời gian, Mạc Liên Nhi nghĩ đến những lời hắn nói lúc nãy, trong lòng có chút ảm đạm, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, âm thầm tính toán xem nên làm như thế nào mới có năng lực đem chính mình ẩn thành vô hình mà hầu hạ hắn, để tránh chọc hắn không vui....

2. Chương 2

Ediy: Kally

Mấy ngày sau

Gió thu thoang thoang, một nhóm nha hoàn trẻ tuổi rất là rảnh rỗi, cho nên tụ tập ở trong đình nhân thoại việc nhà, trao đổi tin tức với nhau. Mà được bọn nha hoàn nhắc tới nhiều nhất, được ưu ái nhất hiện nay chính là vị chủ tử đẹp trai, trẻ tuổi nhất ở trong phủ _ không phải Nam Tinh Tuyền thì còn ai.

“ Tiểu thiếu gia, ngài ấy thật là tuần tú nha! nghe nói ngoài kia có không ít danh môn thiên kim ái mộ ngài ấy....”

“ Đúng vậy! nếu có thể được ngài ấy yêu thích, giữ lại bên người làm thị thiếp, đó cũng không phải hưởng phúc sao....”

“ Ôi dào! Người nghĩ thật đẹp nha! tiểu thiếu gia với thân phận bối cảnh như thế, muốn bao nhiêu cô nương xinh đẹp mà không có! Thế nào nhìn trúng loại tư sắc cỡ như người. Nếu là ta a, chỉ cần có thể ở bên người thiếu gia hầu hạ ngài ấy, mỗi ngày nhìn thấy ngài ấy ta đã cảm thấy mỹ mãn....”

“ Lời này cũng không thể nói như thế! Có lẽ thiếu gia không thương mẫu đơn diễm lệ, mà cô đơn chỉ chung tình cho hoa nhỏ ven đường cũng không chừng, với lại cho dù mơ mộng hão huyền bộ cũng không được sao....”

“ Được, sao lại không được? ta đây cũng phải nằm mơ, ảo tưởng tiểu thiếu gia đem ta cưới hỏi đăng hoàng rước vào cửa....”

Lời vừa nói ra, bọn nha hoàn cười khúc khích không ngừng run rẩy hết cả người, làm cho Mạc Liên Nhi đứng lúc đi ngang qua đó cũng không khỏi nhìn lại....

Trùng hợp đang ở trong mộng tưởng hão huyền trong đó có một vị nha hoàn, khéo mắt không cẩn thận liếc thấy nàng, không khỏi hưng phấn mà vẫy tay hướng về phía nàng kêu lên: “ Liên Nhi tỷ tỷ, Liên Nhi tỷ tỷ....”

Mạc Liên Nhi ở trong Định Viễn vương phủ được hai năm, tự nhiên biết rõ tất cả nha hoàn lớn nhỏ ở trong phủ. Thấy mọi người gọi nàng, nghĩ đến chắc là có chuyện gì quan trọng cần bẩm báo, liền không nghĩ ngợi đi qua đó....

“Làm sao vậy?” Nhìn các nàng má phấn đà hồng, cười thật mờ ám, không lẽ là có việc vui gì hay sao?

“A.... Liên Nhi tỷ tỷ tới đúng lúc, có liên quan đến chuyện tiểu thiếu gia, nên hỏi tỷ là chính xác nhất, dù sao tỷ là nha hoàn bên người của ngài ấy, nói vậy sẽ biết rất nhiều chuyện mà chúng ta muốn biết”. Trong đó, có một vị nha hoàn kéo nàng, trong mắt đầy lòng hiếu kỳ.

“Tuyền thiếu gia?” Các nàng muốn hỏi chuyện gì về Tuyền thiếu gia? Có chút buồn bực, Mạc Liên Nhi chỉ có thể ngơ ngác lặp lại tên người mà các nàng mới đề cập.

“Chính là như vậy!” Một nha hoàn khác cười duyên khúc khích. “Liên Nhi tỷ tỷ hầu hạ Tuyền thiếu gia lâu như vậy, nói vậy sở thích của ngài ấy, tỷ chắc là đều biết rõ như lòng bàn tay, có nhiều người đang muốn hỏi tỷ rốt cuộc là Tuyền thiếu gia ngài ấy thích dạng cô nương như thế nào?”

Hi ... nếu có thể biết được chút tin tức, về sau mới có thể hướng tới mục tiêu này phần đầu nha, không chừng có thể được coi trọng, bay lên cảnh cao làm phượng hoàng.

Thích cô nương dạng gì à? Mạc Liên Nhi thật sự bị vấn đề này làm cho choáng váng một chút. Hai năm nay nàng hầu hạ hắn, chưa từng thấy qua hắn đối với cô nương nhà ai có thêm một bước hứng thú.

“Này thôi....” Chờ đợi nàng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng lại đưa ra một đáp án khiến ọi người thất vọng “Ta không rõ ràng lắm đâu!”

“A!” Nhìn nàng suy nghĩ thật lâu, còn tưởng rằng sẽ nhận được tình báo có ích, không ngờ lại là câu trả lời như vậy, chúng nha hoàn thất vọng, không hện mà cùng uể oải kêu lên.

Ách... nàng làm chuyện gì thiên lý không tha sao? vì sao trong mắt mọi người lại tràn ngập trách cứ thế kia? Mạc Liên Nhi cẩn thận nhìn lại mọi người, vô cùng cẩn thận hỏi thăm “Các người hỏi cái này làm cái gì?”

“Ai nha! không phải là....” Mọi người bàn tán xôn xao, vui vẻ đem những lời đã nói toàn bộ kể lại cho nàng nghe, trong lúc vui vẻ tán gẫu cũng khó nén sự ngưỡng ngừng mỗi tình đầu của cô gái.

Nghe thanh âm thầm thì xì xèo xong, sau khi nghe ảo tưởng mộng đẹp của tiểu cô nương cùng với bộ dạng hoài xuân then thùng của các nàng, làm cho Mạc Liên Nhi không khỏi bật cười....

“Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ đừng chỉ lo cười thôi! Tỷ đi theo bên người tiểu thiếu gia lâu như vậy, chúng ta không tin tỷ cái gì cũng không biết, hôm nay thế nào cũng phải tìm ra manh mối đáng tin cậy mới được....” Nhóm tiểu nha hoàn bị cười then quá thành giận, nũng na nũng nịu cần nhân....(nhìn là bik ta chém rùi, thông cảm nhá! Cóa nhieu chỗ khó hiểu thiệt, nhưng ko quan trọng nên ta mới dám chém)

Nhìn bộ dáng thiên chân của các nàng, Mạc Liên Nhi cũng không khỏi bắt đầu nhớ lại hai năm trước đây, chính mình cũng hồn nhiên như thế, nhưng mà một trận Hoàng Hà lũ lụt đã hủy sạch nhà nàng, đến Kinh Thành tìm thân thích nương tựa nhưng người thân lại đã chuyển đi xa, cha bệnh chết, biến cố liên tục làm cho nàng hiểu hết tình người ấm lạnh, lập tức từ một tiểu cô nương thiên chân vô lo vô nghĩ trưởng thành hơn....

“Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ nghĩ gì vậy?” Haiz... các nàng yêu cầu thật sự khó như vậy sao? vì sao mà liễu xinh đẹp của Liên Nhi tỷ tỷ lại nhú lại thế kia?

“A! không, không có gì!” Phục hồi tinh thần lại, Mạc Liên Nhi xấu hổ cười “Các muội đừng làm khó dễ ta, ta thật sự không biết a...” Haiz.... Những cô gái hoài xuân này thật là khó đối phó mà.

“Vậy cũng không còn cách nào!” Trong đó có một vị nha hoàn đầu tiên là uể oải, sau đó, lại vạ phần ngưỡng mộ nhìn Mạc Liên Nhi nói “Vẫn là Liên Nhi tỷ tỷ sướng nhất, có thể hầu hạ tiểu thiếu gia, có thật nhiều cơ hội ở cùng một chỗ với ngài ấy!”

“Nói thật đúng nha! Liên Nhi tỷ tỷ thật may mắn...”

“Thật hy vọng có thể đối với Liên Nhi tỷ tỷ nha...”

Nha! không thể nào! chưa bao giờ thấy hầu hạ Tuyền thiếu gia có gì tốt, hẳn người nọ cũng không phải dễ ở chung đâu, cả ngày cứ hé ra cái mặt lạnh với mọi người, nếu không phải do Tinh Hồn thiếu gia giao phó, ngay từ lúc mấy ngày đầu hầu hạ hẳn, nàng đã bỏ trốn mất dạng rồi! tuy rằng hai năm nay, đã quen với sự đối xử lạnh lùng nghiêm khắc của hẳn, nhưng mỗi ngày đối với mặt thối ra như thế, thật không gọi là vận may gì! (mặt a này hăm tài dữ z à! Tội nam 9 quá!). Trong lòng thầm nghĩ như thế, Mạc Liên Nhi vạn vạn lại không nghĩ tới chính mình lại trở thành đối tượng được mọi người hăm mộ.

“ Tuyền thiếu gia, ngài ấy.... cũng. không dễ hầu hạ như vậy!” Không đành lòng dập nát hình tượng tốt đẹp trong lòng chúng cô nương, Mạc Liên Nhi châm chọc dùng từ.

Bỗng dưng, một chuỗi tiếng vang dồn dập liên hồi nhưng lại rất nhỏ phát ra từ bụi hoa phía sau (tèn ten, có chiến rồi!), nhưng mà tiếng vang kia thật sự rất là nhỏ lại rất ngắn ngủi, mà tâm tư mọi người ở đây đều đặt vào trên người tiểu chủ tử nên cũng không ai phát hiện.

“ Ai nha! mỗi ngày nhìn thấy mặt cũng tốt rồi! thậm chí có khi còn có cơ hội gần vua được ban lộc, cho dù khó hầu hạ cũng tình nguyện”. Một vị nha hoàn cười hì hì nói, lập tức giành được những người khác nhất trí đồng ý phụ họa.

Thật đúng là tình cảm sâu đậm đến có thể ‘ Chịu nhục’ a! nếu có thể cho nàng chọn, cũng sẽ không thêm cái vị chủ tử khó hầu hạ kia. Nói đi cũng phải nói lại, tiểu cô nương có hoài xuân mộng đẹp là rất tốt, nhưng cũng đừng có chìm đắm quá sâu a! giống Tuyền thiếu gia với dung mạo, gia thế như vậy thì thú cũng sẽ là một vị thiên kim có điều kiện có thể cùng hẳn so với. Nha hoàn các nàng cũng không có số như vậy đâu, thế gian này đâu phải ai cũng có thể biến thành phượng hoàng.

Trong lòng tuy là có ý tưởng như thế, nhưng Mạc Liên Nhi cũng chỉ ôn nhu cười, không tiện nói thêm cái gì.

“ Liên Nhi tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ chưa bao giờ nghĩ tới sao?” Tiểu nha hoàn đột nhiên nghi ngờ hỏi nàng.

“ Nghĩ cái gì?” Về mặt Mạc Liên Nhi khó hiểu.

“ Chính là cái kia thôi...” Một đôi mắt to đầy vẻ mơ mộng “ Chẳng lẽ tỷ chưa bao giờ ảo tưởng qua, có lẽ có một ngày tiểu thiếu gia đột nhiên thích tỷ, đem tỷ thu làm thị thiếp...” (làm vợ mà Liên Nhi tỷ còn ko chịu say yes chứ đừng nói chỉ làm thị thiếp, huh!)

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi có chút kinh ngạc, sau đó liền bật cười ra tiếng, lạnh nhạt nói ra quyết tâm của mình “ Tuyền thiếu gia vĩnh viễn là Tuyền thiếu gia” (cuộc đời Tuyền ca gian nan lận đận vì câu nói này của tỷ , hik). Tinh Hồn thiếu gia muốn nàng đem hẳn thành chủ tử để hầu hạ, thế thì hẳn sẽ vĩnh viễn là chủ tử của nàng, không có khả năng có cái thân phận khác.

Nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của nàng, bọn nha hoàn khẽ thở dài, còn có người đùa nói “ Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ thật không biết tận dụng cơ hội gì hết!”

Mạc Liên Nhi nghe thế cũng chỉ mỉm cười, hơi gật đầu tỏ vẻ, cho thấy đề tài nên tạm dừng ở đây, chào một tiếng rồi mới xoay người rời đi.

Mọi người thấy nàng đi rồi, cũng nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng mất đi hứng thú trao đổi thông tin, đều cùng nhau rời đi, chỉ một thoáng, nguyên bản một sân đầy oanh oanh yến yến lại hồi phục an ninh vốn có của nó....

Không bao lâu, một bóng đen cao to, bóng dáng cao gầy từ trong bụi hoa im ắng ở phía sau đi vòng ra, với thân sắc hơi kỳ dị kia, có thể nói rằng một cũng không sót, toàn bộ đối thoại đều nghe hết vào trong tai.

Hắn _____ khó hầu hạ sao?

Nam Tinh Tuyền vạn vạn không đoán được mình ở trong lòng Mạc Liên Nhi, lại có một câu bình phẩm như vậy! vậy mà nàng còn đi theo hẳn hai năm, những nha hoàn khác rất ít khi có cơ hội tiếp xúc với hẳn, đối với hẳn ý tưởng còn nhiều hơn nàng gấp mười lần nha!

Vốn dĩ tính nằm sau bụi hoa, một mảnh tiểu thiên địa(địa bàn nhỏ) rất ít người biết, để lén lười biếng nửa ngày, như thế nào cũng không nghĩ tới hẳn lại nghe được cái nhìn cùng tâm tư của các nha hoàn trong phủ

đối với hắn, thậm chí trước nay vẫn luôn ở trước mặt hắn ít lời và trầm tĩnh như Mạc Liên Nhi cũng nói cảm nhận đối với hắn, nhưng mà_____

Hắn không dễ hầu hạ như vậy!

Cảm nhận của nàng đối với hắn thế nhưng chỉ có một câu ngắn ngủn, nhưng lại cũng chẳng phải là lời hay ho gì!

Nam Tĩnh Tuyền chỉ cảm thấy một trận bực mình, trước giờ luôn bình tĩnh, khuôn mặt luôn nhìn không ra cảm xúc gì, hiếm khi lại hiện ra vẻ khó chịu

“ Hạo ca ca, người ta ăn không vô....” Buồng chén đưa trong tay, Nguyệt Nha Nhi than thở ngồi bên cạnh trưởng phu mà oán giận.

“ Như thế nào lại ăn không vô? Thân thể không thoải mái sao?” Nam Thần Hạo khẩn trương hỏi, dù sao ái thê khẩu vị trước nay đều luôn luôn tốt, sao hôm nay chỉ ăn mấy miếng liền nói không ăn nữa?

“ Haiz... đối với gương mặt thối ra như thế kia, ai mà ăn cơm nổi!” Tay ngọc chỉ thẳng vào mặt lạnh ở phía đối diện, khẩu khí vô cùng ủy khuất.

Con nàng ngày thường mặt đã đủ thối, hôm nay lại càng trầm trọng hơn, thần sắc thật là đáng sợ, ngồi cùng bàn dùng cơm với hắn như thế nào còn thêm ăn cho được? Nguyệt Nha Nhi lắc đầu thở dài, không biết nàng tạo phải cái nghiệt gì, như thế nào sinh ra hắn loại mặt thối làm cho người ta mất hết khẩu vị thế này?

Nghe ái thê chỉ trích, Nam Thần Hạo bật cười không thôi, lại cái gì cũng chưa nói.

Chậm rãi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Nam Tĩnh Tuyền lạnh giọng nói: “ Thật có lỗi vì ảnh hưởng đến khẩu vị của ngài a!” Đáng giận! mẹ của hắn không có việc gì lại đi chà đạp thêm. Hôm nay hắn đã đủ buồn rồi, mẹ còn đi kích hắn!

Nha! cuối cùng cũng chịu mở miệng! hiếm khi con cùng với hai vợ chồng bọn họ dùng cơm, mà từ đầu đến cuối lại không rên một tiếng, thật khiến người ta thấy khó chịu, nay.... Hắc, hắc... cuối cùng cũng mở kim khẩu.

“ Khẩu vị của mẹ cũng có đáng là gì! quan trọng nhất là, ai chọc con không vui a?” Nguyệt Nha Nhi cười tủm tỉm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong lòng hắn có việc không thoải mái, dù sao làm mẹ hai mươi mấy năm, cảm xúc vui buồn của con, nàng làm sao có thể nhìn không rõ chứ!

“ Không có gì, mẹ, ngài suy nghĩ nhiều quá!” Vẫn luôn biết rõ cặp mắt kia của mẫu thân rất lợi hại, Nam Tĩnh Tuyền vẫn cứ tỏ vẻ không sao, cái gì cũng không chịu nhiều lời.

Haiz.... Con lớn một chút cũng không tỏ lộ tình cảm rồi! Nguyệt Nha Nhi rầu rĩ thở than, cũng không ép hỏi, lơ đãng nói: “ Mấy ngày nay cũng chưa nhìn thấy nha đầu Liên Nhi ở bên cạnh người ra vào hầu hạ? nàng cuối cùng cũng chịu không nổi người mà chạy sao?” Kiều thủy tiếng nói tràn ngập chế nhạo chê cười.(ặc, một tiền xuyên tim qua trái tim nhỏ bé của Tuyền ca)

Ai ngờ vốn dĩ chính là vô tâm trên chóc, nào biết sắc mặt Nam Tĩnh Tuyền khó coi hết sức, một đôi mày kiếm không tự giác nhíu chặt lại....

Từ mấy ngày trước sau không khí ngưng trọng của ban đêm hôm ấy, hắn hơi hơi phát hiện nữ nhân kia lúc nào cũng cẩn thận tránh đi hắn, làm ấy ngày này không hiểu sao hắn buồn chán không thôi, không nghĩ tới hôm nay hắn vô tình nghe được tiếng lòng của nàng, làm cho hắn càng thêm bực mình và tức giận, thậm chí ngay cả lúc dùng cơm, mẹ cũng cười nói có khả năng là nàng không chịu nổi hắn mà bỏ chạy. Chẳng lẽ tính tình của hắn có không chịu nổi như vậy sao, khiến cho người ta tránh né e sợ còn không kịp

Ặc.... bộ nàng không cẩn thận đánh trúng tổ ong vò vẽ sao? Nguyệt Nha Nhi ngạc nhiên quan sát thần sắc âm trầm của hắn, bắt đầu hoài nghi sự không được tự nhiên này, nói không chừng cùng nha hoàn của hắn có liên quan đến việc gì đây?

“ Con no rồi! cha mẹ, các ngài thông thả dùng.” Buồng chén đưa thật mạnh xuống, không muốn đối mặt với ánh mắt xem xét của mẫu thân, đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn.

Nhìn theo bóng dáng hần biến mất, Nguyệt Nha Nhi mặt mày hớn hởi: “ Hạo ca ca...”

“ Ân?” Tâm tình con không tốt, ái thể vì sao lại cười đến vui vẻ như vậy?

“ Huynh có ngửi được không một loại hương vị không?” Thần bí cười gian.

“ Hương vị gì vậy?” Là mùi vị bùn đất trên người hần sao? thế nhưng buổi chiều hôm nay sau khi ra vườn rau xong, hần đã tắm rửa sạch sẽ rồi, chẳng lẽ còn có hương vị gì sao? cái mũi của Nha Nhi khi nào thì thính như vậy chứ?

“ Trên người huynh không có mùi hôi gì, yên tâm”. Vừa thấy trạng phu ở trên người của chính mình ngửi đông ngửi tây, Nguyệt Nha Nhi chỉ biết chắc chắn là hần lại hiểu sai ý, vội vàng ngăn lại hành vi buồn cười của hần.

Không phải hương vị trên người hần, đó là gì? Lòng Nam Thần Hạo tràn đầy nghi hoặc.

Nhìn khuôn mặt ôn hòa của hần đầy vẻ mờ mịt, Nguyệt Nha Nhi cười khê không thôi “ Hạo ca ca, Nha Nhi muội ngửi thấy được một loại hương vị mùa xuân...”

Nha? hương vị mùa xuân? Nam Thần Hạo đột nhiên lo lắng lo lắng nhìn chằm chằm nàng....

“ Thế nhưng, bây giờ muốn vào thu a! Nha Nhi, nàng xác định nàng không sinh bệnh?” (ông nói gà bà nói vịt)

Ánh trăng lên cao, vừa lúc canh ba....

Mặc dù chưa tới canh ba, dưới ánh trăng sáng tỏ, đã có một bóng người ở trong ‘ Thanh Tùng Hiên’ không hề mục đích dạo chơi.

Kỳ quái! Đã trễ thế này, sao Tuyền thiếu gia còn không trở về? dưới hành lang gấp khúc, Mạc Liên Nhi thông thả đi tới đi lui, thỉnh thoảng vươn dài cổ ra, hy vọng có thể gọi người mau chóng trở về.... cuối cùng một đạo bóng đen từ trên con đường đá mòn đi tới....

A _____ là Tuyền thiếu gia! Bóng đem dưới bóng đêm, chưa nhận thấy rõ gương mặt người tới, Mạc Liên Nhi chỉ cần nhìn thấy phương thức đi đường trầm ổn độc đáo, liền biết ngay là chủ tử đã trở lại.

Không đợi Nam Tĩnh Tuyền phát hiện chính mình, nàng đã muốn lanh lợi vào phòng, mau chóng chuẩn bị toàn bộ thói quen ăn ở của hần xong, liền ẩn thân trốn đến một căn phòng gần bên cạnh nhất, để tránh cùng hần đối mặt.

Chỉ chốc lát sau, nàng nghe được tiếng ‘ Y nha’ cửa phòng đẩy ra...

Nàng lại trốn đi đâu vậy? Nam Tĩnh Tuyền trở về phòng, thấy trà thơm còn bốc khói nghi ngút cùng với một mâm ‘ Quảng Hàn cao’ nhỏ, cảm thấy không khỏi tức giận.

Mấy ngày qua, công việc hầu hạ hần không thiếu việc nào, thế nhưng cố tình nàng thật có bản lĩnh trước khi đối diện với hần, liền đem chính mình ẩn dấu không thấy bóng người.

Nhìn nước trà kia còn bốc khói nghi ngút, khẳng định là trước khi hần vào phòng vừa mới pha xong, mà hần lại không nhìn thấy nửa điểm tung tích của nàng, như vậy xem ra, nàng hần là còn ở trong phòng này....

“ Mạc Liên Nhi, người đi ra cho ta!” Bỗng dưng, hần bực bội gầm nhẹ, không muốn không khí quỷ dị giận dỗi này tiếp tục nữa, rõ ràng muốn dẫn đầu phá vỡ tình huống giằng co này.

“ Tuyền thiếu gia, ngài có việc phân phó sao?” Vừa nghe gọi đến tên mình, Mạc Liên Nhi tựa như tỷ nữ bình thường, rất nhanh bước ra từ trong nhà kề bên cạnh đi đến trước mặt hần, đôi mắt buông xuống vẫn chưa từng nâng lên, giọng điệu có vẻ vô cùng cung kính.

“ Người đang cấu kỉnh với ta sao?” Lau mặt, hần đột nhiên thở dài, vô cùng không thói quen việc nàng nhiều ngày qua tránh không gặp mặt, thậm chí lúc này ngay cả khi đứng trước người hần, mà vẫn luôn cúi đầu, trước kia nàng mặc dù trầm tĩnh ít lời, nhưng cũng chưa bao giờ tránh hần như vậy a!

“ A?” Khuôn mặt thanh tú của Mạc Liên Nhi vô cùng ngạc nhiên xem xét hần “ Tuyền, Tuyền thiếu gia, Liên Nhi không hiểu ý của ngài?”

“ Không hiểu? Vậy mấy ngày này người tránh ta làm gì?” Chơi mèo vờn chuột sao?

“ Kia, đó là bởi vì Liên Nhi nghĩ tới Tuyền thiếu gia, ngài không thích nhìn thấy Liên Nhi”. Cho nên mới trốn a!

“ Ta có từng nói như vậy sao?” Tuy rằng hần thường không cho nàng sắc mặt tốt, nhưng cũng chưa từng nói loại lời nói hỗn trướng như vậy a!

“ Trước.... ban đêm mấy ngày trước, ngài rất tức giận....” Muốn nói lại thôi, lời nói tiếp theo không cần nói cũng biết.

Còn nói không muốn câu kính, cái này còn không phải là ghi hận sao, vì vậy mấy ngày nay mới trốn hần ? bắt quá, đêm hôm đó quả thật là do hần không tốt, giọng điệu hơi tệ một chút. Nam tử hần đại trượng phu, có sai nên nhận, hần tuyệt đối không trốn tránh.

Ediy: Kally

“ Thật xin lỗi”. Nam Tĩnh Tuyền đột nhiên nhẹ giọng nói.

“ Nha?” Mạc Liên Nhi bị sốc, kinh hoảng liên tục xua tay “ Tuyền, Tuyền thiếu gia, vì sao ngài phải tạ lỗi? Liên Nhi thừa nhận không nổi...”

“ Khẩn trương như thế làm gì?” Nhìn thấy nàng hốt hoảng lùi nhanh về sau, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt phảng phất như đang xem quái vật mà nhìn hần, Nam Tĩnh Tuyền buồn bực bước lớn đi đến trước người nàng, vững vàng đem người ấn ngồi vào ghế.

“ Ta... ta....” Mắt đẹp trong veo chứa đầy vẻ kinh ngạc cùng hần tương đối, Mạc Liên Nhi hoảng hốt nói không ra lời.

Tuyền thiếu gia hôm nay làm sao thế kia? trúng tà sao? cùng trước kia so với, quả thật như là thay đổi thành người khác vậy! hầu hạ hần hai năm, chưa từng thấy hần tốt như vậy, thế nhưng còn có thể đỡ nàng ngồi xuống, cùng với lạnh lùng đối xử trước kia, đúng là cách xa một trời một vực.

Liếc mắt thấy nàng kinh nghi bất định (nghi ngờ ko dám chắc), thần sắc không dám tin, Nam Tĩnh Tuyền cuối cùng cũng hiểu trước đây mình cho nàng rất nhiều ấn tượng xấu (giờ sửa còn kịp, ko thì ca ở giá lun!)

“ Đêm đó là ta sai, ta tạ lỗi. Còn nữa, ta không có ý chán ghét người”. Có lẽ khi trước kia tiểu cữu đem nàng đưa cho hần thì có, nhưng hai năm qua, hần cũng đã sớm không còn cảm xúc không tự nhiên như trước kia.

Có lẽ là do quá mức khiếp sợ, Mạc Liên Nhi hoàn toàn ngây ngốc, không biết nên như thế nào đáp lại.

Dò xét liếc mắt một cái, phát hiện bộ dáng ngây ngốc này của nàng có chút buồn cười, Nam Tĩnh Tuyền nhìn không được cười nói “ Ta cũng đã hiểu ra mà tỉnh lại, đừng làm bộ dáng như gặp quỷ thế kia, thật đáng thương người!”

Nha? Tuyền thiếu gia là đang nói giỡn với nàng sao? quả thực không thể tin vào lỗ tai của chính mình, Mạc Liên Nhi có vẻ lo lắng. “ Thiếu gia, thân thể ngài có chỗ nào không khỏe không?”

Nghe vậy, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi bật cười ra tiếng. Ông trời, nha đầu kia tưởng hần có bệnh, mới có thể khác thường phải vậy không?

A _____ Không nghĩ tới Tuyền thiếu gia cũng có lúc sung sướng thoải mái cười như thế, gương mặt này đúng là... ân... nên nói như thế nào đây? Hình dung không ra cảm thụ phức tạp trong lòng, nàng chỉ cảm thấy trong tiếng cười của Tuyền thiếu gia tràn ngập sung sướng, hoàn toàn bất đồng hần ngày thường châm chọc cười yếu ớt.

Nhận thấy được thần sắc mờ mịt của nàng, tiếng cười của hần ngừng lại, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm nàng, lâu đến tầm mắt nàng không tự nhiên không biết nên liếc đến chỗ nào, Nam Tĩnh Tuyền chậm rãi nói thầm.

“ Thật có lỗi! hai năm này ta không nên đối xử với người như vậy, đối với người nhìn như không thấy....” Dừng lại, cười khổ không thôi “ Kỳ thật, người cũng là người vô tội, kể ta chân chính giận chính là tiểu cữu,

giận hấn chưa được sự đồng ý của ta đã đem người giao cho ta....” Cảnh giác biết lời nói có chút đả thương người, hấn bỗng dừng dừng nói, dùng ánh mắt mang vẻ có lỗi ngấm nòng liếc mắt một cái.

“ Không sao cả, ta không ngại”. Lắc đầu, nàng đối với Tinh Hồn thiếu gia chỉ có cảm kích, chưa từng thâm oán hấn với Diễm Ca tiểu thư coi nàng giống như củ khoai lang phồng tay đem nàng quăng cho Tuyền thiếu gia.

“ Tiểu cữu, đôi độc phu độc phụ kia, bọn họ không đem người giữ bên người, là bọn hấn tổn thất”. Vòng vo tam quốc khích lệ nàng, Nam Tinh Tuyền có chút không được tự nhiên nói lời cảm tạ “ Dù sao mặc kệ nói như thế nào, hai năm này ngươi là được tốt lắm, cảm ơn ngươi!”

Nàng mặc dù im lặng ít lời nhưng lại hầu hạ hấn rất khá, việc nhỏ gì cũng thay hấn nghĩ đến trước, không đợi hấn nói trước đã làm tốt, làm cho hấn khi trở về phòng có thể thả lỏng. Đối với diễm này, hấn là cảm kích, cho nên rất sớm trước kia đã muốn nói với nàng những lời này. Chẳng qua là trước nay hấn chưa từng cho nàng sắc mặt tốt, nên không biết như thế nào để thay đổi mối quan hệ của hai người.

“ Không,... không khách khí!” Đối với thái độ biến đổi của hấn, Mạc Liên Nhi sợ tới mức lắp bắp, quả thực không biết nên ứng phó như thế nào.

Xem bộ dáng nàng kinh hoảng như vậy, hấn không khỏi lắc đầu tự giễu “ Ông trời! ta có dọa người như vậy sao?”

“ Không, không phải”. Tự giác thấy phản ứng của mình rất đả thương người, nàng nóng vội giải thích “ Ta... ta chỉ là... chính là có chút... có chút...” Có chút cái gì, nói vòng vo cả buổi, gõ ban đầu lại như thế nào cũng không nghĩ ra nên nói như thế nào, gấp đến độ mặt đều đỏ bừng lên.

Tinh tế nhìn xem kiều nhan trướng hồng của nàng, Nam Tinh Tuyền chợt thấy nàng kỳ thật đẹp hơn, đáng yêu hơn, hơn nữa con người ngày thường luôn trầm tĩnh, một khi không biết làm sao, biểu tình kia rất khôi hài...

A_____ Tuyền thiếu gia sao lại nhìn nàng như vậy? Đôi mắt đen sâu thẳm, trầm tĩnh kia của hấn làm người ta tâm hoảng a... Gương mặt xinh đẹp của Mạc Liên Nhi thấy choáng váng, mãi đến lúc này mới hiểu được, vì sao nhiều nha hoàn trẻ tuổi trong phủ ái mộ hấn như vậy, bởi vì hấn chỉ cần dùng cặp mắt kia là có thể mê hoặc người.

“ Tuyền.... Tuyền thiếu gia, trà lạnh, Liên Nhi giúp ngài pha bình khác!” Rất sợ chính mình sẽ chết chìm trong hồ nước sâu thẳm đó, nàng vội vàng đứng dậy tránh đi hấn, tùy tiện tìm việc gì đó để làm.

Phát hiện mình thất thố, Nam Tinh Tuyền vì sự thất thần ngắn ngủi mình mà lắc đầu, kỳ vọng chính mình có thể thanh tỉnh nhanh chút.

“ Tuyền thiếu gia, uống chén trà đi!” Tự tay dâng lên trà nóng mới pha, nàng cười có chút e thẹn.

Yên lặng tiếp nhận trà, hấn đột nhiên khẽ gọi “ Liên Nhi...”

“ Tuyền thiếu gia?” Nâng lên thủy mâu trong suốt nhìn về hấn.

“ Để cho chúng ta bắt đầu một lần nữa đi!” (câu này nghe ra có chút gian tình quá!)

“ A?” Một lần nữa bắt đầu? Tuyền thiếu gia rốt cuộc đang nói cái gì a? đối với câu nói không đầu không đuôi toát ra của hấn, Mạc Liên Nhi có chút không thể lý giải.

“ Không có gì! chính là hy vọng ngươi có thể quên thái độ không tốt trước đây của ta, đừng sợ ta như vậy nữa!” Thở hắt ra, hấn hơi mỉm cười.

“ A... nha?” Môi đỏ mọng non mềm mấp máy vài cái, cuối cùng chỉ có thể phát ra âm tiết không hề ý nghĩa, nàng đỏ mặt lại bắt đầu tìm việc đông tây.

Thì ra khi nàng bối rối, sẽ tìm việc đến cho chính mình làm a! Nam Tinh Tuyền hứng thú cười, cảm thấy thói quen này của nàng rất thú vị.

Không biết ngày mai mặt trời có mọc đằng Tây hay không? Tối nay Tuyền thiếu gia thật sự rất kỳ quái! Trong lòng thâm nghĩ, nàng vẫn luôn không dám đem tầm mắt dời đến trên người hấn.

“Liên Nhi....” Lại một lần nữa, hần nhẹ giọng gọi người.

Nghe tiếng khẽ gọi, Mạc Liên Nhi cảm thấy nháy dưng, thật sự rất sợ hần lại phát ra ngôn ngữ kinh người gì đó. Bất quá, nàng chỉ có thể cứng rắn da đầu, xoay người lại đối mặt “Tuyền thiếu gia, có việc dặn dò sao?”

“Về sau ta muốn ngươi ngồi xuống dùng bữa cũng đừng kháng cự nữa!” Nói đến cùng, hần rất để ý đến một số chuyện mà nàng kiên trì, nhưng chỉ một câu nói của tiểu cữu thôi nàng liền buông tha cho, mà chính mình yêu cầu trăm ngàn cái, nàng vẫn như cũ giữ vững nguyên tắc của chính mình.

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi chỉ mỉm cười, cũng không nhiều lời gì.

A ... cô nương này thật đúng là cố chấp! không có nghe được trả lời, Nam Tĩnh Tuyền hiểu được ngoài mềm trong cứng như nàng khẳng định sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Không biết làm gì khác hơn là yên lặng thở dài, hần có chút ý hàm xúc trả thù gọi nàng: “Liên Nhi....”

Lại, lại có việc gì? Tuyền thiếu gia tối nay tựa hồ thích gọi tên của nàng nhỉ! Mạc dang kỳ diệu nhìn lại, chỉ hy vọng đừng nghe trong miệng hần lại toát ra ngôn ngữ kỳ quái gì nữa!

“Tuyền thiếu gia không dễ hầu hạ như vậy?” Lạnh lùng phun ra những lời mà từ giữa sân nhà đã nghe được, hần hơi ác ý hỏi nhỏ: “Ta có khó hầu hạ như vậy sao?”

Oanh!

Mạc Liên Nhi chỉ cảm thấy một trận lửa nóng lủi thẳng đến hai má....

Hần... hần như thế nào biết?

3. Chương 3

Ediy: Kally

Kể từ sau đêm đó, Nam Tĩnh Tuyền đối xử với Mạc Liên Nhi đã không còn lạnh lùng nhìn như không thấy nữa, khi nhận sự hầu hạ của nàng, cũng nói chuyện với nhau được vài câu. Tuy không nhiều lời lắm, nhưng so với trước kia, đã là sự cải thiện và tiến bộ rất lớn.

Thời gian thấm thoát, qua đêm Trung thu trăm rằm đoàn viên, bắt tri bắt giác cũng đã đến ngày mùng 9 tháng 9.

Ngày này, sáng sớm tinh mơ, phần đông nô bộc bên trong phủ đều rất bận rộn, trên mỗi phiến ván cửa đều dán bùa tiêu tai trừ nạn, mà bọn nha hoàn bận chuẩn bị đồ ăn, rượu nhạt, đợi lát nữa các chủ tử đăng cao (tức là lên đến chỗ cao, đi lên núi) ngắm cúc xong có đối bụng thì cũng có thứ để ăn no.

Chỉ chốc lát sau, khi mọi người chuẩn bị đầy đủ hết, trước cửa lớn của vương phủ không ngừng xuất hiện mấy chiếc xe ngựa, chỉ chờ chủ nhân đến sẽ xuất phát. Quả nhiên không bao lâu, chủ tử dẫn đầu một nhà chậm rãi đi tới, phía sau còn một chuỗi dài nô bộc nha hoàn khó nén hưng phấn.

“Ha ha.... Bầy trận lớn như vậy, người không biết còn tưởng rằng chúng ta muốn chuyển nhà đâu!” Đứng ngay trước cửa, nhìn chung quanh liếc mắt một cái, Nguyệt Nha Nhi nhin không được nói đùa.

“Đúng thế!” Luôn luôn tôn trọng tự nhiên, Nam Thần Hạo gật đầu phụ họa.

“Cái này sao có thể tính là đại trận gì! có một số quan lớn và nhà giàu đi đăng cao, còn bày ra đội hình khổng lồ hơn thế, mới khiến cho người ta ghen hợm nhìn trân trối đâu!” Định Viễn vương phủ của bọn họ coi như đã thật khiêm tốn rồi, Nam Tĩnh Tuyền lắc đầu, thúc giục cha mẹ nhà mình mau lên xe ngựa đừng chần chờ nữa.

“ Cái này mà chưa tính là đại trận sao? gả đến Nam gia lâu như vậy, mỗi lần đi du ngoạn đều phải buộc một chuỗi dài như bánh chưng làm cho ta không quen chút nào!” Nguyệt Nha Nhi chu môi thở dài, để cho trượng phu đỡ vào trong xe ngựa.

“ Ân... ta cũng rất khó thích ứng !” Tiến vào bên trong xe ngồi cùng với ái thiếp, Nam Thần Hạo tận đáy lòng cũng có chút khó thích ứng. Dù sao từ nhỏ lớn lên ở trong chùa, cho dù sau này trở về vương phủ, hắn vẫn quen với cuộc sống đơn giản trước kia hơn.

“ Haiz.. Hạo ca ca, đợi cho Tuyền nhi cưới vợ xong, chúng ta trở về Huyền Yên Cốc dưỡng lão đi!” Tươi cười, còn thật sự đề nghị.

“ Tốt!” Có người hai mắt sáng lên, thần thái sáng láng “ Huyền Yên Cốc là nơi lý tưởng a!” Thật thích hợp với tính tình của hắn nha!

“ Đừng nằm mơ!” Bỗng dưng, màn xe bị người ta xốc lên, Nam Tĩnh Tuyền thò đầu vào, đối với hai vị ông trời (cha mẹ) cười nhạo “ Muốn cho ta thành thân? Các ngài từ từ chờ đi!”

Hắn thế nào cũng phải hắt nước lạnh cha mẹ hắn mới vừa lòng sao? Nguyệt Nha Nhi chán nản, nhanh chóng vươn một đôi tay ngọc hướng về phía hai bên má hắn mà sờ, cười kỳ quái với hắn nói “ Đừng nói trước chắc chắn quá! Rất nhanh ngươi sẽ nhận hậu quả xấu!” Tiếng nói vừa dứt, nàng lập tức thu hồi ác thảo, lại dựa vào trong lòng trượng phu.

Nam Tĩnh Tuyền nghe thế trong lòng cả kinh, bắt chập đau đớn trên mặt, lập tức hướng về phía thân cha ôn hòa, thành thật ép hỏi.

“ Cha, ngài mau nói cho con biết, mẹ nói có phải thật sự không?” Mẹ của hắn kể tục bói toán thuật của ông ngoại, có một số việc nàng nói chính xác đến khiến cho người ta sợ hãi a!

“ A... Ân.... Đây...” Áp úng, đang do dự có nên thừa nhận rằng thân ái nương tử, quả thật từng giấu con bocc ra quả hồng loạn tình động.

“ Ha ha...” Khoa trương che miệng cười, Nguyệt Nha Nhi thưởng thức thần sắc hiếm khi kinh hoàng của hắn, những mày dắc ý nói “ Đứa bé ngốc, ngươi cũng không phải không biết cha ngươi có tật xấu hề nói dối là sẽ lấp bắp, nhìn thấy bộ dạng vòng vo chột dạ này của cha ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu được sao?”

Ánh mắt sắc bén hướng về phía nam nhân đang xấu hổ, cười đến khờ khạo quét tới, Nam Tĩnh Tuyền chỉ cảm thấy rùng mình, không mang theo hy vọng yêu cầu “ Cha, nói cho con biết đây không phải là sự thật....”

“ Tuyền nhi, cha rất muốn, nhưng cũng không có cách nào”. Nam Thần Hạo có loại cảm giác tội lỗi hổ thẹn với con.

Ánh sáng hy vọng mong manh bị dập tắt, hắn ngược lại đối với mẫu thân ép hỏi “ Ai?”

“ Cái gì ai nha? không hiểu ngươi hỏi cái gì”. Nguyệt Nha Nhi mặt đầy vẻ cười gian.

“ Nữ nhân kia là ai?” Hỏi rõ ràng trước, để hắn dành thời gian làm đề phòng tránh xa một chút.

“ Không biết a! mẹ ngươi cũng không phải thần tiên”. Cười liếc hắn một cái, Nguyệt Nha Nhi cảm thấy con ngày thường khôn khéo, sao nay lại hồ đồ như thế.

Biết hỏi nữa cũng không ra manh mối có ích gì, lúc Nam Tĩnh Tuyền ảo não không thôi, thì ở phía sau truyền đến tiếng gọi khẽ_____

“ Tuyền thiếu gia, mọi người đều lên xe, còn lại một mình ngài thôi!” Mạc Liên Nhi có chút khó hiểu hắn nửa người đã nhào vào trong xe ngựa, sao như thế nào cả buổi cũng không nhún nhích thế chứ?

“ Ai nha! Thiếu chút nữa đã quên muốn đi đăng cao, thời gian tốt như vậy đều bị ngươi lè mề làm chậm trễ!” Không lưu tình chút nào đem con một phen đẩy dờ đi, Nguyệt Nha Nhi thúc giục “ Mau mau mau, mau chóng xuất phát a!”

Lòng tràn đầy không cam lòng lui ra, sắc mặt Nam Tĩnh Tuyền xanh mét, đi thẳng về phía toa xe của chính mình.

Kinh ngạc nhìn qua, Mạc Liên Nhi tựa hồ nhìn thấy trên khuôn mặt tuần dật có hai luồng sáng đỏ khả nghi....

“Liên Nhi, nên xuất phát! Người còn không mau lên xe!” Bên trong xe ngựa riêng của mỗ nam thối mặt truyền ra tiếng quát khê.

“Đến, đến đây!” Vội vàng bận rộn chạy đi qua, trong lòng Mạc Liên Nhi nghĩ cũng là _____ tâm tình của Tuyền thiếu gia hôm nay giống như không được tốt thì phải....

Tại một chỗ ngoại ô của một vùng núi nhỏ

“Bộ tất cả mọi người trong Kinh Thành đều chạy tới chỗ này sao?” Híp mắt nhìn xem vùng núi trống trải nay chứa đầy xe ngựa cùng biển người, một khi nghĩ tới chính mình cũng nằm trong số đó, Nguyệt Nha Nhi có một loại cảm giác muốn té xỉu.

“Phu nhân, thế này mới kêu là náo nhiệt nha!” Chúng nô tỳ cười hì hì trả lời, động tác trên tay không ngừng, đã nhanh chóng chiếm một vùng trống, bắt đầu trải khăn thảm ra, đem rượu nhậ thức ăn ngon xuống, để ọi người hưởng dụng.

Lắc lắc đầu, có chút không chịu nổi cho loại này mỹ kỳ danh là đi xem hoa đăng, kỳ thực là một nhóm người đông đúc cùng nhau chen chúc trong rừng để giúp vui, Nguyệt Nha Nhi bắt đầu đau đầu.

“Hạo ca ca, tản bộ đi!” Mau chóng kéo trưởng phu trốn đi.

“Tốt!” Cao hứng nhận lời mời của ái thê, Nam Thần Hạo ôn nhu nắm tay nhỏ bé hai mươi mấy năm qua, hướng về phía rừng đi dạo.

Mà Nam Tĩnh Tuyền vẫn còn đang chìm đắm trong rung động do mẫu thân mang lại, nên nào có tâm tư đi quản hai vị song thân đại nhân muốn đi đến chỗ nào, dặn dò công việc cho nhóm nô bộc xong, liền cũng đi về phía trong rừng đi dạo.

Đi? Tuyền thiếu gia một người một mình muốn đi đến chỗ nào? vốn dĩ đang cùng một nha hoàn bố trí rượu nhậ mỹ thực, Mạc Liên Nhi vừa thấy, không hề nghĩ ngợi, liền bỏ lại mọi người mà đuổi theo.....

Đi xa ra một khoảng cách, cách xa đám đông tụ tập, Nam Tĩnh Tuyền mới dùng một cây quạt mà mình mang theo, đẩy ra rừng cây hỗn độn, lọt vào trong tầm mắt chính là một thác nước nhỏ trong veo, dòng nước từ thác nước trút thẳng xuống tạo thành một tụ lại thành một vùng nước, nước từ các lỗ nhỏ tràn đầy ra thành một dòng suối nhỏ đẹp như thơ.

“Tuyền thiếu gia... Tuyền thiếu gia....”

Thanh âm này không phải là..... Mới giật mình vì chính mình trong lúc vô ý mà phát hiện được tiểu thiên địa trong xanh này, Nam Tĩnh Tuyền còn không kịp xem kỹ, liền nghe thấy trong rừng cây um tùm truyền ra từng tiếng gọi.

Nha đầu kia khẳng định là nhìn thấy hấn rồi đi mới có thể theo đuôi đến đây, mà nàng bộ không lo lắng ỉnh lẽ loi một mình nơi rừng cây này hay sao, nếu không có hấn ở đây, lỡ như gặp phải dã nam nhân uống say mềm có ý đồ quấy rối, thì một vị cô nương trói gà không chặt như nàng phải làm sao bây giờ?

“Ta ở chỗ này”. Nam Tĩnh Tuyền có chút tức giận, trở lại đẩy ra rừng cây um tùm hướng ra phía ngoài quát khê.

Bị tiếng quát khê đột ngột này làm cho hoảng sợ, theo thanh âm phát ra nhìn lại, thấy cây rừng bị đẩy ra tạo thành một đường nhỏ, sau khi nhìn thấy khuôn mặt từ phía sau khe hở lộ ra, Mạc Liên Nhi lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng tiến vào trong rừng cây.

“Tuyền thiếu gia, ngài như thế nào chạy đến chỗ này?” Xuyên qua lớp cây rừng tầng tầng lớp lớp, đập vào mắt đầu tiên đó chính là khuôn mặt có vẻ đen kìa của chủ tử, trong lòng khó hiểu là chính mình lại làm sai chỗ nào?

“Đến giải sầu!” Chỉ việc nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ mê hoặc của nàng, Nam Tĩnh Tuyền liền hiểu rằng chính nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, đầy lòng lại càng thêm bức mình.

“ Ha ha... kế tiếp tới phiên ngươi...” Hai gã hán tử đang giữ chặt Mạc Liên Nhi thấy đồng bọn có động tác, không khỏi tâm ngứa khó nhịn, ánh mắt mê đắm dao động cao thấp trên thân thể mềm mại của nàng, Lộc Sơn trào chậm rãi vươn ra....

“ Ngươi, các ngươi đừng làm bậy.... ta, ta muốn gọi người tới....” Khuôn mặt tái nhợt muốn phát run, nàng chỉ cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

“ Nàng kêu a! mọi người đều ở chỗ trống đằng trước, sẽ không ai tới cánh rừng nhỏ này.” Một gã thô hán trong số đó cười đến kiêu ngạo tà khí, đáng ghê tởm hơn là móng vuốt sói thô to muốn vươn tới trước ngực nàng....

Mắt thấy sắp chịu vũ nhục, nàng gấp đến độ sắp khóc, thanh âm run rẩy thét chói tai kêu cứu “ Tuyền, Tuyền thiếu gia....”

Tê!

Chỉ trong nháy mắt, chỉ nghe ba đạo tiếng xé gió dồn dập, trong cùng một thời gian, tiếng kêu rên thảm thiết của ba gã say thô bị đồng thời vang lên, không hẹn mà cùng buông hai vị cô nương ra, ôm lấy cánh tay chảy máu ròng ròng bị thương ai kêu, mà dưới chân ba người là đầy một mảnh lá cây vừa bị ngắt xuống.

Mạc Liên Nhi thấy nguy cơ được giải trừ, lập tức xông tới bên vị cô nương đang khóc sụt sùi do bị xé rách xiêm y và sém chút nữa đã bị lật thủ tòi hoa, đem người nâng dậy, nàng quan tâm đầy thân thiết hỏi “ Cô nương, cô không sao chứ?”

“ Không.... Không có việc gì....” Che lấp quần áo bị người ta xé rách mà lộ ra cái yếm, khuôn mặt xinh đẹp hoa dung thất sắc chứa đầy nước mắt.

Thấy nàng không muốn nói nhiều, Mạc Liên Nhi chỉ có thể ở vừa an ủi, vừa cởi chiếc áo khoác chống cơn lạnh vào thu ra khoác lên người vị cô nương kia, để nàng ta che đầy thân thể.

“ Cám ơn....” Túm chặt lấy áo khoác do Mạc Liên Nhi khoác lên người mình, cô nương xinh đẹp nói lời cảm tạ.

“ Nên vậy mà....” Mạc Liên Nhi khẽ mỉm cười, đang muốn nói thêm cái gì, thì kẻ say xỉn ôm cánh tay dính máu đã bắt đầu kêu gào_____

“ Ai? Là tiểu mao tặc nào lại dám cùng chúng đại gia đây đối nghịch?” Một kẻ to gan trong số đó rít gào rống giận.

“ Hô___” Trong một mảnh im ắng, chỉ có gió thu lạnh lẽo thổi qua rừng cây tạo thành tiếng gió....

“ Thực con mẹ nó đụng phải ma quỷ hay sao?” Đợi cả buổi, không thấy có người lên tiếng trả lời, một gã thô hán trong số đó bỗng nhiên cảm thấy nổi da gà đầy mình.

“ Nói bậy bạ gì đó? Lão tử mới không tin là có ma quỷ! Hôm nay không đem hai khối thịt béo này đến miệng thì không được!” Một gã thô hán khác không sợ chết, đi nhanh về hướng các nàng.

Thấy hán ta bước càng lúc càng gần, cô nương xinh đẹp sợ tới mức thu người trốn vào phía sau Mạc Liên Nhi. Mà Mạc Liên Nhi mặc dù khẩn trương nhưng cũng chỉ có thể cố gắng đứng thẳng, lấp bấp nững nịu “ Đừng.... đừng tới đây.... Ta lại muốn gọi người tới...”

Thô hán trong nháy mắt dừng lại bước chân, lập tức nổi ác tâm lên, độc ác cười dâm dăng “ Ngươi kêu a! lão tử cũng không tin các ngươi may mắn như vậy, sẽ có một cơ hội lần thứ hai mặc danh kỳ diệu mà tránh được” Dứt lời, nhanh chóng nhắm về phía các nàng.

“ A___ Tuyền thiếu gia cứu mạng a....” Không cần nghĩ ngợi, Mạc Liên Nhi lại kêu cứu.

Tê!

Oa!

Cùng với tiếng kêu thê lương thảm thiết xé gió đâm thủng màng tai của mọi người, thì chỉ nghe một tiếng ‘Phanh’, thô hán ngã xuống không dậy nổi, hé ra khuôn mặt thống khổ vặn vẹo biến hình, ôm chân bị cắt đứt trên mặt đất quay cuồng tru lên....

Oa! Gọi Tuyền thiếu gia so với gọi Bồ tát còn hữu dụng hơn a! mắt thấy bộ dáng thê thảm của đối phương, Mạc Liên Nhi không khỏi ghen hòng nhìn trần trối.

Hai gã thô hán khác thấy biến cố như vậy, đều sợ tới mức sắc mặt đại biến, lúc này làm sao còn có thể để ý đến sắc đẹp trước mắt, giữ lại mạng sống quan trọng hơn a, lập tức không để ý đến nghĩa khí bỏ lại đồng bọn, xoay người bỏ chạy.

Như là xem đến trò hay đặc sắc, Mạc Liên Nhi mặc dù đồng tình sự thống khổ của ba gã thô hán, nhưng cũng nhin không được tán thưởng đến mức vỗ tay...

Nha đầu kia làm gì? đang xem diễn sao? ẩn thân sau bụi cây, Nam Tĩnh Tuyền một bên đẩy ra cành lá bắt đầu chậm rãi đi ra, một bên thì lắc đầu không thôi. Hắn đột nhiên phát hiện nàng trong ấn tượng của hắn luôn luôn là dịu ngoan trầm tĩnh thì ra cũng có một mặt hoạt bát như vậy.

“ Tuyền thiếu gia, ngài rất lợi hại nha!” Người không xuất hiện vậy mà cũng có thể đánh cho kẻ xấu hoa rơi nước chảy.

“ Đâu có lợi hại bằng người!” Lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, Nam Tĩnh Tuyền trào phúng nói. Không có bản lĩnh mà cũng dám chạy đi ra cứu người, chỉ cần kêu một tiếng Tuyền thiếu gia là có thể hóa nguy thành an không có việc gì, hắn đương nhiên là không có lợi hại như nàng rồi!

Ách.... Tuyền thiếu gia lại bắt đầu dùng bản mặt lạnh cười trào phúng người khác nữa rồi! Tâm tư tỉ mỉ như nàng biết rõ hắn giờ phút này vô cùng không hề giận, đương nhiên sẽ không ngốc đến nổi tự mình rước nhục, lập tức lập tức dời đi mục tiêu, đem vị cô nương xinh đẹp còn xui xẻo trên mặt đất nâng dậy.

“ Cô nương, đừng sợ! Vị gia này là chủ tử của ta, là ngài ấy cứu chúng ta!” Mang tươi cười ôn nhu, nàng sẵn sàng vị cô nương vẫn còn mang nỗi khiếp sợ giới thiệu cho nam tử trước mắt, muốn nàng ta đừng kinh hoàng nữa!

“ Thật, đa tạ ân cứu mạng của công tử”. Cuối cùng cũng an tâm, cô nương xinh đẹp bèn nở nụ cười, sau khi nhìn rõ gương mặt tuấn dật của ân nhân cứu mạng trước mắt xong, kiều nhan vốn dĩ do chấn kinh mà tái nhợt lại lặng lẽ nhiem lên một tầng mây đỏ “ Tiểu nữ họ Vương, khuê danh Nguyên Nguyên, là nữ nhi của Trấn Bắc tướng quân Vương Nhất Hổ, không biết công tử có thể báo cho biết đại danh, nhà ở nơi nào? ngày sau tiểu nữ sẽ cùng phụ thân tự mình đăng môn nói lời cảm tạ”.

“ Nhắc tay chi lao, không nên nói cảm ơn!” Khách khí có lễ uẩn chuyển tránh đi vấn đề của nàng ta, Nam Tĩnh Tuyền nếu không có nhìn nhầm thì trong đôi mắt đẹp sáng rỡ kia có bao hàm sự ái mộ, để tránh sau đó sẽ trình diễn tiết mục nhảm chán vì trả ơn mà tự nguyện lấy thân báo đáp, cho nên liền không nhắc rõ tới thân phận của mình, chặt đứt tất cả khả năng có thể xảy ra.

Với lại, hắn cũng cực kỳ không hề giận vì những gì mà vị Vương Nguyên Nguyên tiểu thư này vừa mới làm. Tuy nói là nàng ta sợ hãi, hơn nữa Liên Nhi là tự nguyện chạy tới giúp nàng ta đuổi đi kẻ xấu, thế nhưng sau đó lúc kẻ xấu muốn xâm hại hai người thì vị cô nương nũng nịu này lại chạy trốn ra phía sau Liên Nhi, đem Liên Nhi đẩy ra phía trước để chắn người xấu.... hừ! thật sự là lấy oán trả ơn, chẳng lẽ nàng ta sợ bị thương tổn, còn Liên Nhi thì không sợ sao? Liên Nhi cũng là một vị cô nương mảnh mai a!(Tuyền ca quá anh minh, sức quan sát quá nhạy bén!)

“ Thế nhưng... nhưng mà....” Vương Nguyên Nguyên nóng nảy, muốn hỏi thăm đối phương lại không biết nên như thế nào mở miệng.

Sắc mặt Tuyền thiếu gia thật âm u, nhưng mà đừng dọa hòng cô nương nhà người ta a! Mạc Liên Nhi lắc đầu thâm nghĩ, vội vàng lắc đầu nói tiếp: “ Vương cô nương, người nhà của cô đâu?”

“ Ở chỗ trống phía trước, ta bởi vì cảm thấy phiền, chính mình vụng trộm chạy đến đây tùy tiện đi dạo một chút....” Nào biết nhưng lại đụng phải ác đồ! Bất quá cũng bởi vì thế nên mới có cơ hội cùng nam nhân nhân phẩm xuất chúng như thế quen biết a! Lòng Vương Nguyên Nguyên mừng thầm, lời nói trong lòng cũng không dám nói thật ra, bằng không chẳng phải quá xấu hổ hay sao!

“ Như vậy a! đúng lúc chúng ta muốn trở về chỗ, không bằng chúng ta cùng làm bạn trở về đi ! Như vậy cũng an toàn chút!”

Mạc Liên Nhi cười cười, quay đầu xin chỉ thị của chủ tử: “ Tuyền thiếu gia, ngài nói đi?”

Đều tự mình quyết định, còn hỏi hần làm gì? Nam Tĩnh Tuyền từ chối cho ý kiến, bắt quá dưới chân bắt đầu chuyển khai.

Thấy thế, nàng mềm nhẹ cười, bỏ lại gã thô hán vẫn đang hừ hừ rên rỉ, cùng Vương Nguyên Nguyên theo đuôi mà đi. Chỉ chốc lát sau, ba người đã trở về nơi đám đông tụ tập ồn ào náo nhiệt.

Nhìn tiếng người ồn ào, xe ngựa chật ních, Nam Tĩnh Tuyền dẫn đầu dừng chân lại, chưa nói một tiếng mà chỉ nhìn Mạc Liên Nhi. Cuối cùng do nàng đi theo bên cạnh hần đủ lâu, lập tức có thể hiểu rõ ý nghĩ trong lòng hần, bèn nở nụ cười có lẽ_____

“ Vương cô nương, người nhà của cô đâu?”

“ Ở đằng kia!” Nở nụ cười đáp lại, rất nhanh chỉ ra đám người với một đội hình khổng lồ cách đó không xa ở đằng trước.

“ Thế thật tốt quá! Vương cô nương, cô mau trở về bên cạnh người nhà đi, không tiễn!”

“ A_____ nhưng mà ta còn chưa biết tên của ân công....” Bọn họ muốn đi cũng nên để lại tên họ a!

“ Không cần, chính là việc nhỏ mà thôi!” Lãnh đạm trả lời, Nam Tĩnh Tuyền đã không muốn nhiều lời, trực tiếp xoay người hướng về nơi người nhà tụ hội mà đi.

Mạc Liên Nhi thấy thế cũng chỉ có thể cho Vương Nguyên Nguyên một cái tươi cười tỏ vẻ xin lỗi, rồi theo sát phía sau Nam Tĩnh Tuyền.

Vương Nguyên Nguyên không nói gì, yên lặng ngóng nhìn hai bóng dáng chưa từng quay đầu lại, mãi cho đến khi bọn họ nhắm thẳng đến một chỗ có trải khăn thảm, nơi nô bộ tụ tập phương hướng mà đi đến, đến khi xác định chỗ mà bọn họ dừng lại, sau khi họ ngồi xuống, nàng ta mới xoay người, tìm đến người nhà của mình.

“ Nguyên Nguyên, muội xảy ra việc gì thế kia? ai khi dễ muội?” Vương Nguyên Nguyên trở về chỗ của Trần Bắc tướng quân phủ tụ tập, với bộ dáng một thân chật vật làm cho đại ca_ Vương Thế Cương không khỏi đề ra nghi vấn.

“ Ô.... Đại ca....” Được đại ca luôn yên thương nàng quan tâm hỏi, Vương Nguyên Nguyên lập tức đem toàn bộ sự việc khóc kể rằng chính mình mới vừa rồi gặp phải mạo hiểm bất trắc, nếu không phải được người ta cứu, chỉ e nay trong sạch khó mà giữ được.

“ Tặc tử lớn mật! ban ngày ban mặt lại dám minh mục trương đảm không coi vương pháp!” Nghe xong tự thuật, Vương Thế Cương vừa sợ vừa giận, lập tức phái người đi đến chỗ mà muội tử nói, đem ba gã ác đồ kia bắt đưa cho quan phủ, cho đến khi hạ nhân lĩnh mệnh rồi đi, hai đôi mày rậm trên gương mặt cương nghị của Vương Thế Cương mới nhú lại “ Xuân nhi, còn không mau điu tiểu thư vào trong xe thay quần áo!”

“ Đến đây!” Một gã tiểu nha đầu nhanh chóng đem Vương Nguyên Nguyên đỡ vào trong xe ngựa đổi quần áo mới.

Không lâu sau, chỉ thấy Vương Nguyên Nguyên đã đổi tốt bộ đồ mới, chọn một chỗ sạch sẽ bước xuống xe, giọng nói mang vẻ xấu hổ nói với đại ca nhà mình “ Nếu không có vị công tử kia tương trợ, Nguyên Nguyên sợ là bị người ta lăng nhục rồi!”

“ Đúng vậy! không biết vị công tử kia tên họ là gì?” Đối với vị nam tử chịu ra tay cứu giúp, Vương Thế Cương là thật tình cảm kích.

“ Vị công tử kia không chịu nói! Bắt quá hần ngay tại chỗ này đây!” Chỉ thấy rất xa có một bóng dáng cao ráo, nàng thẹn thùng nở nụ cười.

“ Di? Kia không phải là_____” Vương Thế Cương nhãn lực tốt (thị lực tốt), cho dù khoảng cách thật xa, vẫn nhận ra được ân nhân của muội tử.

“ Đại ca, huynh quen biết hần sao? hần rốt cuộc là ai a?” Vương Nguyên Nguyên vui sướng không thôi.

“ Sợ giao mà thôi. Hẳn là tôn tử (cháu nội) của Định Viễn vương gia. Nghe nói vương gia cùng vương phi đi dạo chơi, mà cha mẹ của hẳn lại không muốn quản sự, cho nên hiện tại mọi việc lớn nhỏ trong ngoài vương phủ đều do hẳn tác chủ” Vương Thế Cương từng cùng hẳn gặp mặt vài lần, bắt quả hai người đều là gặt đầu chào hỏi, chưa bao giờ nói chuyện với nhau.

“ Thì ra là người của Định Viễn vương phủ, khó trách lại có nhân phẩm như vậy”. Biết được người mà mình ái mộ có thân gia và bối cảnh bất phàm, Vương Nguyên Nguyên không khỏi mừng thầm. “ Đại ca, huynh nói chúng ta có phải nên tự mình nói lời cảm tạ hay không?”

“ Đây là đương nhiên! Hẳn cứu hòn ngọc quý trên tay của tướng quân phủ chúng ta, là đại ân nhân của chúng ta, đại ca đích thân cùng muội đi nói cảm ơn cũng là đương nhiên”. Vương Thế Cương luôn luôn sủng ái muội muội, đối với ân nhân cứu mạng của muội muội đương nhiên là cảm ơn trong lòng.

“ Thật tốt quá!” Lại có thể nhìn thấy ân nhân nha! Trong lòng Vương Nguyên Nguyên nhảy nhót “ Chúng ta đi thôi!”

“ Hả? hiện tại?” Vương Thế Cương há hốc mồm.

Muội tử có phải quá tích cực rồi không?

Giải thích: Trùng Dương (Chung Yeung Festival) hay còn gọi là Tết Trùng Cửu là 1 lễ hội cổ truyền của Trung Quốc

Tết Trùng Cửu được tính vào ngày thứ chín của tháng 9 âm lịch, được đề cập đến từ thời Đông Hán ở Trung Hoa. Theo Kinh Dịch, 9 là một con số “dương” (không phải dương > 0 đâu, đừng bé cái lắm). Thế thì ngày dương tháng dương(9/9) là một ngày có quá nhiều “dương” (theo quan niệm của Trung Quốc thì không tốt), do đó đây là một ngày có khả năng có nhiều mối nguy hiểm rình rập. Từ đó người ta còn gọi đây là ngày “Trùng Dương”. Để bảo vệ khỏi những rủi ro đó, theo phong tục người ta thường leo lên những nơi cao như núi, uống rượu cúc (?) và đeo cây thù du (cúc và thù du được cho là có khả năng tẩy rửa và còn được sử dụng trong những dịp khác để dọn dẹp nhà cửa và xua đuổi bệnh tật). Trong ngày này, nhiều người Trung Quốc còn đi thăm mồ mả tổ tiên để tỏ lòng thành kính và tìm sự phù hộ.

Tết Trùng Cửu được xem là một ngày để tránh nguy hiểm (giống như tết nguyên đán), nhưng theo thời gian người ta đã tổ chức thành một ngày lễ với mục đích khác với ban đầu. người ta tận dụng thời gian được nghỉ để tiến hành các cuộc đi bộ đường dài. Các cửa hàng thường bán bánh gạo. người ta uống trà cúc, hoặc uống rượu cúc do nhà làm. Các cuộc đua leo núi cũng khá phổ biến.

Có một tài liệu khác lại cho rằng Tết Trùng Cửu còn được gọi là Tết tưởng niệm mùa thu. Đây là một ngày lễ tương tự như Thanh Minh, khi gia đình thể hiện sự thành kính với tổ tiên. Họ đến khu mồ mả tổ tiên, dọn dẹp sạch sẽ như nhổ cỏ, chăm sóc bia mộ và cúng thức ăn và rượu. Gia đình thường đến viếng mộ và đem theo đồ ăn thức uống để chia sẻ. Phong tục này bắt nguồn từ một truyền thuyết thời Hán. Một thầy bói nói với nhà vua rằng vào ngày 9/9 sẽ có tai họa, và khuyên nhà vua đi đến một nơi cao để tránh tai họa này. Nhà vua nghe theo, và khi ông quay về nơi ở thì cả một vùng nơi ông ở trước đây đã bị tàn phá. thích: Trùng Dương hay còn gọi là Tết Trùng Cửu.

(Trích từ LoveChanel trong Diễn đàn Cổ Long online)

Có nhiều điển tích về ngày Tết này:

Đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: ” Ngày mùng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đồ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết.

Vì tích trên, nên về sau hàng năm, đến ngày mùng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Sách “Phong Thổ Ký” lại chép: Cuối đời nhà Hạ (2205-1818 trước D.L.), vua Kiệt dâm bạo tàn ác, Thượng Đế muốn răn nhà vua nên giáng một trận thủy tai làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, nhân

dân chết đuối, thân nổi đầy sông. Nạn thủy tai đó nhằm ngày mùng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quảy thực phẩm lên núi cao để lánh nạn... Tục ấy thành lệ.

Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mùng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mùng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu đăng cao”. “Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do điển tích trên.

4. Chương 4

Edit: Kally

“ Hai người chủ tớ các người đi đến chỗ nào dạo thế?” Vừa thấy hai người trở về, Nguyệt Nha Nhi vừa cùng với trượng phu về sớm hơn một bước cười tủm tỉm hỏi.

“ Tùy tiện đi một chút thôi!” Ở bên người mẫu thân ngồi xuống, Nam Tĩnh Tuyền thuận tiện trả lời.

Tùy tiện đi một chút mà lâu như vậy mới trở về? nhìn thần sắc hẩn so với ngày thường cũng chẳng khác gì, nàng đành phải hỏi một người để nói chuyện khác: “ Liên Nhi, người nói!”

Cùng ngồi trên một tấm thảm, Mạc Liên Nhi vừa đưa khăn ướt cho chủ tử lau tay, vừa đem chuyện chủ tử anh hùng cứu mỹ nhân kể lại một lần.

Haiz... sao nàng lại nói chuyện này ra? Nam Tĩnh Tuyền cơ hồ có thể biết mẫu thân kế tiếp sẽ nói những gì. Nam Tĩnh Tuyền có chút thâm oán nhìn nàng, bất quá lại làm cho hẩn phát hiện được một chuyện.....

Liên Nhi lần đầu tiên cùng hẩn cùng ngồi cùng ăn nha! Tuy rằng không có ‘ ngồi cùng bàn’, nhưng ít ra cũng cùng hẩn ngồi chung trên một tấm thảm a!

Nam Tĩnh Tuyền có một loại mừng thầm không thể nói rõ. Bất quá do hẩn quá âm thầm tự đắc, trong mắt tựa hồ cũng chỉ thấy nàng ngồi bên cạnh mình, lại nhìn không thấy các nô bộc khác cũng cùng nhau ngồi trên thảm, nàng chẳng qua là cũng giống như mọi người thôi! Dù sao muốn hầu hạ chủ tử đột nhiên bị thấp đi như vậy, làm nha hoàn đương nhiên cũng phải ngồi chồm hổm xuống mới dễ hầu hạ được!

“ Ai nha! thật có chuyện này sao?” Tất cả hứng thú của Nguyệt Nha Nhi đều nổi lên, đừng nói là con dâu tương lai chính là vị tiểu mỹ nhân bị cứu đấy đi! Tuy rằng thời gian trước khi cùng con dùng bữa, làm cho nàng bắt đầu hoài nghi con cùng với nha đầu Liên Nhi này trong đó có vấn đề, nhưng qua mấy ngày nay quan sát, trừ bỏ lạnh lùng trong lúc đó giữa hai người, cảm giác căng thẳng không hề giương cung bạt kiếm như trước kia nữa, lời nói với nhau cũng tăng nhiều ra thì còn lại cũng không có gì khác thường! cho nên chân mệnh thiên nữ của con có lẽ không phải Liên Nhi nha đầu mà nàng rất yêu thích này, mà là vị tiểu mỹ nhân gặp rủi ro kia.

“ Ác đồ như vậy thật sự lớn mật! Tuyền nhi, con không sao chứ?” Làm thân cha có vẻ có từ tâm, lập tức quan tâm con có sao không mới là quan trọng hơn.

“ Hạo ca ca, Tuyền nhi ngay cả mấy tên đảng đồ tử hạ lưu cũng không ứng phó được thì hẩn nên bị ông ngoại hẩn đánh đòn”. Hẩn mới trước đây được đưa đến Huyền Yên Cốc cùng với tiểu cửu nhỏ hơn hẩn hai tháng cùng nhau học võ, tuyệt học của Nguyệt gia cũng không phải chỉ để dọa người, sự lo lắng này của Hạo ca quả thật là dư thừa.

Nhớ tới bản lĩnh của nhạc phụ đại nhân, Nam Thần Hạo võ trán cười “ Xem ta hồ đồ, Tuyền nhi là học được một thân võ nghệ từ nhạc phụ đại nhân a!”

“ Đúng vậy!” Nguyệt Nha Nhi vừa lòng, lập tức chuyển đề tài vòng trở về trên người Nam Tĩnh Tuyền “ Tuyền nhi, thế vị cô nương gặp rủi ro kia bộ dạng như thế nào? họ tên là gì? nhà ở đâu?”

Mẹ điều tra nhà người ta sao? Lấy ánh mắt trào phúng tỏ vẻ nhàm chán liếc xéo mẫu thân, Nam Tĩnh Tuyền không dao động nói “ Ai mà biết!”

“ Nha? người không có hỏi là khuê nữ nhà ai à?” Thầm oán hằn không duyên cớ làm lỡ mất cơ hội tốt, Nguyệt Nha Nhi cần nhằn nói không ngừng “ Loại tiết mục anh cứu mỹ nhân này, cuối cùng không phải là có kết thúc tốt đẹp là cô nương gia lấy thân báo đáp hay sao?” Chắc! cô nương kia thật là không hoàn thành trách nhiệm a!

Quả nhiên, chỉ biết mẹ mình sẽ nói như vậy! Nam Tĩnh Tuyền sợ bị đề tài này của mẫu thân quấy nhiễu lỗ tai nhưng đề tài cuối cùng vẫn là vòng ở trên người hấn, hấn cảm thấy thật là vô lực, lạnh lùng trào phúng cười “ Mẹ, ngài xem kịch nhiều lắm, phiền toái thanh tĩnh chút dùm!”

“ Hạo ca ca, con huynh chế nhạo muội....” Lập tức thở phì phì cáo trạng với trượng phu.

Nam Thần Hạo vẻ mặt nhả nhặn, tươi cười ôn hòa không nói gì, mặc cho Nguyệt Nha Nhi quở trách con không đúng....

Cười xem gia đình chủ tử ấm áp hòa thuận vui vẻ, Mạc Liên Nhi biết gia cùng phu nhân dù có tập tục gì cũng không uống rượu, bởi vậy chỉ châm một ly cho tiểu thiếu gia.

“ Tuyền thiếu gia, uống rượu hoa cúc này đi, nguyện ngài trăm bệnh bách xâm, kéo dài tuổi thọ!” Ở trùng cửu uống rượu cúc có thể trừ tà đây!

Hiểu tập tục này nên Nam Tĩnh Tuyền uống một ngụm rượu, miệng cũng không quên châm chọc cười nhạo “ Vô dụng thôi, Nam gia chúng ta có vật chống tà cho dù hai mươi năm sau đi nữa, cũng không có gì phải sợ phải sợ!” Mắt nhìn về phía mẫu thân, có ý ám chỉ.

Tiểu tử này thật sự là đáng giận! dám cười mắng mẹ ruột của hấn, thật là bất hiếu mà! Nguyệt Nha Nhi là thông minh cỡ nào, nào có đạo lý nghe không hiểu, đang lúc nàng muốn mở miệng tuôn ra một tràng giáo huấn thì bị một giọng nam xa lạ phía đằng sau đánh gãy_____

“ Quấy rầy bá phụ, bá mẫu, Nam công tử!”

Kỳ lạ! một đôi nam nữ không mời mà đến trước mắt này là ai a? Nguyệt Nha Nhi dùng ánh mắt hỏi thân ái trượng phu.

Ấn.... ta cũng không biết nha! Nam Thần Hạo lắc đầu nói là không biết.

A! vị cô nương đang then thùng kia chẳng phải là Vương Nguyên Nguyên vừa được cứu hay sao? Mạc Liên Nhi ột cái tươi cười dịu dàng.

Đáng ghét! Sớm nên dự đoán được đối phương sẽ tìm đến. Nam Tĩnh Tuyền mặt không chút thay đổi uống tiếp ly rượu mà Mạc Liên Nhi vừa châm.

“ Nam công tử, gia muội mới vừa rồi được huynh ra tay cứu giúp, nay ta cùng muội tử tới đây hướng huynh nói lời cảm tạ!” Vương Thế Cương không nhanh không chậm chấp tay cảm ơn.

“ Chỉ là tiện tay thôi! Không có gì! Vương công tử không cần đa lễ như vậy”. Nam Tĩnh Tuyền đối với hấn cũng chẳng ấn tượng gì, hai người trước nay lại chẳng có thâm giao gì, cho nên chỉ lãnh đạm đáp lại.

Thì ra vị cô nương mảnh mai, xinh đẹp trước mắt này chính là vị mỹ nhân gặp rủi ro kia a! ha ha... nhìn nàng ta một đôi mắt to trong veo như nước chưa từng rời đi trên người Tuyền nhi! Đừng nói là đối với đứa con tuần tú kia của nàng nhất kiến chung tình nha, muốn diễn tiết mục lấy thân báo đáp!

“ Thì ra người Tuyền nhi cứu chính là người a!” Từ trên xuống dưới, đi tới đi lui nhìn kỹ Vương Nguyên Nguyên vài lượt, Nguyệt Nha Nhi hoàn toàn nổi tinh thần, cười tùm tùm kéo bọn họ ngồi xuống cùng hưởng dụng dã yến (bữa tiệc ngoài trời) “ Thật đúng là một vị tiểu mỹ nhân đây!”

“ Mẹ!” Mang tính cảnh cáo trừng mẫu thân liếc mắt một cái, Nam Tĩnh Tuyền dùng đầu gối nghĩ cũng biết, trong lòng mẹ mình là đang đánh mưu ma chước quỷ gì!

Thì ra là mẫu thân của Nam công tử a! thật là xinh đẹp và thân thiết a! Vương Nguyên Nguyên thuận thế ngồi xuống, tươi cười lấy lòng nói “ Phu nhân....”

“ Kêu phu nhân cái gì, thật xa lạ!” Mặc kệ con tròng mắt cảnh cáo, Nguyệt Nha Nhi cười thật là sáng lạn.

“ Bá mẫu!” Vương Nguyên Nguyên thật thông minh, lập tức sửa miệng, dung nhan xinh đẹp mang vẻ cảm kích nói “ Nếu không có Nam công tử trượng nghĩa tương trợ, cả đời này của Nguyên Nguyên đã bị hủy....” Dứt lời, trong giọng nói còn mang vẻ ghen ngào.

“ Ừ....” Thuận theo lên tiếng trả lời, Nguyệt Nha Nhi có chút xấu hổ, đối với dạng cô nương hờ một chút liền mang thần thái lả chảnh chọe là nàng không có cách.

“ Vương công tử, người cũng ngồi đi!” Bị vắng vẻ một bên Vương Thế Cương cuối cùng cũng có người nhớ tới, Nam Thần Hạo cười tao nhã mời hẳn ngồi chung.

“ Quấy rầy” Sang sảng cười, Vương Thế Cương đương nhiên không khách khí ngồi xuống.

“ Vương công tử, Vương cô nương, xin mời uống ly rượu nhạt!” Đến bên hai vị khách nhân, Mạc Liên Nhi cười yếu ớt chuẩn bị, nhanh chóng dâng lên hai ly rượu hoa cúc thơm ngát.

“ Vị này là?” Tiếp nhận ly rượu, Vương Thế Cương đối với vị cô nương thanh tú, xinh đẹp này có chút tò mò, nhịn không được nên đánh giá vài lần.

Hắn ta_____ không khỏi cũng quá càn rỡ rồi! cô nương gia có thể để cho hắn ta nhìn chằm chằm xem như vậy sao?

Sâu sắc nhận thấy trong đáy mắt của Vương Thế Cương hiện lên vẻ hứng thú, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền thế nhưng lại có cảm giác không thoải mái, theo bản năng thân thể hơi nghiêng một bên, ngăn trở tầm mắt của Vương Thế Cương.

ở đây không có kẻ nào phát hiện hành động nhỏ này của hắn, chỉ có Mạc Liên Nhi bị chiếm đi hơn phân nửa chỗ là phát hiện_____

“ Tuyền thiếu gia!” Làm gì chen với nàng thế! Bên cạnh chỗ trống còn nhiều mà!

“ Ta thích nơi này!” Không nói thêm lời vô nghĩa.

Ách! Được rồi! nếu hắn thích, thế nhường cho hắn tốt lắm. Âm thầm, nàng muốn nhích ra một chút, lại bị ánh mắt sắc bén của hắn phát hiện, lập tức cảm thấy eo nhỏ căng thẳng, cúi đầu xem kỹ, chỉ thấy bị đôi tay thon dài mạnh mẽ kia của hắn giữ chặt.

Ediy: Kally

Tuyền thiếu gia chưa từng khinh bạc nàng, nay sao hắn lại vượt rào đưa tay giữ thắt lưng của nàng? Mạc Liên Nhi thoáng chốc cảm thấy tim đập thật nhanh, má phẩn đỏ hồng, càng tăng thêm vẻ thanh lệ xinh đẹp. bất quá trước công chúng, nhiều người ở đây như vậy, nàng ngược lại không dám lộ ra, chỉ có thể khấn nguyện đến thân thể cứng nhắc. Lặng lẽ đưa mắt trộm dò xét hắn, lại lạc vào trong một đôi mắt đen thâm thẳm.

Mặt nàng đỏ! Lần đầu tiên còn thật sự nhìn kỹ bộ dáng đồ mặt nguyệt ngùng của nàng, Nam Tĩnh Tuyền có chút thất thần... thì ra nàng đúng là xinh đẹp đáng yêu như thế....

“ Liên Nhi nàng là quà đầy tháng mà tiểu cữu đưa cho Tuyền nhi đây....”

Bên tai truyền đến tiếng nói đùa trêu ghẹo của mẫu thân, Nam Tĩnh Tuyền cuối cùng cũng hoàn hồn lại, lạnh giọng ngăn cản mẹ mình tiết lộ việc nhà “ Mẹ! ngài khát nước rồi? nên uống một ngụm trà, nghỉ ngơi một chút!!” Việc riêng làm gì phải nói cho ngoại nhân nghe! Thật không hiểu mẹ hắn lại muốn làm cái gì!

Ặc_____ con giận thật rồi! Nàng làm mẹ cũng không phải làm chơi, Nguyệt Nha Nhi đối với ẩn ý lời nói của hắn rất là rõ ràng, vừa rồi những lời kia mới nghe qua như là tỏ vẻ quan tâm nhưng thật ra chính là lời nói cảnh cáo, nàng lập tức cười khê xem như trả lời, rồi cũng không hề nhiều lời nữa!

Quà đầy tháng? Lời nói của Nguyệt Nha Nhi làm cho cả hai huynh muội cả đầu mờ mịt, mà Vương Thế Cương nhịn không được hoài nghi ý của Nguyệt Nha Nhi đó là lễ vật trưởng thành? Cho nên mới tặng một vị cô nương thanh nhã tú lệ như thế! Nghĩ như vậy tựa hồ có chút thô bỉ, nhưng thật sự không khỏi làm cho người ta hoài nghi là như thế! Nhìn xem! Đôi tay khỏe khoắn kia ôm eo nhỏ đó có bao nhiêu chặt!

Dù cho trong lòng phỏng đoán như vậy hấn cũng không nói ra miệng, đành phải ha ha xấu hổ cười cho qua!

Nhưng Vương Nguyên Nguyên lại thật sự nghe vào lòng, cảm thấy đem người làm lễ vật thật là kỳ quái, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại một lát, đột nhiên giống như nghĩ ra cái gì, chỉ thoáng chốc sắc mặt liền đại biến, âm thanh run rẩy nói: “ Thế...nói như vậy.... Liên Nhi cô nương là... là người của Nam công tử?”

Không nghĩ tới trong lời nói của Vương Nguyên Nguyên còn mang một hàm nghĩa khác, Nguyệt Nha Nhi thanh thúy cười nói “ Muốn nói như vậy cũng đúng!”

Được đến đáp án, mặt Vương Nguyên Nguyên tái nhợt, quả thật không dám tin tưởng. Nàng thật vất vả mới nhìn trúng một người có nhân phẩm,, gia thế tốt như vậy a....

Liên Nhi là người của hấn a... Nam Tĩnh Tuyền đột nhiên cảm thấy những lời này không hiểu sao lại rất dễ nghe, nhin không được khoe miệng nhếch lên một chút gợi lên nếp nhăn khó phát hiện khi cười.

Nàng là người của hấn sao? Mặc Liên Nhi ngạc nhiên, cảm thấy nhận định mình là người của Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư thì đúng hơn, nàng chẳng qua là tuân thủ theo sự phân phó của hai vị ân nhân, ở lại bên người hấn làm nha hoàn mà thôi, nàng cũng không bán mình cho hấn nha!

“ ... Ha ha... đừng chỉ nói về Liên Nhi nữa! đến, đến, mau ăn vài thứ...” Cười tiếp đón mọi người, Nguyệt Nha Nhi dẫn đầu gấp miếng Trùng dương cao cho trượng phu dùng.

“ Hai huynh muội chúng ta sẽ không khách khí!” Sang sang cười, Vương Thế Cương cũng hào phóng dùng đồ ăn.

“ Tuyền thiếu gia, cũng ăn một miếng, nguyện cho ngài ‘ Trăm sự đều thành’. Lấy một miếng ẩn giấu ý chúc phúc phù hợp với tình hình thực phẩm_____ Trùng dương cao đưa vào trong chén của hấn, Mặc Liên Nhi cười cầu khẩn.

Ăn một ngụm,Nam Tĩnh Tuyền không tự giác nhíu chặt mày lại, không nói hai lời liền đem một nửa miếng cao còn lại đưa cho nàng “ Rất ngọt, ta không thích!” (ca này giống ta nha! cùng sở thích!) Đối với điểm tâm ngọt, hấn trước giờ chỉ chung tình với một loại.

Quả nhiên! Âm thầm thở dài, Mặc Liên Nhi đem nửa miếng cao còn lại đưa vào miệng của mình. Không còn cách nào khác! Nàng quá nghèo, không thể lãng phí lương thực, hai năm này, chỉ cần thức ăn nào hấn dùng một hai miếng mà thấy không vừa miệng, cuối cùng đều vô bụng của nàng.

Loại hành vi ‘ Đồng bát cộng thực’ chỉ có người cực kỳ thân mật mới có này, bởi vì hai chủ tớ đã sớm thành thói quen nên không cảm thấy có gì không ổn, nhưng thật ra xem ở trong mắt người khác lại thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nha! có hoa mắt hay không a! đứa con khó chịu, lạnh như băng nhà nàng kia cũng chịu cho người khác ăn nước miếng của hấn nha? nhớ lại trước kia nàng không cẩn thận , uống nhầm cái chén trà mà hấn vừa mới uống một ngụm thôi thì hấn liền chỉ trích nàng bắn nha! Nguyệt Nha Nhi vô cùng bất bình nghĩ.

Ha ha... tốt lắm! Liên Nhi nha đầu thật là biết tích đức, hiểu được rất nhiều người nghèo không có này nọ ăn, cho nên không thể tùy tiện lãng phí lương thực, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống a! Nam Thân Hạo vừa lòng gật đầu mỉm cười.

A Thì ra quan hệ của bọn họ thật sự thân mật đến như thế rồi, thậm chí có thể cùng ăn một miếng điểm tâm.... Vương Nguyên Nguyên âm thầm.

Oa.... Trong lòng Vương Thế Cương chỉ hiện lên chữ này.

Không tâm tư đi chú ý phản ứng của mọi người, sau khi nuốt vào điểm tâm xong, Mặc Liên Nhi tự mình từ trong hộp lấy ra điểm tâm, để vào một cái đĩa đặt ở trước mặt Nam Tĩnh Tuyền, mà đặt trong đó đúng là ‘ Quảng hàn cao’ mà hấn ưa thích.

A ... Liên Nhi thật chu đáo, ngay cả món ‘ Quảng hàn cao’ mà hấn thích cũng chuẩn bị tốt. Nam Tĩnh Tuyền ngoài mặt không hề có biểu tình gì, nhưng thật ra trong lòng lại có chút cảm động, dù sao không phải ai cũng được săn sóc như nàng.

Gắp một miếng ‘ Quảng hàn cao’ đưa vào trong miệng, trong mắt lạnh lùng của hắn rất nhanh hiện lên vẻ thỏa mãn hạnh phúc.

A Càng hiểu biết Tuyền thiếu gia lại càng thấy hắn giống tiểu hài tử, chỉ cần ăn được điểm tâm mà mình thích, liền cao hứng thành như vậy! tuy rằng mặt hắn vẫn còn vẻ lạnh lùng, nhưng nàng chỉ biết rằng hiện tại tâm tình của hắn rất là tốt.

“ Nha? đây là cái gì cao a?” Nguyệt Nha Nhi tò mò cầm lấy một miếng bỏ vào trong miệng, vừa vào miệng mắt hạnh bỗng dưng mở to, nhanh chóng nuốt vào bụng, liên tục tán thưởng “ Ăn ngon thật, ta trước kia chưa từng ăn qua? Liên Nhi , người giấu nha....” Vừa nói, vừa vội vàng lại lấy mấy miếng nhét vào trong miệng.

“ Mẹ, ngài ăn chậm một chút, đừng mắc nghẹn!” Tương ăn này của mẹ hắn thật là hết nói nổi! Quan trọng nhất là, sao mẹ lại giành với hắn? Nam Tĩnh Tuyền mở miệng khuyên nhủ, nhưng tay, miệng cũng bắt giắc đẩy nhanh tốc độ, chỉ e tay chân của chính mình chậm một chút sẽ không còn đồ ăn ngon để ăn.

Haiz.. quả nhiên là mẹ con a! ngay cả thích gì đó cũng đều giống nhau. Khẽ lắc đầu, Mạc Liên Nhi không khỏi thở dài, xem ra sau này phải mua nhiều hơn rồi!

“ Đó không phải là ‘ Quảng hàn cao’ của ‘ Bảo Trân Trai’ sao?” Vương Nguyên Nguyên cũng thích ăn các món điểm tâm của ‘ Bảo Trân Trai’, cơ hồ cách mấy ngày là sẽ sai hạ nhân đi mua, cho nên tự nhiên có thể nhận ra đây là điểm tâm mua ở đó.

“ Đúng vậy! Tuyền thiếu gia rất thích ăn, cho nên ta chuẩn bị riêng cho ngài ấy một chút!” Nhẹ giọng nói, nàng lại tiếp tục châm rượu hoa cúc ọi người.

“ Ha ha.... Nam công tử thật là có phúc khí, có một nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần lại tri kỷ hầu hạ như vậy, làm cho Vương mẫu ta thật là ghen tỵ a!” Nhìn nàng thanh lệ đáng yêu lại hết lòng hầu hạ chủ tử như thế, ngay cả trong ngày mà mọi người nặng nề lên núi thế này, nàng vẫn không quên chuẩn bị món điểm tâm ngọt mà chủ tử yêu thích để ngừa vạn nhất (có gì sai sót), cô nương huệ chất lan tâm như vậy thật khó tìm a! (‘ Huệ chất lan tâm’ ý nói tỉ mỉ, chu đáo!)

Nghe vậy, Nam Tĩnh Tuyền cảnh giác nhìn về phía Vương Thế Cương, lại nhìn thấy đáy mắt hắn ta tỏ vẻ thưởng thức không chút nào giữ lại... bỗng dưng trong lòng cảm thấy không phải tư vị, đến ngay cả điểm tâm trong miệng cũng không còn ngon lành gì....

“ Vương công tử quá khen!” Rất ít khi bị người ta ca ngợi như vậy, Mạc Liên Nhi nhin không được đỡ mặt.

Liên nhi làm gì đối với hắn ta cười ôn nhu như vậy chứ? Còn nữa, mặt nàng hồng cái gì? dò xét xem tươi cười dịu dàng trên kiêu nhan hơi hồng của nàng, Nam Tĩnh Tuyền đột nhiên có một loại xúc động muốn đem nàng đi giấu.

Thì ra Nam công tử thích ăn ‘ Quảng hàn cao’ a! biết được sở thích của hắn, Vương Nguyên Nguyên vui mừng không thôi, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng đã có kế hoạch.... Ngày khác liền mua ‘ Quảng hàn cao’ đi bán phởng hắn đi! Dù cho Liên Nhi cô nương là người của Nam công tử cũng không sao cả! nam nhân người nào mà không ba vợ bốn nàng hầu chứ? Nàng không ngại làm tỷ muội với Liên Nhi. Với lại bằng thân phận của Liên Nhi, nói sao cũng chỉ là một cái thị thiếp mà thôi. Mà chính thất cưới hồi đàng hoàng, đương nhiên phải là loại có thân gia bối cảnh thiên kim khuê tú giống như nàng mới có tư cách xứng đôi với hắn nha!

Cứ như vậy, một hồi đăng cao đã yến, tâm tư của mọi người biến hóa kỳ dị liên tục....

Không thích hợp! chuyện này rất là không thích hợp....

Nguyệt Nha Nhi nhanh chân hướng đến ‘ Thanh Tùng Hiên’ bước tới. Từ bữa đã yến ngày hôm qua, sau khi nhìn thấy một màn phi thường không thể tin đó, nàng liền hoài nghi trong lòng, bắt đầu âm thầm chú ý lúc con và Liên Nhi hai người ở chung. Mà nhờ vụ quan sát này, đã để cho nàng nhìn ra những điều thú vị....

Ha ha... nhất là toàn bộ buổi chiều, chỉ cần Vương Thế Cương liếc mắt nhìn Liên Nhi nhiều hơn một cái, hoặc là khi Liên Nhi lễ phép nở nụ cười đáp lễ lại thì cái bản mặt thối kia a... chắc chắn, thực không phải

kẻ làm mẹ như nàng ham nói, quả thật là làm cho người ta e ngại tránh không kịp a. Thế nhưng nha đầu Liên Nhi kia ánh mắt lại quay về trên người hắn, dịu dịu dàng dàng hầu hạ hắn, mặt thối kia liền chỉ một thoáng liền hóa thành hư vô. Tuy rằng mặt mày vẫn không chút thay đổi, nhưng ánh sáng lóe lóe trong mắt chỉ có khi tâm tình của hắn rất tốt chỉ có lúc vui vẻ mới xuất hiện đã chứng minh điều đó.

Người ta nói hiểu con không ai bằng mẹ, con trên người có mấy cọng lông, làm mẹ như thế nào lại không biết! Đứa con luôn phàm tâm bất động của nàng chắc chắn là bị nhất quán thu thủy (dịu dàng như nước) thu phục! Bất quá trình độ lĩnh ngộ của con ở phương diện tình cảm thì cũng giống như cha hắn khi còn trẻ, điều chậm tiêu như nhau, nói vậy chắc là cũng còn không hiểu rõ tình cảm của chính mình đâu....

Một khi nghĩ đến con cũng có cô nương mà mình thích, sau khi về phủ nàng hưng phấn đến cả đêm trằn trọc không ngủ, dậy thật sớm cố gắng kiềm chế một hồi, cuối cùng vẫn nhịn không được nóng vội, một đường cười trộm đi thẳng đến ‘Thanh Tùng Hiên’.

Mới bước vào trong sân, cũng không gặp bóng dáng của con, bất quá Nguyệt Nha Nhi cũng không có chút để ý, bởi vì bóng dáng thanh linh, yếu điệu dưới hành lang gấp khúc mới là mục tiêu của nàng a....

“Liên Nhi....” Còn chưa đến gần, Nguyệt Nha Nhi đã cao hứng vẫy tay gọi người.

“A... là phu nhân a!” Mặc Liên Nhi ngẩng đầu thấy nàng đi thẳng tới đây thì có chút kinh ngạc, muốn tiến tới đón, trong chớp mắt, Nguyệt Nha Nhi đã mặt không đỏ, hơi không gấp xuất hiện trước mặt nàng. “Thiếu gia, ngài ấy đi ra ngoài rồi a!” Nghĩ rằng phu nhân muốn tìm con, lập tức cung cấp tin tức.

“Ta! Ta lại không có đến tìm hắn”. Ai nói đến ‘Thanh Tùng Hiên’ thì nhất định phải tìm cái tên mặt thối đó chứ! Nguyệt Nha Nhi liếc trắng mắt nàng một cái, nhẹ giọng bật cười.

“Kia....” Nếu không đi tìm Tuyền thiếu gia, nơi này ngoại trừ nàng ra cũng không có người khác nữa! Chẳng lẽ phu nhân là đến để tìm nàng?

“Đừng suy nghĩ nhiều quá! Là ta buồn nên đến tìm người tâm sự một chút!” Cười cười, bất động thanh sắc (ko tiếng động) lôi kéo nàng đi dạo chung quanh tâm sự.

Mặc dù có chút kinh ngạc sao phu nhân hôm nay lại riêng đến tìm nàng để nhân tiện việc nhà, nhưng Mặc Liên Nhi cũng không nói thêm gì nữa, hết lòng ở bên cạnh hầu hạ, khẽ nói khẽ cười, không nhanh không chậm trả lời từng vấn đề một. Chẳng qua buồn bực là _____ sao phu nhân mà phu nhân muốn hỏi toàn là những chuyện liên quan tới nàng và Tuyền thiếu gia không a?

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nàng cũng chỉ có thể cho là phu nhân là đang quan tâm Tuyền thiếu gia thôi! Mặc Liên Nhi âm thầm nói với lòng mình.

“Liên Nhi... Liên Nhi...”

“A.... Phu nhân! Ngài nói cái gì?” Đối với sự phân tâm xuất thần của mình mà ấy náy, Mặc Liên Nhi ấy náy phần nhan ửng hồng lúng ta lúng túng hỏi.

A Nha đầu kia mặc dù không phải là đại mỹ nhân gì, nhưng hai má thanh tú, rất có sức sống, hơn nữa một khi khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, bộ dáng kia nhưng là vạn phần xinh đẹp, chọc triu mến, khiến người ta càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng xem càng cảm thấy đẹp vô cùng. Hắc hắc... thì ra Liên Nhi thuộc loại hình phải xem lâu mới thấy được cái đẹp của nó, tựa như một số đồ sứ trắng thuần thanh nhã, khi cùng với các đồ sứ có hoa văn màu sắc rực rỡ xuất hiện cùng nhau thì theo cái nhìn người ta dĩ nhiên là bị đồ sứ màu sắc rực rỡ xinh đẹp hấp dẫn, nhưng thời gian lâu dần, người ta xem đồ sứ có hoa văn xinh đẹp cũng sẽ chán, cảm thấy quá dung tục mà không muốn nhìn nữa, còn đồ sứ thanh nhã kia vẫn nhu hòa lắng lặng bày ra phong thái của nó, phát ra mỹ cảm thanh lịch độc đáo thuộc về nó một cách sâu sắc.

Âm thầm công nhận cảm khái gật gật đầu, Nguyệt Nha Nhi đối với ánh mắt của con vừa lòng vô cùng! Quả nhiên rất có phong thái của mẹ hắn, đều coi trọng loại này thượng đẳng cực phẩm, ha ha... tựa như trước kia nàng nhìn trúng Hạo ca ca giống nhau a....

Bất quá _____ còn có một sự kiện cần phải xác định trước một chút.

Trông mắt linh hoạt đảo quanh, Nguyệt Nha Nhi tâm ngứa khó nhịn đi vào trước cái bàn đá, cao hứng phần chân nhét mai rùa vào trong lòng bàn tay của Mặc Liên Nhi.

“ Phu nhân, đây là....” Trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

“ Liên Nhi, bói toán a! ta đến giúp người tính vận mệnh sau này, cực kỳ chuẩn xác nhé!” Cười đến rất là kỳ lạ. (e cũng mún coi Nha Nhi tý ơi, xem coi chừng nào e đc HLTĐ nha!)

Vận mệnh sau này? không phải là làm theo sự phân phó của Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư làm hết phận sự hầu hạ Tuyền thiếu gia sao? bắt quá, nếu phu nhân hưng trí cao như vậy, cũng không thể đội nước lã a!

Mạc Liên Nhi cười nhẹ từ chối cho ý kiến, nhìn như tỏ vẻ còn thực sự kỳ thực là vô tâm mà lắc vài cái, liền đem đồng tiền rải ra trên mặt bàn....

“ Ân....” Quẻ tượng nhất định, quả như trong dự đoán trong lòng của Nguyệt Nha Nhi, quả thực là có dấu hiệu hồng loan tinh động, chẳng qua.... Thở dài, mặt mày nhăn nhó hỏi “ Liên Nhi, người về sau có nghĩ lập gia đình hay không?”

Phu nhân như thế nào nghĩ như vậy? kỳ quái xem xét Nguyệt Nha Nhi một cái, nàng thành thật trả lời “ Ta phải hầu hạ thiếu gia a!” Gả cho người ta rồi thì sao còn có thể giống như hiện tại như vậy có thể bên cạnh hầu hạ thiếu gia a!

Quả nhiên đúng vậy! nàng đối với việc thành thân ý nguyện không cao, cho nên quẻ hồng loan tinh động mới mờ mịt không rõ, lại có quá nhiều điềm xấu. Nguyệt Nha Nhi có một loại xúc động muốn khóc, rất sợ con mình cưới không được lão bà a! “ Nếu có nam nhân thật thích thật thích người thì sao? người cũng không gả sao?”

“ Thế phải xem ta có thích nam nhân kia không a!” Hơi buồn cười trả lời, Mạc Liên Nhi không hiểu phu nhân là làm sao vậy, hôm nay như thế nào lại cùng với nàng nói tới việc này?

“ Thế.... Người cảm thấy Tuyền nhi thế nào?” Tính thay con mở miệng hỏi trước.

“ Tuyền thiếu gia?” Phu nhân hỏi cái nhìn của nàng về Tuyền thiếu gia làm gì chứ?

Gật đầu giống như bầm tỏi, Nguyệt Nha Nhi sợ nàng phun ra không ra lời bình hay ho gì.

“ Tuyền thiếu gia tốt lắm!” Ngoại trừ nói như vậy, cũng không biết nên nói gì! cũng không thể ở trước mặt người ta phê bình con của người ta a! nói sau con người của Tuyền thiếu gia cũng không tệ, tuy rằng khuôn mặt kia lạnh lùng hơi dọa người một chút, nhưng càng hiểu biết hẳn sẽ p rahát hiện ra hẳn cũng có chỗ đáng yêu của hẳn.

Âm thầm thở phào một hơi, một trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả xuống dưới, Nguyệt Nha Nhi tươi cười chải tóc hỏi “ Tốt đến mức nào? có tốt đến mức người muốn gả cho hẳn không?”

Gả cho Tuyền thiếu gia? Mạc Liên Nhi kinh ngạc mở to mắt, quả thực không biết nàng vì sao tự nhiên lại có ý niệm này trong đầu? “ Phu nhân, ngài không có bệnh đi?” Nhịn không được vươn tay, lòng bàn tay áp về phía trán nàng..... kỳ quái, không có nóng lên a!

“ Không bệnh, không bệnh!” Cầm tay nhỏ bé trắng nõn của nàng kéo xuống, Nguyệt Nha Nhi cứ ép hỏi “ Muốn gả sao? muốn gả sao?”

Ách.... Phu nhân thật là khí thế bức nhân a! trừng mắt nhìn khuôn mặt dần dần đến gần phóng đại trước mặt, Mạc Liên Nhi bị cho hỏi nóng nảy, bèn thốt ra “ Thân phận chúng ta không hợp a!” Một người là chủ, một người là tớ, gia thế bối cảnh cách xa một trời một vực, nàng chỉ là một đứa nha hoàn nhỏ như thế nào có thể trèo cao nổi?

“ Ở Nam gia đâu có loại thành kiến này, người chỉ cần nói cho ta biết, Tuyền nhi có tốt đến mức khiến cho người muốn gả cho hẳn không?” Nguyệt Nha Nhi vẻ mặt tươi cười hỏi.

Nhìn bộ dáng khấn trương chờ mong của Nguyệt Nha Nhi, Mạc Liên Nhi đột nhiên có một loại cảm giác vớ vẩn buồn cười, trả lời bằng một câu đáp án giống như vài ngày trước đó nàng đã trả lời cho chúng nha hoàn tò mò biết “ Tuyền thiếu gia vĩnh viễn là Tuyền thiếu gia”.

Nàng nói những lời này là có ý gì a! Nguyệt Nha Nhi ngây người, lập tức liền hiểu ra, nhún nhó nói thuyết phục nàng “ Ai nha! Liên Nhi người cũng đừng coi hần là thiếu gia a.....” Ô.... Chỉ biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy a!

“ Thế nhưng, thế nhưng ngài ấy chính là Tuyền thiếu gia a!” Hần có tốt đến mức nàng muốn gả cho hần hay không không quan trọng, chỉ cần thiên kim khuê tú nhà người khác muốn gả là được rồi! Mặc Liên Nhi khó hiểu lắc đầu liên tục, như thế nào cũng không cách nào lý giải chính mình mới vừa bốc cái quả sao cuối cùng lại liên quan đến Tuyền thiếu gia thế kia? “ Ân.... Phu nhân, quả tượng mới vừa rồi biểu hiện cái gì?” Haiz... có trời biết nàng căn bản không có hứng thú, chỉ vì dời đi lực chú ý, đành phải cứng rắn da đầu đi hỏi thôi!

Nghe vậy, đôi mắt linh động của Nguyệt Nha Nhi nhanh như chớp đảo quanh, liền có chủ ý “ Quả tượng kia nói Liên Nhi người về sau sẽ gả vào nhà cao cửa rộng, là nhà danh môn thừa kế chức danh, là mệnh làm thiếu phu nhân nha!” Ha Ha.... Đừng nói là Nguyệt Nha Nhi nàng lừa người khác, chẳng qua là đem ‘ Khả năng sẽ gả’ đổi thành ‘ Sẽ gả’ mà thôi, chỉ kém hai chữ mà thôi, không có gì!

Mệnh thiếu phu nhân? Mặc Liên Nhi quả thực muốn cười, không thể không hoài nghi phu nhân là tự biên tự diễn thuật bói toán thực chuẩn xác này, rốt cuộc là có đúng như những lời này hay không? Haiz... thiếu phu nhân đâu phải ai cũng có thể làm được! chỉ bằng chính mình chỉ là bé gái mồ côi... đừng nói đùa như thế!

“ Liên Nhi nha đầu, người đừng không tin ta, bói toán thuật của Nguyệt gia ta cũng không phải là gạt người đâu.....” Thấy nàng không tin tưởng lắm, Nguyệt Nha Nhi vội vàng bảo chứng.

“ Dạ! phu nhân bốc quả thực chuẩn, Liên Nhi ta như thế nào không tin chứ!” Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ biểu hiện chính mình là thực tin tưởng.

Nàng không tin! Nguyệt Nha Nhi tâm tư lanh lợi trí tuệ, chỉ cần nhìn vẻ mặt của nàng là biết nàng là thuận theo tâm ý của chủ tử mà nói chuyện, không muốn đi hắt nước lạnh chủ tử.

Haiz Nha đầu kia ngoài mềm trong cứng, tranh luận nhận định trong lòng là không thay đổi, xem ra con đường truy thê của con sau này sẽ không quá bình thản.... bất quá, Tuyền nhi từ nhỏ đến lớn mọi việc đều rất trôi chảy, có cái cô nương làm cho hần không biết làm sao cũng thật khiến người ta chờ mong!

Nghĩ đến đây, Nguyệt Nha Nhi nhịn không được bật cười “ Liên Nhi, ta sẽ ủng hộ người” Bất quá, đến cuối cùng nhất định phải đáp ứng làm con dâu của ta nha!

Ủng hộ cái gì a? Mặc Liên Nhi bị thiên ngoại bay đến một câu khiến cho đầu đầy mờ mịt, đang muốn hỏi rõ, đường mòn liền có một nha hoàn chạy tới, thở một hơi nói “ Phu nhân, lão vương gia, lão vương phi đi du ngoạn đã trở lại! lúc này đang đứng trong đại sảnh.....”

5. Chương 5

Edit: Kally

Nguyệt Nha Nhi một đường hùng hực chạy thẳng tới đại sảnh, nơi nô bộc quần tụ âm ỹ, đầy vẻ vui sướng. Mỗi bước vào cửa, hai vị có bối phận lớn nhất, được chịu người tôn kính nhất liền đập vào mắt....

“ Cha, nương, các ngài rốt cuộc đã trở lại, Nha Nhi thật nhớ các ngài nha.....” Tươi cười thật to tiến ra đón, nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, dù sao bọn họ từ ba năm trước đây hứng thú đi ra ngoài du ngoạn, sau khi đi thăm qua các danh lam thắng cảnh xong, trừ bỏ gửi thư về nhà báo bình an ra thì cả nhà bọn họ chưa từng lại được đoàn tụ.

“ Nha Nhi, nương cũng thật nhớ người a!” Lão vương phi_ Cổ Vân Nương vẻ mặt từ ái cười, mãi lời kéo nàng nhìn trái nhìn phải, coi như thế nào cũng phải đem phần ba năm không thấy bù về.

Tùy ý mẹ chồng kéo xem, nàng nghiêng đầu nhìn sang cha chồng là lão vương gia__ Nam Khiếu Thiên đang nghiêm túc đứng ở một bên liếc mắt một cái, bất mãn dịu dàng nói “ Cha, tốt xấu cũng nên nói lời nào đi, tỏ vẻ một chút loại tình cảm tưởng niệm, nếu ngoại nhân không biết, còn tưởng rằng cảm tình của cha chồng nàng dâu chúng ta không tốt đâu!”

“ Con đều sắp hai mươi tuổi, người này đã làm mẹ sao còn bướng bỉnh như vậy?” Nam Khiếu Thiên vừa bực mình vừa buồn cười mãi lắc đầu.

“ Cha, cái này gọi là tấm lòng son.” Cười hi hi, không đồng ý sửa đúng, mắt hạnh đảo quanh, đã thấy một đôi mắt tròn tròn, một cô gái xinh đẹp cười ngọt ngào “ Vị này là?” Thật sự rất là lạ mặt, trong phủ cũng không có nô tỳ như vậy.

“ Xem trí nhớ này của ta, mãi lo cao hứng, đã quên giúp các người giới thiệu!” Cổ Vân Nương cười hớ hớ nói “ Nha Nhi, vị này là Đồng Thủy Tâm cô nương. Mấy tháng trước ở Tô Châu cha người tình cờ gặp được bạn tốt trước kia, ở chỗ ông ấy hết một khoảng thời gian, vị tiểu cô nương này là cháu gái của ông ấy, nghe nói chúng ta muốn về Kinh Thành, liền âm ỹ muốn theo để đi chơi, Thủy Tâm, nàng chính là con dâu mà Nam gia gia, Nam bà nội thường hay nhắc tới, về sau người phải kêu một tiếng bá mẫu, biết không?”

“ Ai nha, Nam bà nội, nhìn nàng thật là trẻ tuổi, giống như là tỷ tỷ của con, kêu là bá mẫu thật sự là kỳ cục!” Đồng Thủy Tâm cười không hề tâm, đẩy vế thiên chân rực rỡ.

Người nữ nhân nào không thích được khen bề ngoài so với thực tế còn trẻ tuổi, nàng mở miệng câu đầu tiên đã khiến cho Nguyệt Nha Nhi tâm như nở hoa, mặt mày hớn hở “ Ha ha... người này tiểu cô nương miệng thật là ngọt, đồ người ta thật là cao hứng.”

Đồng Thủy Tâm ở trong nhà là bảo bối mà mỗi người nâng niu trong lòng bàn tay, các trưởng bối thật sự rất là cưng chiều, thương yêu, này đây liền dưỡng thành thói quen nói chuyện không lớn không nhỏ, tính tình lại không tâm cơ. Chỉ thấy nàng tròn to hai mắt, cười nói “ Người ta nói đều là sự thật, kêu bá mẫu có vẻ thật là già.... Mặc kệ, mặc kệ! người ta mới không thèm kêu bá mẫu, kêu một tiếng Nha Nhi tỷ tỷ còn có thể được”

Nha ha ha.... Tiểu cô nương này thật sự rất có duyên! Nguyệt Nha Nhi quả thực đắc ý muốn cuồng tiếu, vốn cũng không phải người đứng đắn gì giờ thì lập tức không để ý đến thân phận thân phận trưởng bối làm đồng lứa với người ta, cười đến tít mắt cong thành một đường, ngay thẳng đáp ứng: “ Kêu một tiếng tỷ tỷ cũng được, người ta còn thực trẻ tuổi a! ha ha....”

“ Vậy nói định như vậy rồi nha! Nha Nhi tỷ tỷ” Đồng Thủy Tâm cao hứng vỗ tay chúc mừng.

Haiz.... Nhìn hai người đạt thành hiệp nghị, vợ chồng lão vương gia biết rõ con dâu có tư tưởng kỳ lạ, không câu nệ thể tục lễ giáo, hai người liếc nhau, lắc đầu bật cười, tùy ý các nàng quyết định xưng hô lung tung đi.

“ Đúng rồi! sao không thấy Thần Hạo, hai cha con của Tuyên nhi đâu?” Nói đùa hồi lâu, không thấy con và tôn tử, Nam Khiếu Thiên không khỏi nghi vấn.

“Sáng sớm là đã không thấy bóng dáng của bọn họ, không biết đi nơi nào nữa?” Nguyệt Nha Nhi nói nhỏ, không khỏi vội vàng quay đầu đối với Mạc Liên Nhi cũng một đường đi theo đến đây hỏi “ Liên Nhi, người biết không?”

Mạc Liên Nhi vẫn trầm tĩnh đứng chỗ này không để người ta chú ý, lúc này mới nhẹ nhàng ôn nhu trả lời: “ Hồi phu nhân, Tuyên thiếu gia, ngài ấy đi mua kinh Phật với lão gia, hẳn là sắp lập tức trở về”.

Di! Như thế nào vị cô nương xa lạ này so với Nha Nhi còn biết rõ ràng hành tung của Tuyên nhi? Nàng vừa mở miệng lập tức khiến cho vợ chồng lão vương gia chú ý, nhin không được nhìn thêm vài lần, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Nhận thấy được ánh mắt khó hiểu, Nguyệt Nha Nhi vui vẻ kéo Mạc Liên Nhi đi đến trước mặt bọn họ, cười đến biến hóa kỳ lạ hề hề giới thiệu “ Cha, mẹ, nàng tên là Mạc Liên Nhi là nha hoàn bên người của Tuyên nhi nha!”

“Tuyền nhi lúc nào thì có nha hoàn bên người?” Trước kia không phải phải một người cho hắn, hắn không phải nói gì cũng không cần sao? Cổ Vân Nương kinh ngạc không thôi, không biết vị cô nương thanh tú trước mắt này có bản lĩnh gì, có thể khiến cho tôn tử ngoan cố nguyện ý nhận nàng?

“Từ hai năm trước a!”

Cười đến quá mức sáng lạn, khẳng định có cổ quái! Nam Khiếu Thiên quá mức hiểu biết con dâu này của ông, đang muốn nói bóng nói gió một phen, thì từ ngoài cửa chợt vang lên tiếng giọng nam trầm thấp.....

“Phát sinh việc gì?” Mới cùng thân cha bước vào đại sảnh, trước mắt cảnh nô bộc quần tụ, nháo ồn ào làm cho Nam Tĩnh Tuyền nhíu mày.

“Đã trở lại, đã trở lại....” Vừa nghe thanh âm, chúng nô bộc vui mừng kêu lên, đều tránh ra nhường đường, cũng lộ ra vợ chồng lão vương gia bị vây trong đó.

“Cha, mẹ!”

“Gia gia, bà nội!”

Nam Thân Hạo, Nam Tĩnh Tuyền quả thực không thể tin được thấy người bị vây ở trong, chính là thân nhân ba năm xa cách, lập tức vui sướng tiến ra đón, tự nhiên lại có thêm một trận thân thiện vãn an.

Mạc Liên Nhi lặng lẽ lui tới phía sau Nam Tĩnh Tuyền, nhìn hắn rất khi biểu hiện ra thần sắc vui mừng như thế, bờ môi không khỏi nở nụ cười yếu ớt.... Tuyền thiếu gia thật nhớ lão vương gia a! không cần phải nói đến diện mạo có bao nhiêu giống nhau, mà là cái loại thần thái bình tĩnh, ngay thẳng thật tương tự, sớm từ lúc trước kia, nàng đã hoài nghi không biết Tuyền thiếu gia rốt cuộc giống ai, nay hai ông cháu bọn họ đứng ở cùng nơi, đáp án rõ ràng đã có, hoàn toàn không phải nói chơi.

“Oa... Nam gia gia, Tuyền ca ca giống như ngài a!” Đồng Thủy Tâm ngạc nhiên giống như phát hiện cái gì trân bảo, hai mắt tỏa sáng kinh hỉ quá to. Nàng ở Tô Châu thường nghe hai vị lão nhân gia nhắc tới cháu yêu nghĩ đến làm cho người ta kiêu ngạo, đối với Nam Tĩnh Tuyền tự nhiên là không xa lạ.

Nha đầu mặt tròn mắt tròn này là a? Nam Tĩnh Tuyền ánh mắt hồ nghi quét về phái gia gia, dùng ánh mắt để hỏi.

Tiếp thu đến nghi vấn mà tôn tử phát ra, Nam Khiếu Thiên tự nhiên lại giúp nàng giới thiệu thân phận một lần nữa.

Nghe xong gia gia giải thích, Nam Tĩnh Tuyền chính là hơi hơi gật đầu, chỉ cho rằng trong phủ thêm một người khách, đối với nàng không thêm để ý, ai ngờ...

“Nam gia gia, Tuyền ca ca có thể làm tướng công của con sao?”

Oanh!

Khuôn mặt tươi cười vô tội một cách thiên chân rực rỡ quăng ra một câu hỏi làm ọi người ghen hòng nhìn trân trối, lập tức làm ọi người trong Nam gia gốc gốc, gốc gốc, mặt đen....

“Rốt cuộc được không thôi, Nam gia gia?” Đồng Thủy Tâm làm nũng cười hỏi. Nàng quan sát đã lâu, phát hiện Nam gia gia mặc dù nghiêm túc nhưng cũng là một trưởng phu chung tình lại còn sủng thê nữa, không giống với những nhà giàu có thịnh vượng, người ta thường muốn ba vợ bốn nàng hầu. Nay Tuyền ca ca tính tình giống như Nam gia gia, khẳng định không kém đến bao nhiêu về sau cũng là một vị tướng công tốt yêu thương thê tử. Mặt hàng tốt như vậy, không mau bắt đầu quai đi, bỏ qua thì rất là đáng tiếc!

Nam Khiếu Thiên có loại lỗi thấy giống như lịch sử tái diễn.... năm đó chính là như vậy bị con dâu quai, chẳng lẽ tôn tử cũng có vận mệnh giống như vậy? nếu đúng như vậy thì cũng không tệ, thú Thủy Tâm cô nương này về đảm đương làm cháu dâu cũng rất tốt....

Từng chịu qua cái loại kinh hách này, Nam Thân Hạo hướng về phía con đáng có sắc mặt xanh lét phiêu cái ánh mắt đồng tình.... Ân, lúc trước Nha Nhi thay con bốc ra quẻ tượng hồng loan tình động, đối tượng nên sẽ không chính là Đồng Thủy Tâm cô nương này đi?

Nha ha ha... hiện tại là cái tình hình gì đây? Thật sự rất buồn cười.... Nguyệt Nha Nhi không hề tiết chế cười ngả vào trong lòng trượng phu.

Thật, thật là một cô nương ngay thẳng a! Mạc Liên Nhi âm thầm bội phục.

Này, nữ nhân này có biết xấu hổ hay không a? thế nhưng trước mặt bao nhiêu người hướng nam tử cầu thân! Mặt Nam Tĩnh Tuyền tái luôn rồi, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

“ Đồng cô nương, cần nhắc rồi hãy nói chuyện!” Rất lạnh, thực trầm cảnh cáo.

“ Ha ha..... có sao đâu! Thủy Tâm cô nương đáng yêu lại thẳng thắn, thú về làm vợ cũng thật tốt.” Nguyệt Nha Nhi chỉ e cho thiên hạ bất loạn, ác ý chọc ghẹo con mình.

“ Mẹ!” Khẩu khí bắt đầu thô bạo lên.

“ Thủy Tâm cô nương không tệ, không tệ....” Nghĩ đến Nguyệt Nha Nhi bốc ra đối tượng đó chính là Đồng Thủy Tâm, Nam Thần Hạo hoàn toàn ủng hộ ái ân, liên tục gật đầu đồng ý.

“ Cha, đừng hồ ngôn loạn ngữ, con không có tính nhẫn nại gì đâu!” Đáng giận, ngay cả cha cũng đến quấy rối.

Oa... Tuyền thiếu gia lúc này là thật phát hỏa nha, bằng không cũng không dùng khẩu khí ác liệt như vậy đối với cha hử! Mạc Liên Nhi đột nhiên cảm thấy có điểm đồng tình hử. Bất quá đồng tình thì đồng tình, thân là hạ nhân, tại loại trường hợp này đây cũng không có lập trường nói chuyện.

Đuôi lông mày nhướng lên, Nguyệt Nha Nhi cười đến quỷ quái “ Ai nha, Tuyền nhi, người nói như vậy là không đúng rồi, tục ngữ nói: Môi chúc ngôn, cha mẹ chi mệnh, hôn nhân đại sự này đều là do cha mẹ chọn lựa. Mẹ cảm thấy người là Thủy Tâm thật sự là xứng đôi....”

“ Không có khả năng, muốn con thú nữ nhân này, con tình nguyện thú Liên Nhi!” Nam Tĩnh Tuyền cực ảo não, rất sợ mẫu thân thực nói ra lời hứa hẹn hoang đường, dưới tình thế cấp bách chưa nghĩ nhiều liền bật thốt ra.

Xôn xao!

Lời vừa nói ra, mọi người ồ lên, liền ngay cả chính hử cũng ngạc nhiên như thế nào chính mình lại nói ra những lời này? mà Mạc Liên Nhi lại bị dọa cho choáng váng, chỉ riêng có mỗi mình Nguyệt Nha Nhi là cười đến giả dối, vẻ mặt tỏ ra bộ dáng quỷ kế thực hiện được.

“ Muốn kết hôn Liên Nhi a? nếu người thích, mẹ đây cũng không phản đối!” Cười gian khà khà, nàng mang vẻ mặt từ ái dạng chích con thích, tuyệt không gây đánh uyên ương.

“ Con....” Muốn làm sáng tỏ hử nhất thời choáng váng đầu óc nói sai.

“ Ta không lấy chồng!” Tiếng nói mềm mại mà kiên định từ phía sau vang lên.

Xôn xao!

Tiếng ồ càng lớn hơn nữa, tiếng ồ vàng cơ hồ phải đem nóc nhà đại sảnh ném đi, hiện trường phần đông nô bộc, nha hoàn quả thực hưng phấn đến sắp khống chế không được..... Các cộc trò hay trình diễn, một cái so với một cái đặc sắc, hôm nay có thể ở đại sảnh chính mắt thấy, thật sự quá là may mắn, đợi lát nữa sẽ không ít người đeo bám muốn nghe tin tức nóng hổi này, ha ha.... Phong cảnh làm sao!

“ Người không lấy chồng?” Chợt nghe thấy lời cự tuyệt của nàng, Nam Tĩnh Tuyền tức giận đến đã quên chính mình cũng không có ý cưới vợ, bỗng nhiên xoay người hung tợn nhìn thẳng nàng, lòng tự trọng bị hao tổn mãnh liệt “ Liên Nhi, phiền người nói, rõ, ràng!” Khẩu khí phi thường, phi thường nguy hiểm, còn lại ba chữ cuối cùng, nếu người nhát gan một chút, chỉ sợ là sẽ bị dọa khóc.

“ Ta không lấy chồng” Tiếng nói mềm nhẹ lại càng thêm kiên trì, một chút cũng không sợ người hung ác.

“ Đi!” Lửa giận công tâm, bất chấp trưởng bối ở đây kinh ngạc, bàn tay to bắt lấy cánh tay gầy nhỏ của nàng, dưới sự không dám cản trở của bất cứ ai, đều tránh ra nhường đường, trực tiếp đem người kéo ra ngoài, biến mất ở trước mặt mọi người.

“ Mau kêu người kiểm chứng đến kiểm tra sàn nhà một chút, xem coi có bị bước chân giẫm nát hay không?” Oa... bước chân thật nặng a, có thể thấy là bị chọc tức. Nguyệt Nha Nhi chặc lưỡi liên tục, có tâm tình hay nói giỡn.

“ Ân... Chúng ta có phải hay không bỏ lỡ một việc?” Vợ chồng lão vương gia trăm miệng một lời thú vị cười hỏi. Xem ra đi ra ngoài dạo chơi ba năm, đã xảy ra không ít chuyện đâu!

“ Ha ha... không, không, không, cha mẹ, các ngài về đúng lúc quá còn gì, trò hay mới bắt đầu trình diễn đây!” Nguyệt Nha Nhi cười híp mắt, trong lời nói chứa đựng huyền cơ.

“ Nha Nhi... Nhỏ giọng ở bên tai nàng nói nhỏ, Nam Thần Hạo buồn bực không thôi “ Đối tượng hồng loan tình động của Tuyền nhi không phải Đồng cô nương sao?” Như thế nào biến thành con kéo một cô nương khác chạy? khó hiểu a! thật khiến người ta nghĩ mãi không thông.

“ Hạo ca ca_____” Kéo dài giọng, phao hai khóa mắt to cho hấn, Nguyệt Nha Nhi nhướn mày cười hỏi “ Nha Nhi muội lúc nào đã nói qua là Thủy Tâm chính là chân mệnh thiên nữ của Tuyền nhi?” Nàng có nói sao, Hạo ca ca đừng có vu oan lung tung cho nàng.

“ Thế nhưng, nhưng mà.....” Mới vừa rồi nghe nàng nói con và Đồng cô nương xứng đôi mà, chẳng lẽ là do hấn nghe lầm?

Mặc kệ vị trượng phu quá thành thật này, Nguyệt Nha Nhi cười giống như hồ ly.... Ha ha, con, thêm chút sức lực thế nào? mẹ cũng không muốn nhìn người suốt cuộc đời độc thân!

Ách...hiện tại là tình hình gì? nàng đưa ra yêu cầu quá mức dọa người sao? vì sao Tuyền ca ca tự mình kéo cô nương khác đi rồi? Đồng Thủy Tâm nghĩ mãi không ra, ánh mắt mê hoặc đảo qua nhìn khắp mọi người....

Haiz... nếu Tuyền ca ca không nghĩ thú nàng, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng! bắt quá mọi người ở đây ai có thể đứng ra dẫn nàng đi dạo chung quanh không? Nàng là đến Kinh thành chơi, chứ không phải đến đây để mất to trừng mắt nhỏ a!

Nàng không lấy chồng? chết tiệt nàng không lấy chồng!

Tức giận dùng sức kéo cánh tay nàng thẳng hướng ‘ Thanh Tùng Hiên’, mãi đến sau khi vào phòng, hấn mới dùng sức đóng sầm cửa phòng, đem nữ nhân thở hổn hển một đường bị tha tới đây kéo đến trước mặt, khuôn mặt tuần tú đến gần_____

“ Mạc Liên Nhi, chết tiệt ngươi vừa rồi là có ý gì?” Thực con mẹ nó, hấn có không ra gì đến nỗi nàng ở trước mặt mọi người cự hôn sao?

Nếu trước kia tâm tình của hấn không hờn giận thường hay lạnh giọng lạnh lùng trào phúng gọi là tức giận thì lúc này đây hấn là nên gọi là nổi giận đi? Đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy hấn phát hỏa lớn như vậy đến nỗi khác chế không được tính tình của chính mình. Mặt đen âm trầm như thế thật sự khiến người ta nhận không được muốn phát run a...

Mạnh mẽ ổn định nỗi lòng, Mạc Liên Nhi nhìn hấn với một cách vô tội, dù khiếp sợ lại vẫn kiên trì nói ra những lời làm cho hấn tức giận “ Ta... ta không lấy chồng!”

“ Đáng chết!” Nghe vậy, hấn giận không thể át mạnh mẽ lắc lắc nàng “ Ta có chỗ nào không tốt, khiến người ghét bỏ như vậy?” Đáng giận, nàng rốt cuộc có ánh mắt hay không? Bên ngoài có biết bao cô nương ái mộ hấn, mà nàng lại coi hấn như giày cũ, rốt cuộc nàng có cái gì bất mãn, hôm nay thế nào cũng phải làm cho ra lẽ!

“ Tuyền... Tuyền thiếu gia thực... tốt lắm....” Bị lắc đến sắp muốn ói, nói chuyện cũng đứt quãng, nàng cố gắng nắm lấy vạt áo trước ngực hấn, gương mặt trắng bệch khẽ nói “ Đừng.... đừng lắc.... ta.... Ta muốn ói....”

Giống như bỗng nhiên phát hiện ra mình thô lỗ cùng không khống chế được, Nam Tĩnh Tuyền vội vàng buông ra nàng, khuôn mặt phần nộ hỗn loạn ấy nẩy “ Thật có lỗi! nhưng mà_____ người đáng chết!” Đây ngập lửa giận không hề mất đi, không khỏi lo chính mình lỡ tay bóp chết nàng, rõ ràng thái mạnh bước chân đi tới đi lui ở trong phòng, thế nhưng lửa giận vẫn bùng bùng phần chân thiếu đốt ở trong phòng.

“ Tuyền thiếu gia, ngài_____ rốt cuộc tức cái gì?” Mạc Liên Nhi không hiểu hần vì sao phát hỏa lớn như vậy? bởi vì nàng vô cùng tin tưởng hần nói muốn thú nàng, chẳng qua là bị phu nhân chọc giận mới nhất thời thốt ra, tin tưởng rằng hần căn bản không có ý này. Như vậy, nàng nói không lấy không phải là vừa vặn trúng ý hần hay sao? thế hần lại có cái gì phải tức giận?

“ Ta_____” Đúng vậy! hần tức cái gì? Liên Nhi không thừa cơ bám lấy hần, hần nên cao hứng mới đúng, vì sao còn muốn nổi giận? Nam Tĩnh Tuyền nhất thời không nói gì, ngay cả khi lý trí nói ình đó là may mắn, nhưng cũng lại đối với sự cự tuyệt của nàng mà cảm thấy tức giận, khó chịu tới cực điểm.

A! thật hiếm khi nhìn thấy bộ dáng đuối lý nói không ra lời của Tuyền thiếu gia a! Mạc Liên Nhi vỗ vỗ ngực vì bị kinh hách quá độ, dưới hiện trạng quý dị này, nàng đột nhiên có một loại xúc động muốn bật cười. Đương nhiên, nàng cũng không dám thật sự vô tâm cười ra tiếng, nếu không chỉ sợ có người lửa giận càng cao.

Nghĩ không ra lý do chính mình nên tức giận, nhưng hần chính là không hiểu sao vẫn giận “ Phẫn, dù sao người cũng không nên ở trước mặt mọi người cự tuyệt ta!” Lung tung tìm cái lý do, Nam Tĩnh Tuyền càng nghĩ càng thấy có đạo lý... đúng! Nhất định là như vậy, đúng vậy! hần nhất định tức giận vì nàng công khai cự tuyệt, làm cho tự tôn của hần bị thương, bị mất mặt!

Mạc Liên Nhi bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra là thế, đúng vậy! sao nàng lại vô ý như thế chứ? Bị hạ nhân công khai cự tuyệt, về phần mặt mũi chắc là không qua được, khó trách Tuyền thiếu gia tức giận như thế! Nàng thật sự không nên làm cho chủ tử cảm giác chịu nhục.

“ Thế ta đây lại đi nói với mọi người là ta rất muốn gả cho Tuyền thiếu gia ngài, lúc này đến phiên ngài đến cự tuyệt, có được không?” Mất bò mới lo làm chuồng còn chưa trễ, mau mau trả lại điểm mặt mũi cho hần.

“ Không cần!” Giận trừng liếc mắt một cái, thấy nàng thật sự tin tưởng lý do hần tức giận là vì vấn đề mặt mũi, Nam Tĩnh Tuyền ngược lại càng thêm phiền chán, buồn bực, thế nhưng cổ phiền chán ấy xác thực lại không hiểu lý do vì sao lại có.

Này cũng không được, kia cũng không được, vậy còn cách nào khác. Mạc Liên Nhi thật cẩn thận nhìn hần khoan khoai đi tới đi lui, trong mắt đầy vẻ lo lắng cơ hồ có thể nhìn đến sét đánh tia chớp, cộng thêm mưa rền gió dữ.

Dưới loại tình huống này, nàng có phải hay không nên thức thời tránh đi hần trước, vọt ra bên ngoài bảo toàn mạng nhỏ quan trọng hơn? Trong lòng thầm nghĩ thế, dưới chân cũng liên tục nhích một tấc một tấc, khó phát hiện đang di động đến gần cửa....

“ Người lại nhích một tấc nữa xem xem!” Hung ác liếc mắt một cái, khoanh tay trước ngực cười lạnh.

“ Ta... ta...” Ấp úng không biết nên nói cái gì, đành phải dùng lấy chiêu cũ....cười ôn nhu vô tội.

Hay lắm! còn dám cười? từng bước từng bước xa đi đến trước mặt nàng “ Vì sao không lấy chồng?” Cố ý ngoan cố muốn biết được lý do.

“ Ngài là Tuyền thiếu gia!” Thấp giọng cho biết đáp án một cách ngắn gọn, phảng phất như đây là giải thích tốt nhất. Mạc Liên Nhi đột nhiên đối mặt với gương mặt từng chút từng chút tới gần của hần, trong lòng nàng hơi hơi hoảng hốt, lặng lẽ lui từng bước tránh đi.

Đây là lý do quý gì? Nam Tĩnh Tuyền không cho nàng né tránh, cánh tay trắng kiện nhanh chóng vây lại, đem nàng nhốt tại trong ngực của chính mình, cưỡng chế đem trán đang cúi xuống của nàng nâng lên, cố ý ép hỏi: “ Nói rõ ràng!”

“ Tuyền thiếu gia ngài,..... Ngài mau thả ta ra...” Mạc Liên Nhi nói sao cũng là cô nương gia, lần đầu tiên trong cuộc đời bị nam nhân mạnh mẽ ôm vào trong ngực, xộc vào trong mũi hơi thở nam tính, nàng vừa xấu hổ lại vừa hoảng, hai má phẫn lửa đỏ một mảnh, cơ hồ sắp bị cháy lên, gấp đến độ nàng bối rối lắp bắp mãi kêu “ Đây.... này không hợp lẽ.... nếu làm cho người ta thấy.... thế ... cũng không tốt...”

“ Thấy thì thấy!” Cắt đứt lời nói lắp bắp của nàng, khuôn mặt tuấn tú của Nam Tĩnh Tuyền một tấc một tấc tới gần “ Vấn đề của ta người còn không có trả lời, nói rõ ràng!”

Giấy không ra sự kiềm chế như sắt thép của hấn, Mạc Liên Nhi vừa vội vừa thẹn, đành phải mau mau trả lời “ Ngài là Tuyền thiếu gia, vĩnh viễn đều là Tuyền thiếu gia!” Cuối cùng nghe hiểu được ý nghĩ sau lưng của câu ‘ Vĩnh viễn đều là Tuyền thiếu gia’ này của nàng, Nam Tĩnh Tuyền không hiểu sao nhưng lại có cảm giác bị đánh vào vực sâu vạn kiếp bất phục, cảm giác suy sụp như trọn đời không thể siêu sinh. Đến nỗi cảm giác suy sụp từ đâu mà có, hấn cũng không biết.

“ Liên Nhi, người nói những lời này làm cho ta thật muốn bóp chết người nào đó!” Người nào đó thì chính là họ Nguyệt, tên là Tinh Hồn. Nếu không phải tiểu cữu cứng rắn đem nàng đưa cho hấn làm nha hoàn, hấn ở trong mắt của Liên Nhi sẽ không phải vĩnh viễn chính là Tuyền thiếu gia.

Đến nỗi rốt cuộc vì sao hấn để ý thân phận của hấn trong lòng nàng là cái gì, hấn đồng dạng cũng không hiểu rõ lắm, nhưng lại vạn phần để ý, duy nhất có thể xác định là_____ hấn tuyệt đối không thích chỉ làm Tuyền thiếu gia của nàng.

Ách... người hấn muốn bóp chết sẽ không phải là nàng đi? Tay nhỏ bé lén lút sờ cái cổ trắng nõn của mình, Mạc Liên Nhi có chút sầu lo.

Thấy hành động đột ngột này của nàng, Nam Tĩnh Tuyền ngậy ra, lập tức nhìn thấu ý tưởng của nàng, vốn dĩ vô cùng tức giận chỉ một thoáng thôi lại bị hành động đáng yêu này dập tắt, thậm chí còn có tâm tình trêu chọc nói đùa: “ Yên tâm, cái cổ đáng yêu của người thật an toàn, người ta nghĩ bóp chết không phải là người!”

Hô_____ may quá! Hơi nhẹ nhàng thở ra, xác định tánh mạng của mình an toàn không lo, lại cẩn thận cẩn thận hỏi thăm “ Thế, thế người Tuyền thiếu gia muốn bóp chết là ai?” Mau chóng tìm hiểu là ai, nàng sẽ nhanh chân đi thông tri đối phương để còn kịp chạy trốn chết.

“ Tiểu cữu của ta_____ Nguyệt Tinh Hồn” Cười đến dị thường độc ác.

A_____ thì ra là Tinh Hồn thiếu gia... vô ý thức gật đầu, lập tức Mạc Liên Nhi giống như bị sét đánh tới, trợn to hai mắt, đứng đần, nghiêm túc nhìn chằm chằm hấn.

“ Tuyền thiếu gia, ngài không thể thương tổn Tinh Hồn thiếu gia!” Tinh Hồn thiếu gia nhưng là ân nhân của nàng nha, tuyệt không cho bất cứ kẻ nào tổn thương hấn! mặc dù biết rõ Tuyền thiếu gia chỉ là nói mà thôi, không có khả năng làm như vậy thật. Nhưng cho dù là lời nói như vậy, nàng cũng không có cách nào chấp nhận.

Nhìn nàng biến sắc trở mặt, bảo vệ tiểu cữu như vậy, Nam Tĩnh Tuyền nhất thời bực mình, trong lòng đầy vẻ không phải tư vị “ Người thật là bảo vệ tiểu cữu bất lương của ta quá nhỉ!” Ngực khí cay đắng còn có mang mùi vị của giấm chua.

“ Đây là Liên Nhi phải làm!” Không có Tinh Hồn thiếu gia cùng với Diễm Ca tiểu thư sẽ không có nàng hôm nay, nàng đương nhiên phải trung thành và tận tâm đối với bọn họ.

“ Liên Nhi, ta cùng với tiểu cữu ở trong lòng người, ai có vẻ trọng yếu hơn?” Mặc dù biết rõ đáp án, hấn vẫn nhịn không được hỏi ra miệng.

“ Đương nhiên là Tinh Hồn thiếu gia” Trả lời không chút do dự.

Đáng giận! nàng không thể tỏ ra vẻ hơi chần chờ một chút sao? Nam Tĩnh Tuyền ảo não cực kỳ, đối với việc mình ở trong lòng nàng so ra kém với tiểu cữu mà lửa giận cuồng thiêu, ác liệt gầm nhẹ “ Liên Nhi, phải làm rõ ràng! Người hiện tại ở cùng người là ai?” Nếu chủ tử của nàng là hấn, hấn không phải là người quan trọng nhất của nàng sao? nha đầu này rốt cuộc có lòng trung thành hay không a?

“ Đây là đương nhiên!” Kỳ quái xem xét khuôn mặt âm trầm vì vô cớ tức giận của hấn, Mạc Liên Nhi thần nhiên bổ sung thêm một câu “ Bởi vì Hồn thiếu gia kêu ta hầu hạ ngài, ta đương nhiên phải theo ngài nha!”

Oanh!

Cái này thì lửa giận ngập trời, con người đen của hấn nheo lại một cách nguy hiểm, miệng lại mềm nhẹ nói ra những lời trí mạng: “ Ý của người là, nếu hiện tại tiểu cữu muốn người rời đi ta hầu hạ một nam nhân khác, người cũng đáp ứng sao?” Nàng tốt nhất không cần nói phải! tốt, nhất, là, nói, không, muốn!

Rời khỏi hần hầu hạ một người khác? Mạc Liên Nhi sững sốt, không biết nên trả lời như thế nào. Chỉ là một khi nghĩ đến rời khỏi hần, trong lòng nhưng lại ần ần đau, thật là không nỡ....

Tốt lắm! cuối cùng thì cũng có điểm chần chờ, khó xử! đây không phải đại biểu là nàng còn thật thích ở lại bên người hần sao, địa vị của hần ở trong lòng nàng cũng thật không thấp? Nam Tĩnh Tuyền cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng dễ chịu chút.

Cúi đầu nhìn kỹ thiên hạ trong lòng còn đang ngốc lãng, hần vỗ nhẹ má phẩn của nàng: “ Liên Nhi, nghĩ cái gì?”

“ A!” Mạc Liên Nhi bị dọa nhày dựng, hoàn hồn đưa mắt nhìn lên, phát hiện khuôn mặt tuần dật của hần cách mình thật gần như thế, cách chỉ khoảng một tấc, lại hoảng sợ khi thấy chính mình vẫn còn dựa vào trong lòng ngực dày rộng của nam tính, hai má chỉ thoáng chốc ửng hồng, khẩn trương giây dựa khê gọi: “ Tuyền thiếu gia, ngài nên buông....”

Nghe lời nàng kinh hô, Nam Tĩnh Tuyền thế này mới phát giác chính mình thế nhưng lại không ý thức đem người ta kiềm chế trong ngực lâu như vậy, lâu đến làm cho hần sinh ra ảo giác, cảm thấy thân hình mảnh mai của nàng vốn nên là một bộ phận thuộc về thân thể của hần, chỉ vì cảm giác ôm nàng vào ngực là tự nhiên như thế, phù hợp, thoáng như hai người vốn là nhất thể....

A Cảm giác ôm nàng đúng là thoải mái như thế, thoải mái đến hần không nghĩ buông nàng ra..... bỗng nhiên, hần đem mặt vui vào trong hõm vai của nàng, làm cho làn tóc như mây của nàng tầng tầng phủ lấy hần.

“ Tuyền, Tuyền thiếu gia....” Tim Mạc Liên Nhi đập thành thạch, mặt vừa hồng vừa nóng, không hiểu rốt cuộc là việc gì xảy ra? Trước kia cử chỉ của hần rất là thủ lễ, chưa bao giờ như vậy a!

“ Ân?” Nam nhân thối mặt nào đó ăn nhiều đậu hủ của cô nương gia khê hừ một tiếng từ trong xoang mũi, hoàn toàn không có tính rời đi người ta.

“ Ngài không thoải mái sao?” Bằng không dựa vào nàng làm gì?

“ Không...” Trả lời thật sự là ngắn gọn, bất quá đầu vẫn là đặt tại hõm vai người ta không tính đứng dậy.

“ Thế...” Khê căn môi dưới, có chút do dự, cuối cùng vẫn là cố lấy dũng khí thanh minh “ Thế ngài có phải hay không nên đứng lên? Không thể tùy tiện chiếm tiện nghi của cô nương gia nha!” May mắn hôm nay là nàng, nàng sẽ không đi so đo, thế nhưng nếu là cô nương khác, hần tốt nhất nên tính tùy thời chuẩn bị hôn lễ.

“ Ha ha....” Vạn vạn không thể nghĩ rằng nàng sẽ nói như vậy, Nam Tĩnh Tuyền bị chọc cười to không thôi, vừa cười vừa nâng khuôn mặt lên.

Rất ít khi thấy bộ dáng hần cao hứng cười to, Mạc Liên Nhi có chút kinh ngạc, phẩn môi khê mở, vẻ mặt đại ra.

Nữ nhân này có biết cái gì gọi là chân chính chiếm tiện nghi sao? ánh mắt sáng quắc nhìn nàng phẩn môi anh đào khê mở, Nam Tĩnh Tuyền đành chỉ tiếng cười, chợt bắt đầu thấy ngực nóng lên, miệng đắng lưỡi khô....

“ Liên Nhi....” Nhẹ gọi.

“ Ân? Thân mình không khỏe sao? Muốn hay không Liên Nhi đỡ ngài đi nghỉ ngơi một lát?” Mặt Tuyền thiếu gia đỏ lên, chẳng lẽ thực bị bệnh rồi cho nên mới vẫn dựa vào nàng?

“ Ta không sao!” Trầm thấp cười khê, rên rỉ thâm oán. “ Xem ra ngươi thật sự nên bị ném vào đại lao” Tội danh là dụ dỗ người ta phạm tội....

“ Hả?” Nàng rốt cuộc phạm vào tội gì? Mạc Liên Nhi mắt hạnh trừng trừng, vẻ mặt không biết làm sao.

Nha! ông trời! hần thực sự không muốn chiếm tiện nghi của nàng, nhưng mà.... Nhìn bộ dáng nàng đáng yêu mê người như thế, Nam Tĩnh Tuyền rốt cuộc nhịn không được kích động trong lòng, mạnh cúi đầu hôn môi đỏ mọng của nàng....

Nha! hần, hần, hần, hần đang làm cái gì? Mạc Liên Nhi hoàn toàn ngây ngốc, chỉ có thể mặc hần khinh bạc.

Thật lâu sau, mỗ cái đang đồ tử mặt thối rồi cuộc được đến thỏa mãn từ cô nương ngu si vô tội nào đó xong, thế này mới chậm rãi theo môi đỏ mọng lùi lại....

“Liên Nhi...” Tiếng nói tràn ngập tình dục dụ hoặc.

“Cái gì, cái gì?” Đầu trống rỗng vẫn còn lâm vào trong khiếp sợ, hoàn toàn vô ý thức đáp lại.

“Thế này mới kêu là chiếm tiện nghi, biết không?” Trầm thấp cười.

Ngón tay ngọc thông thả xoa lên môi anh đào sưng, nóng, thần trí từng chút từng chút trở về, đôi mắt ngập nước chống lại hần....

“Thụ giáo, Tuyền thiếu gia!” Nhẹ đẩy ra hần, nàng lui lại cạnh cửa, bình tĩnh một cách ngoài ý muốn.

Hả? nàng cũng chỉ nói những lời này? không có lời khác muốn nói sao? Cái này thì ngược lại đến phiên Nam Tĩnh Tuyền buồn bực.

“Tuyền thiếu gia, ta còn có việc, đi xuống trước”. Nhỏ giọng nói, còn chưa đợi hần đáp lại, nàng đã mở cửa đi ra ngoài rồi....

Oanh!

Vừa tới cửa, nàng vô lực ngồi phịch dưới đất, nhiệt độ lên cao, dung nhan xinh đẹp nóng bừng một mảnh....

Tuyền, Tuyền thiếu gia thế nhưng hôn môi nàng? hần rồi cuộc đang nghĩ cái gì a... run rẩy phủ lên cánh môi vừa tê lại vừa nóng, nàng vạn phần buồn rầu....

Sau này nên như thế nào ở chung đây?

Trong phòng___

Nữ nhân này liền như vậy đi ra ngoài rồi? hần hôn môi hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới nàng sao?

Cảm tức trùng ván cửa đóng chặt, Nam Tĩnh Tuyền lần đầu tiên trong cuộc đời mất tin tưởng về chính mình___

Kỹ thuật hôn của hần kém cỏi đến mức làm cho Liên Nhi không có cảm giác! Xem ra sau này cần phải luyện tập nhiều hơn, để miễn cho bị người ghét bỏ....

Haiz.... Thật uể oải, ai kêu hần trước đây cũng không có kinh nghiệm. Đây chính là lần đầu tiên hần hôn người khác đó! Thực sự kém đến như vậy sao?

Mỗ nam nhân thối mặt nào đó, bắt đầu mất tự tin....

6. Chương 6

Edit: Kally

Giữa trưa ngày hôm sau...

“Liên Nhi tỷ tỷ, chuyện hôm qua là thật sao...”

“Liên Nhi tỷ tỷ, thiếu gia thích tỷ...”

“Liên Nhi tỷ tỷ, vì sao tỷ muốn cự tuyệt thiếu gia, thật đáng tiếc nha...”

Dưới hành lang gấp khúc, những tiếng xì xào bàn tán vang lên, nha hoàn đầy lòng hiếu kỳ nhanh chóng đi theo bóng dáng

thon gầy phía trước, cái miệng nhỏ nhắn chưa từng ngừng nghỉ nói ra một loạt vấn đề.

Mạc Liên Nhi cảm thấy đau đầu từng cơn, nhin không được muốn đá bay tất cả chúng nha hoàn trong đầu toàn là kiểu diễm mộng đẹp này đi, để nàng có thể thành thoi trong chốc lát.

Haizz... cũng khó trách các nàng bám theo hỏi đông hỏi tây! Sau khi chuyện ngày hôm qua phát sinh, lời đồn

từ các nha hoàn truyền tai nhau chẳng mấy chốc đã như lửa cháy lan đồng cỏ nội, có thể hiện nay tất cả mọi người cũng đã biết hết.

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm đau đầu, đang muốn tìm lý do để thoát thân thì từ xa, có một gã mã phu đang chạy tới...

“Liên Nhi cô nương... Liên Nhi cô nương....”

Thanh âm hỗn hển, có thể thấy được là gã đã đi cả một đoạn đường dài, gấp gáp chạy tới đây.

“Lí đại ca, có chuyện gì sao?” Nhìn thấy đúng là tiểu Lí chuyên chăm sóc ngựa bên trong phủ, nàng bèn ôn nhu hỏi.

“Thiếu gia đang ở chuồng ngựa chờ cô, cô qua nhanh đi”. Tiểu Lí ngốc hề hề cười, lời đồn đại này hẳn cũng có nghe qua nha.

Thảm rồi! Nghe vậy, Mạc Liên Nhi âm thầm kêu khổ, nàng biết những lời này của tiểu Lí nhất định sẽ gây thêm một trận xôn xao...

“Oa! Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ còn đứng đây làm gì? Nhanh đi đi a....”

“Thiếu gia có phải tìm Liên Nhi tỷ tỷ để hẹn hò không nhỉ? ”

“Thật tốt! Người ta thấy thật hâm mộ nha....”

Nghe các nàng cười hi hi ha ha nói ra những lời ngưỡng mộ, Mạc Liên Nhi chỉ biết cười khổ. Haizz... Thật ra họ cũng không biết đến sự đau khổ của nàng! Từ sau ngày hôm qua, nàng đã trốn Tuyền thiếu gia, vẫn không dám gặp hắn. Nay lại bị tìm đến, chắc là Tuyền thiếu gia đã hết kiên nhẫn rồi, đành phải hạ tối hậu thư này đây!n Dưới sự thúc giục của mọi người, nàng thông thả bước, bất đắc dĩ đi tới chuồng ngựa. Ai ngờ mới đi được vài bước, liền nghe đám nha hoàn phía sau hướng nàng cổ vũ kêu to: “Liên Nhi tỷ tỷ, cố lên nha...”

Mạc Liên Nhi thiếu chút nữa lão đảo té ngã.

Haizz... Mấy tiểu nha đầu này đối với chuyện của người khác nhiệt tình quá đổi!

Thấy nàng càng lúc càng xa, bọn tiểu nha hoàn hưng phấn vô cùng, mọi người thảo luận một hồi xong, liền tổng kết rút ra

một kết luận...

Liên Nhi tỷ tỷ có khả năng bay lên cành cây làm phượng hoàng nhất, đánh bại chúng danh môn thiên kim tiểu thư, có được

tình yêu chân thành của thiếu gia, trở thành nhân vật mang đến sự ‘vẻ vang’ cho các nha hoàn, nhất định phải giúp Liên Nhi tỷ tỷ mới được....

Ha ha... Ai nói các nàng hoàn toàn không có khả năng, phải dựa vào Liên Nhi tỷ tỷ, không chịu thua kém nha!

“Tuyền thiếu gia, ngài tìm nô tì?” Vừa đến gần chuồng ngựa, Mạc Liên Nhi liền nhìn thấy thân hình quen thuộc đang dỡ

yên ngựa xuống, chắc là hắn mới cỡi ngựa từ bên ngoài phủ trở về.

“Hừ”. Nam Tịch Tuyền không quay đầu lại, động tác trên tay vẫn không ngừng, chỉ thản nhiên hừ một tiếng, cũng không nói câu tiếp theo, làm cho người ta đoán không ra ý đồ hắn muốn gọi nàng đến vì cái gì?

Đợi cả buổi, không thấy phân phó gì cả, cũng không có cách nào nhìn mặt hắn để đoán ra được tâm tình hắn tốt hay xấu,

nàng cúi đầu, cứng rắn hỏi. “ Tuyền thiếu gia có việc gì muốn Liên Nhi làm?”

“ Không có việc gì thì không thể tìm người sao?” Lạnh nhạt nói, có thể nghe ra được là hắn đang bắt nạt.

“ Không... không phải!” Mạc Liên Nhi cảm thấy bị sự lạnh lùng bắn trúng, trực giác mách bảo rằng bây giờ đừng nói ra cái

gì chọc hắn tức giận, bèn cẩn thận trả lời: “ Mặc kệ Tuyền thiếu gia có việc hay không, nếu cần đến Liên Nhi, Liên Nhi sẽ ở bên cạnh hầu hạ ngài”.

“ Nói được phải làm được”. Cuối cùng, hắn xoay người đối mặt với nàng, khóe môi hơi nhếch lên cười trào phúng: “ Không biết đêm qua với sáng nay, nha hoàn của ta chạy đi đâu không biết?” Hừ! Nếu không hạ lệnh cho người khác đi tìm nàng, chỉ sợ giờ phút này nàng vẫn còn trốn hắn đây!

Quả nhiên Tuyền thiếu gia bị chuyện này làm cho buồn bực. Âm thầm thở dài, Mạc Liên Nhi cũng không dám chỉ trích, nàng trốn hắn không phải là do hắn gây ra hay sao?

Haizz... Khinh bạc người ta lại còn trách người bị hại là sao? Tuyền thiếu gia nói thật không có lý!

Không thể nể hà, cùng với một chút oán trách, nghĩ đến hắn vẫn quay lưng về phía nàng, Mạc Liên Nhi giống như

đang trút hận, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hắn...

A... Hắn... Sao hắn lại quay người lại?

Hai năm nay, lần đầu ở sau lưng hắn giở trò, ai ngờ bị bắt quả tang ngay lập tức, Mạc Liên Nhi há hốc mồm, nhanh chóng

giở chiêu cũ... cười vô tội.

Tốt! Nha đầu kia dám trừng mắt nhìn hắn? Càng lúc càng lớn mật! Nam Tĩnh Tuyền cười nham hiểm, cánh tay mạnh mẽ duỗi ra, tốc độ sét đánh bắt lấy nàng kéo vào lòng của mình.

“ Tuyền... Tuyền thiếu gia, ngài.... ngài....” Phát hiện tình cảnh của mình giống như hôm qua, nghĩ đến sự việc sau

đó, nàng nhất thời mặt đỏ tim đập, mắt đẹp trong veo không tự giác trộm nhìn đôi môi cương nghị kia....

Thế nhưng... đừng như vậy nữa nha! Hôm qua cái hôn kia đã làm cho nàng tê dại toàn thân, chân tay mềm nhũn đến không thể chống đỡ, nếu không cố gắng, chỉ sợ sẽ mất mặt trước hắn. Mà trời cũng không thể ngăn cản tâm mắt của hắn a!

“ Phạt người vì nhìn trộm ta!” Trầm giọng quát khế, hắn nhanh chóng cúi đầu xuống che miệng trộm hương.

A! Nào có việc mới liếc mắt trừng một cái, đậu hủ liền bị ăn một khối chứ? Đây là cách trừng phạt mà Nam gia bọn họ tự

nghĩ ra sao? Mạc Liên Nhi muốn đẩy ra hắn nhưng lại bị hắn hôn, toàn thân như nhũn ra, nóng lên, làm thế nào cũng không ra sức, chỉ có thể mờ mịt mặc cho hắn hấp thụ mật ngọt trong miệng.....

A Nha đầu kia thật ngọt! Làm cho người ta muốn nuốt vào....

Nam Tĩnh Tuyền giống như mèo con vĩnh viễn không thỏa mãn, một lần nữa thành công đoạt được cái miệng nhỏ nhắn mềm mại ngọt ngào kia, cho đến khi hai người thở không nổi, hắn mới ý vị lùi lại.

Mạc Liên Nhi cảm thấy trong mình như có một mảnh lửa nóng, cả người run rẩy, hai chân như nhũn ra, nếu không ôm ngực, chỉ sợ cũng bị xé xuống....

Nhìn nàng hai má như lửa, môi đỏ kiêu diễm, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi tâm thần nhộn nhạo, nếu không phải cố gắng

cường chế kích tình trong nội tâm, chỉ sợ sớm đem người áp đặt, thưởng thức tư vị tốt đẹp của nàng.

“ Tuyền thiếu gia....” Tựa như ảo mộng, ôn nhu khẽ gọi.

“ Hả?” Ngón tay mơn trớn cánh môi đỏ tươi mềm mại, chưa hết ngượng ngùng do kích thích của nàng, bộ dáng thật đáng yêu.

“ Ngài không thể cứ như vậy”. Cấn phần môi, cúi mi che dấu đi vẻ sầu lo trong mắt đẹp.

“ Vì sao?” Không để ý lắm hỏi nhỏ. Hấn thích hôn nàng! Cho tới bây giờ không có bất kì một cô nương nào làm cho hấn nguyện thân mật tới trình độ này đâu, có lẽ nàng là người duy nhất, muốn hấn sau này không gặp nàng, chỉ sợ rất khó.

“ Chúng ta là chủ tớ, không nên như vậy!” Lại tiếp tục nữa, rối loạn đúng mực.

“ Có lẽ, ta không muốn làm chủ tử của nàng”. Nam Tĩnh Tuyền mỉm cười, cảm thấy ý niệm này trong lòng hấn rất mãnh

liệt. Có lẽ nàng không biết mình cùng hấn thuộc loại quan hệ gì, nhưng mà... quan hệ chủ tớ, nên tránh đi thôi!

“ Liên Nhi chỉ có thể cùng ngài làm chủ tớ!” Âm điệu mềm nhẹ lại kiên trì cất lên.

“ Hả?” Nghe giọng điệu kiên trì không hiểu ra sao của nàng, Nam Tĩnh Tuyền không giận mà cười, mày kiếm hơi nheo, lộ ra vẻ mặt hứng thú “ Như thế này khó nói!”

Hấn nói vậy có ý gì? Không để ý tới nguyên tắc của chủ tớ sao? Mày liễu hơi nhíu, Mạc Liên Nhi phiền não.....

A Nha đầu kia mặt mày nhăn thành như vậy cho ai xem? Hai má đẹp như thế lại biến thành... hề hề, thật khó coi nha!

Âm thầm thở dài, hấn kéo thiên hạ còn đang lâm trong trầm tư, không tự giác nắm tay nàng đi vào sân chính của vương phủ.....

“ A.... Hạo, huynh nói Nha Nhi có phải đang hoa mắt không?” Nhìn hai bóng người từ xa đi tới, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên nở nụ cười.

Ách.... Vấn đề này thật khó nha! Bọn họ tuy là hàng đêm cộng chằm, là vợ chồng thân mật, nhưng nàng có loại trạng huống sinh lý ‘Hoa mắt’ hay không, hấn không rõ lắm!

Nam Thần Hạo trước nay luôn ôn hòa, mặc dù không biết nhưng vẫn trả lời nghi vấn của ái thê “ Nha Nhi, ta không phải đại phu, không thể chẩn đoán ánh mắt của nàng có vấn đề hay không, nếu nàng thật sự không thoải mái, ta lập tức phái người thỉnh đại phu tới giúp nàng kiểm tra”.

“ Phụt!” Mùi trà thơm ngát mới vào miệng đã lập tức bị người ta không biết quý trọng chà đạp.

“ Hạo, huynh có hứng thú cùng Nha Nhi tác thành một cặp tẩu hài kịch không?” Khẳng định là khách đến chật nhà, bạc

to, bạc nhỏ đến. Hạo ca này thật sự rất có tính khí đặc biệt mặt lạnh gây cười nha, hơn nữa vẻ mặt rất thành khẩn, làm cho người ta muốn ôm bụng cười làm sao!

“ A!” Nam Thần Hạo kinh ngạc, lo lắng hỏi: “ Trong phủ thiếu tiền xài sao? Bằng không hậu viện có dưa cải rau xanh có thể thu hoạch, ta nhờ đem ra đường bán kiếm chút ngân lượng, dùng lúc khẩn cấp trước, Nha Nhi, nàng nói như thế có được không?” Thì ra trong nhà đã nghèo như vậy, nhưng hấn lại không biết chút gì, toàn đem chi phí trong phủ ra để tiêu

dùng khiến Tuyền nhi phải lo lắng, hấn thật sự không đáng làm thân cha!

Ông trời ơi! Hạo của ta đang nghĩ đến gì vậy?

Nguyệt Nha Nhi hai mắt tròn tròn, võ trán nín cười: “ Hạo, không cần đâu! trong phủ còn rất nhiều tiền, dưa cải trong hậu

viện huynh cứ để cho nhà chúng ta ăn là được rồi!” Ha ha... Hấn thật biết đùa, mắc cười chết mất!

Thì ra trong nhà không phải đang nghèo rớt mồng tơi à? Nam Thần Hạo nhẹ nhàng thở ra: Trong lòng không hiểu sao trong nhà không thiếu tiền dùng, Nha Nhi vì sao còn rủ hần cùng đi tẩu hài đây?

“Nha Nhi tỷ tỷ, tỷ muốn diễn tuồng cũng không tìm người ta, người ta muốn tham gia....” Vốn dĩ ở một bên Đồng Thủy Tâm đang uống trà không hiểu rõ tình huống này cho lắm, nghĩ đến có chuyện gì chơi thật vui, tay chân kích động muốn đổ vào người nàng.

Nghe vậy, Nha Nhi quả thực bất lực, chỉ có thể liếc mắt nhìn rồi bật cười: “Tìm Nam bá bá đi!” Cô gái nhỏ này cùng hần căn bản là một đôi bảo bối, không tổ chức đi diễn tuồng quả thực quá lãng phí.

“Ồ.... Người ta không cần....” Nam bá bá không thú vị chút nào, sao có thể hát đôi? Chu cái miệng nhỏ nhắn, Đồng Thủy Tâm trộm dò xét Nam Thần Hạo, lập tức nhận định hần không đủ tư cách.

Haizz... Một kẻ thật thà chất phác, một kẻ ngây không tâm kế, khó trách bị Nha Nhi thông minh tinh nghịch trêu cợt.

Vợ chồng lão vương gia buồn cười liếc nhìn nhau, ánh mắt đồng thời dừng trên hai bóng dáng dần đến gần, tay nắm tay.

“Nha Nhi, con không hoa mắt, ta có thể xác định”. Lão vương phi Cổ Vân Nương cười, nói.

“Trừ khi ánh mắt của ta cũng mờ, nếu không ánh mắt của con tuyệt đối không có vấn đề”. Người luôn nghiêm túc như Nam Khiếu Thiên nay cũng nói đùa.

Haizz... Cuối cùng cũng có người hiểu được nàng đang nói cái gì! Cha mẹ quả thực là tri âm của nàng nha! Vì niềm vui của mình cuối cùng cũng có người hiểu được nên cảm động không thôi, Nguyệt Nha Nhi nhịn không được cười thầm, than: “Cha, sao người không truyền chút thông minh cho Hạo ca nhỉ? Nhìn huynh ấy thật dần dần.... Haizz....” Lắc đầu, không đành lòng nói thêm nữa.

“Con không phải thương tính tình này của con trai ta sao?” Mỉm cười, Cổ Vân Nương cảm thấy tính tình chất phác của con mình không có gì không tốt cả.

“Nói cũng đúng!” Nguyệt Nha Nhi hoàn toàn không e lệ, ôm cánh tay trợ phụ cười đến thật ngọt ngào.

Sao... sao lại xa đến bên hần rồi? Nam Thần Hạo khó hiểu, nhưng thấy ái ân cười đến sung sướng ngọt ngào, nghĩ rằng nàng cao hứng là tốt rồi, liền ngây ngốc cười theo.

“A! Mọi người đang cười cái gì thế? Có việc gì vui sao không thêm con vào, người ta cũng muốn tham gia....” Nhận thấy rằng mình từ đầu đến đuôi đều nghe không sót một câu, Đồng Thủy Tâm không hiểu mọi người đang cười gì nên bắt đầu nóng nảy kêu la, muốn người khác đừng bỏ qua nàng.

“A....” Năm ngón tay vỗ nhẹ đầu Đồng Thủy Tâm, Nguyệt Nha Nhi hé miệng cười khê: “Ai nói không uội tham gia? Tiểu nha đầu này trông thế nhưng công thần rất lớn nha”. Nếu không có màn ‘Cầu thần diễn’ ngoài ý muốn hôm qua của Thủy Tâm, Tuyên nhi sao có thể nhanh đến vậy, hôm nay đã nắm tay của Liên Nhi rồi! Cũng nên cảm tạ Thủy Tâm đây!

Cái gì là công thần lớn? Nghe không hiểu nên Đồng Thủy Tâm đang muốn hỏi lại Nguyệt Nha Nhi thì Nguyệt Nha Nhi lại đột nhiên âm thầm nháy mắt ra hiệu cho nàng, muốn nàng tạm thời ngoan ngoãn câm miệng. Mới đầu nàng còn mở miệng, sau lại nghe trong lương đình truyền ra tiếng kêu kinh ngạc....

“Gia gia, bà nội, cha, mẹ, sao mọi người đều ở đây?” Nam Tĩnh Tuyên có điểm ngoài ý muốn.

Vốn dĩ Mạc Liên Nhi đang thất thần vì bị nắm tay một đoạn đường tới đây, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói của hần, cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng quỳ gối vãn an, mới phát hiện ra bàn tay nhỏ bé của mình đang bị hần nắm chặt, da mặt trắng nõn thoáng chốc liền ửng đỏ, nhanh chóng lạng lẽ đem tay rút về.

“Tuyên nhi, đến bên chỗ này ngồi xuống với bà nội, cùng bà nội uống trà”. Vỗ Vỗ vị trí trống không bên người, Cổ Vân

Nương từ tốn muốn tôn tử đến bên bà, để giải nỗi nhớ thương cháu trai đã ba năm không gặp.

Nam Tĩnh Tuyên nghe lời ngồi xuống, còn không kịp động thủ, Mạc Liên Nhi đã lanh lợi rút xong một chén trà thơm ngát

đưa đến trước mặt hắn.

“ Tuyền thiếu gia, mời dùng”. Ngữ khí cung kính, khuôn mặt trầm tĩnh, thật khiến người ta khó có thể phát hiện ra quan hệ âm muội của hai người.

Hơi liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay thon dài của Nam Tĩnh Tuyền cố ý khẽ vuốt tay nàng, sau khi cảm thấy đầu ngón tay của nàng hơi run lên, mới vừa lòng nhận lấy chén trà, khéo môi nhếch lên mỉm cười.

Tuyền thiếu gia, hẳn thật sự rất..... rất cần đỡ! Làm sao có thể ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người, hành vi cử

chỉ lại ngả ngón như vậy? Lui tới phía sau hắn, ngón tay Mạc Liên Nhi giống như bị điện giật vậy, phát run, tê dại.

Ồi! Không thể tưởng tượng được con của nàng trước giờ luôn đứng đắn, nghiêm túc lại biết ăn đậu hủ của người ta! Ha ha... Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

Động tác cẩn thận của hai người làm sao có thể tránh được ánh mắt của Nguyệt Nha Nhi, nàng cười híp mắt, đôi mắt hạnh linh hoạt thỉnh thoảng di chuyển trên người hai người, tuy không nói nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không tự nhiên.

Mạc Liên Nhi bị nhìn cho đỏ mặt, xấu hổ, muốn chạy trốn nhưng lại chạy trốn không được, đành phải cúi đầu tránh ánh mắt thăm dò. Nam Tĩnh Tuyền cũng biết, hành vi chiếm sự thoải mái của người ta bởi mình đã rơi vào cạm bẫy lợi hại kia của mẫu thân, đành phải ho nhẹ, muốn mẹ mình đừng quá tò mò.

“ Sao vậy? Thân mình sát của Tuyền nhi chúng ta cũng bị nhiễm phong hàn?” Mở miệng ra là trêu chọc, giễu cợt, Nguyệt

Nha Nhi đâu thèm nghe con cảnh cáo.

Mẹ của hắn đúng là, rõ ràng là cố ý! Oán hận trừng mắt nhìn, Nam Tĩnh Tuyền đối với mẹ ruột của mình quả thực không có cách.

Đáng thương! Mới vừa rồi con trai bị đùa, giờ lại tới phiên cháu trai bị giễu cợt! Nam Khiếu Thiên lắc đầu thở dài, giúp cháu yêu giải vây.“ Nha Nhi, đừng trêu đùa Tuyền nhi nữa!”

“ Haizz... Gia gia thay cháu trai cầu tình, làm con dâu có thể nói được gì? Đành phải nhân nhượng vì lợi ích chung vậy!”

Bất đắc dĩ thở dài, Nguyệt Nha Nhi cảm thán.

“ Phụt!” Một tiếng cười không chút che giấu vang lên.

“ Nha đầu Thủy Tâm, muội cười cái gì?” Gõ nhẹ lên cái trán trắng nõn của Đồng Thủy Tâm, Nguyệt Nha Nhi cười hỏi.

“ Muội thấy Nam gia gia cùng Tuyền ca ca thật khó xử, sao lại là Nha Nhi tỷ kêu ủy khuất?” Không hề tâm cơ, ăn ngay nói thật.

Nói được những lời đó thật tốt! Cô nương họ Đồng này coi như cũng chính nghĩa! Nam Tĩnh Tuyền liếc mắt nhìn nàng một cái, ấn tượng không tốt ngày hôm qua dành cho nàng nay đã hoàn toàn tiêu trừ.

“ Ha ha....” Như cố ý muốn tạo thêm hỗn loạn, Nguyệt Nha Nhi không hảo ý cười nói: “ Thủy Tâm nha đầu, sao muội lại

đứng về phía người khác? Nha Nhi tỷ hôm qua còn ủng hộ muội cầu thân với Tuyền nhi, làm con dâu của Nam gia ta”.

Thật sự thì nói sao cũng có thể ra chuyện!

Làm cho người ta nhớ lại tình hình ngày hôm qua, trộm ngấm Nam Tĩnh Tuyền thì thấy mặt hắn đen thui, trong lúc nhất thời chỉ nghe tiếng thấy cười gượng liên tục, uống trà thì uống trà, ăn điểm tâm thì ăn điểm tâm, cái chính là không có

người nào dám mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc.

Ai nha! Nha Nhi tỷ thật là, không phải đang cố ý làm cho nàng xấu hổ nữa hay sao? Nếu sớm biết Tuyền ca ca đã có cô

nương mình thích, nàng sẽ không đưa ra loại yêu cầu này đâu! Đồng Thủy Tâm chu miệng thầm oán thán, nhìn lên sắc mặt của Nam Tĩnh Tuyền... quả nhiên... mặt thối vô cùng. Ô ... nàng thật thảm! Vừa mới tới kinh thành đã đắc tội với chủ nhà, về sau còn có thể có ngày lành gì nữa chứ? Ô ... không cần! Nàng không cần đâu!

Không khí thật là trầm trọng nha! Mạc Liên Nhi đưa mắt nhìn mọi người một vòng, lại khẽ liếc Đồng Thủy Tâm một cái, cảm thấy Đồng Thủy Tâm cũng thật đáng thương. Dù sao cũng từng bị Nam Tĩnh Tuyền dùng mặt thối đối đãi một khoảng thời gian dài, cái loại tình cảnh này khiến cho nàng cảm động lây, cho nên lòng đồng tình cũng nổi lên!

“ Để Liên Nhi giúp mọi người châm chén trà khác!” Nhân nhả điềm đậm đánh vỡ cục diện bế tắc, nàng mỉm cười châm trà ọi người, cuối cùng châm một chén trà nóng thơm ngát đặt trước mặt Nam Tĩnh Tuyền, nàng nâng mắt đẹp lên chống lại hắn, như vừa cố ý lại giống như vô tình nói nhỏ: “ Trong lòng Tuyền thiếu gia không thoải mái sao? Có phải Liên Nhi hầu hạ không tốt?”

Nàng chỉ trích hắn sao không ọi người sắc mặt tốt? Nặng nề nhìn nàng thật lâu, lát sau, thần sắc hắn dịu đi, cười

khẽ, nói: “ Không, nàng làm tốt lắm, ta không có chỗ nào không thoải mái cả!”

Oa! Vị tỷ tỷ này thật là lợi hại nha, đem sát khí của Tuyền ca ca biến thành vô hình, thật sự khiến người ta sùng bái!

Hai mắt Đồng Thủy Tâm lóe sáng, bỗng dưng sà về chỗ Mạc Liên Nhi: “ Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ quá lợi hại, Thủy Tâm thật bái

phục tỷ!” A.... Cảm tạ Liên Nhi tỷ tỷ đã giải cứu, bằng không mình nhất định sẽ chết dưới cái nhìn sắc như đao của Tuyền ca ca!

Bất thành linh bị lao tới, thân hình mảnh khảnh như Mạc Liên Nhi dù thế nào cũng không chịu được, thân thể lao đảo ngã

sang phía sau Nam Tĩnh Tuyền.

“ Cẩn thận!” Nhanh chóng đứng dậy đem người ôm lấy, nhúu mày ôm vòng eo của Mạc Liên Nhi, tự giác đem thân hình

nhỏ của kẻ gây họa còn đang ngây ngô cười bỏ qua một bên, mặc kệ cho bên tai vang lên tiếng kêu đau bi ai vô cùng, chỉ cúi đầu hỏi thăm: “ Nàng không sao chứ?”

“ Không... không sao!” Còn tưởng rằng mình sẽ bị té, đầu đầy cục u, không nghĩ tới lại ngã an toàn vào lòng Tuyền thiếu

gia. Cảm nhận được trong hơi thở vừa quen thuộc lại xa lạ, nhớ tới vài lần kết cục của việc ngã vào lòng hắn, Mạc Liên Nhi bỗng nhiên mặt đỏ tim đập, bối rối vội vàng đứng lên, nói chuyện cũng lắp bắp: “ Nô tì... nô tì không sao! Tuyền

thiếu gia, ngài có thể buông....”

Xác định nàng thực sự đứng vững vàng, Nam Tĩnh Tuyền đành lưu luyến không rời, phải buông ra: “ Cẩn thận chút, đừng để bị thương!” Ngón tay thon dài khẽ vuốt gò má nàng, giọng nói ôn nhu trước nay chưa từng có.

“ Liên Nhi hiểu, cảm ơn Tuyền thiếu gia!”

Cúi đầu xuống, nàng không dám nhìn hắn, sợ bị nhìn đến nóng bừng mặt.

Hơi gật đầu, mới quay đầu nhìn, mày kiếm của hắn liền nhúu chặt, buồn bực khẽ quát: “ Nhìn... nhìn cái gì?” Xấu hổ

do bí mật bị vạch trần.

“ Không... không có! Nha Nhi tỷ, uống trà....”

“ Hạo, thật ngạc nhiên! Nha Nhi vừa rồi mới nhìn thấy một đôi uyên ương....”

“ Ở đâu? Ở đâu?”

“ Khiếu Thiên, mới vừa rồi chúng ta chưa nhìn thấy cái gì có phải không?”

“ A... vợ chồng ta già rồi, thị lực càng ngày càng không tốt....”

Chỉ một thoáng, nguyên cả một nhà chớp mắt xem diễn, cùng với tiểu cô nương mới vừa rồi còn oa oa kêu to, lúc này đã vội vàng đứng lên, uống trà nói chuyện phiếm, không biết xấu hổ đem tầm mắt quay lại trên người bọn họ.

Mọi người giấu đầu hử đuôi làm cho Nam Tĩnh Tuyền càng buồn bực, Mạc Liên Nhi ngượng ngùng cơ hồ nhìn xuống đất, đang lúc không biết nên làm thế nào cho phải thì một gã nô bộc từ ngoài lương đình hoảng hốt chạy tới, lớn tiếng bẩm báo: “ Thiếu gia, ở phủ ngoài có hai huynh muội Vương tự xưng là người của Trấn Bắc tướng quân xin bái kiến ngài!”

Vừa nghe đến bọn hần, Nam Tĩnh Tuyền có vẻ không kiên nhẫn “ Nói ta không trong phủ” Phiên chết! Chỉ là thuận tay thu thập mấy tên dâm đồ, đã bị hai huynh muội bọn họ bám riết! Không phải đã sớm nói bọn họ đừng để trong lòng sao? Nghe không hiểu tiếng người à?

Tên tiểu nô bộc kia vừa nghe thiếu gia nói không muốn thiết khách, sắc mặt ảm đạm, muốn há mồm nhưng rồi lại rụt trở về.

“ Làm sao vậy? Còn không mau đi đi!” Nam Tĩnh Tuyền hỏi, thần sắc xanh mét, lạnh lùng.

“ Tiểu nhân...Tiểu nhân” Nhỏ giọng lắp bắp, không dám nói thực trạng bây giờ.

Vốn dĩ Mạc Liên Nhi còn đỏ mặt cúi đầu nay nghe tên tiểu nô bộc hình như có gì muốn nói, lại không dám nói ra, hơi trầm ngâm, nàng bỏ qua sự ngượng ngùng, ngắc đầu nhẹ nhàng hỏi “ Có phải Vương công tử và Vương cô nương, bọn họ đã biết thiếu gia ở trong phủ?”

“ Dạ, đúng vậy!” Trả lời thật lí nhí.

“ Hả?” Nam Tĩnh Tuyền nhướn mày, lạnh lùng cười: “ Là ai nói? Chẳng lẽ hành tung của bốn thiếu gia toàn kinh thành

đều biết hết hay sao?”

“ Dạ, là nô tài nói”. A.... Hôm nay đã phải thiết bản rồi! Rốt cuộc là có việc gì nhỉ? Trước kia chưa từng có việc thiếu

gia không chịu tiếp khách nha!

Thần sắc kém đến cực điểm. Rõ ràng bọn họ đều đã biết hần đang ở trong phủ, lúc này còn không chịu tiếp khách thì

đúng là không phải. Nguyệt Nha Nhi nhìn hần cười, chờ xem hần ứng đối với huynh muội Vương thị như thế nào, Nam Tĩnh Tuyền cười lạnh, không muốn mẫu thân được nhìn trò hay.

“ Mời bọn hần đến Thanh Tùng Hiên”.

“ Dạ!” Tiểu nô bộc nhanh chóng nhận lệnh đi ra ngoài, sợ lại phạm lỗi.

“ Liên Nhi, theo ta trở về ‘ Thanh Tùng Hiên’”. Dứt lời, liền bước đi không chút do dự.

Mắt thấy hần đã một mình đi rồi, Mạc Liên Nhi nhìn mọi người cười cười, đang muốn nói gì đó lễ phép để đi, lại nghe từ

phía tòa viên rất xa truyền đến tiếng gầm nhẹ do phát hiện nàng không đuổi theo kịp... :“ Liên Nhi!”

“ A..... thật có lỗi, nô tì cùng Tuyền thiếu gia đi trước!” Mím cười áy náy, vội vàng chạy về phía bóng hình cao to đang chờ nàng.

Chỉ thấy khi nàng chạy đến bên cạnh hắn, Nam Tĩnh Tuyền hung tợn trừng mắt liếc nàng một cái, bàn tay to lập tức bắt lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt căng thẳng nhưng bước chân lại chậm chạp để phối hợp với nàng. Nghiêm khắc cùng ôn nhu đồng thời tồn tại, hai người chậm rãi bước đi, biến mất trước mặt mọi người....

“ A... Ai có thể nói cho ta biết Vương huynh muội là ai? Tuyền nhi sao lại quen biết bọn họ?” Nam Khiếu Thiên nhướng mày, thần thái kia đúng là cùng một dạng với Nam Tĩnh Tuyền.

“ Ha ha... Cha, việc này nói đến thì dài lắm. Phải nói là Tuyền nhi nhà chúng ta anh minh thần võ....” Nguyệt Nha Nhi lập

tức khoa tay múa chân, vui sướng kể lại chuyện con anh hùng cứu mỹ nhân. Đồng Thủy Tâm ở một bên nghe, đột nhiên

rất muốn nhìn xem vị mỹ nhân trong chuyện xưa kia trưởng thành như thế nào?

Haizz...Ngạc nhiên đây, cho tới bây giờ còn chưa từng được anh hùng cứu mỹ nhân, nhìn chuyện xưa của người khác cũng coi như giải trí đỡ buồn!

Hạ quyết tâm, thừa dịp có người kể chuyện xưa, nước miếng hết sức tung bay, nàng âm thầm chuẩn em, tìm nơi trốn, không cần phải nói đó đương nhiên là... thẳng tiến ‘Thanh Tùng Hiên’

7. Chương 7

Edit: Kally

Ở sân trước của ‘ Thanh Tùng Hiên’, ba người ngồi quanh chiếc bàn được điêu khắc vô cùng tinh xảo, một bóng người mảnh khảnh đứng phía sau nam tử lạnh lùng, cung kính chờ nghe lệnh.

“ Nam công tử, hôm nay ta cùng tiểu muội đã chuẩn bị lễ vật đến đây để đền đáp ân tình của ngài”. Vương Thế Cương ngồi xuống, chấp tay thăm hỏi.

“ Vương công tử quá đa lễ rồi, tại hạ không phải đã từng nói với ngài đó chỉ là nhấc tay chỉ lao, không cần nhớ trong lòng hay sao?” Ngay cả trong lòng không kiên nhẫn, Nam Tĩnh Tuyền vẫn kiên trì không làm mất hòa khí, giữ vững lễ phép.

“ Cũng không thể nói như vậy, việc này đối với Nguyên Nguyên lại có liên quan đến danh tiết sinh tử, chúng ta rất cảm kích”. Lắc đầu, Vương Thế Cương cảm thấy đây không chỉ là nhấc tay chỉ lao.

“ Đúng vậy, Nguyên Nguyên sẽ không bao giờ quên ơn nghĩa của Nam công tử”. Mềm mại đáng yêu cười, Vương Nguyên Nguyên hai tay dâng lên một cái hộp, nói: “ Đây là nhân sâm trăm năm, Nguyên Nguyên sai người đi hái trên Bạch Phát Sơn, chỉ là chút tâm ý, mong Nam công tử đừng chê”.

“ Đa tạ”. Nam Tĩnh Tuyền từ nhỏ đã sống ở Huyền Yên Cốc, kỳ trân dị bảo đều từng xem qua, cảm thấy vật này không là gì, liền đưa cho Mạc Liên Nhi, sau đó chậm rãi nói: “ Liên Nhi, đem hộp ngọc ra đây”.

“ Dạ, Liên Nhi đi ngay”. Nhận được lệnh, nàng không chút do dự đi về phía phòng.

Wương thị huynh muội có chút nghi ngờ, không biết hắn để cho Mạc Liên Nhi đi lấy gì, hai người nhìn nhau, vẻ mặt hồ nghi, lát sau, Liên Nhi ôm một hộp ngọc hình vuông đi đến.

“ Liên Nhi, đưa cho Vương công tử”.

“ Dạ”. Mạc Liên Nhi nhẹ giọng nói, đem hộp ngọc đưa đến trước mặt Vương Thế Cương.

“ Đây....” Vương Thế Cương khó hiểu.

“ Vương công tử, đây là công tử nhà chúng ta đáp lễ”. Hơi mỉm cười nói.

“Thật không phải!” Vội vàng khéo léo từ chối. Rõ ràng đến để tạ lễ, sao có thể nhận đồ đáp lễ của người khác.

“Vương công tử không nhận là xem thường tại hạ”. Câu nói của Nam Tĩnh Tuyền làm Vương Thế Cương không thể từ chối. Nam Tĩnh Tuyền vốn không thích người ngoài coi mình là thiếu gia này nọ, có quà tạ lễ đương nhiên phải đáp lễ rồi.

Vương Thế Cương phát hiện Nam Tĩnh Tuyền tựa hồ không muốn nói chuyện cùng bọn họ, đành phải cung kính cười: “Nam công tử đã nói như thế, Vương mỗ đành nhận vậy”.

Nghe thấy thế, Mạc Liên Nhi khẽ cười, đưa hộp ngọc cho Vương Thế Cương, rồi lui về đứng phía sau Nam Tĩnh Tuyền.

Nhận thấy hộp ngọc được điêu khắc rất tinh xảo, không những thế còn dày đặc hàn khí, Vương Thế Cương tò mò mở ra...

“A! Đây là Thiên Sơn Tuyết Liên mà mọi người đồn đại?” Hắc kinh ngạc nói... tròn nhãn mở to.

“Thực thế sao?” Hiếm khi đại ca ngạc nhiên như vậy, Vương Nguyên Nguyên tò mò, ngó đầu qua nhìn, thấy trong hộp quả nhiên có một đóa liên hoa màu trắng, trông như vừa mới được hái xuống.

“Đúng vậy!” Vì muội tử không biết đó là gì, Vương Thế Cương bật cười, giải thích: “Nghe nói Ngân Sơn Tuyết Liên khiến con người ta tăng thêm tuổi thọ, giải được trăm độc, người luyện võ ăn nó vào còn có thể tăng thêm năm phần công lực...” Dừng một chút, quay lại phía người đáp lễ: “Nam công tử, thứ này rất quý!” Quả thật đã vượt qua giá trị của nhân sâm trăm năm mà bọn họ đem đến.

“Không có gì, cứ nhận đi!” Lạnh lùng đáp lại, Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy ngượng ngùng. Ngân Sơn Tuyết Liên này, khi hắn mười tuổi cùng với tiểu cữu nhảm chán chạy tới Thiên Sơn đi bộ, thuận tay hái xuống, trong phòng bây giờ còn đến hai mươi đóa, đối với hắn mà nói thứ này chẳng có gì quý trọng!

Quý hiếm vậy sao? Nghi hoặc trộm ngấm Vương Thế Cương thận trọng đem hộp cất vào, trong lòng Mạc Liên Nhi vô cùng hoài nghi. Dù sao trong phòng Tuyền thiếu gia vẫn còn một đồng bì hắc quảng tùm lum, thật sự nhìn không ra thứ đó là quý như vậy!

A! Thì ra vật đáp lễ mà Nam công tử đưa cho bọn họ rất quý, hắn đang tỏ vẻ coi trọng nàng sao? Vương Nguyên Nguyên tự mình phỏng đoán, dung nhan xinh đẹp hàm chứa nụ cười ôn nhu.

“Nam công tử, nghe nói ngài thích ăn ‘Quảng hàn cao’, Nguyên Nguyên tự mình đến ‘Bảo Trân Trai’ mua, mời ngài nếm thử”. Đưa ra một hộp đựng điểm tâm tinh xảo, Vương Nguyên Nguyên gấp nó đặt vào đĩa của hắn ở trên bàn.

“Thật tiếc quá! Tại hạ không đói”. Ngay cả món ăn ưa thích như ‘Quảng hàn cao’ Nam Tĩnh Tuyền cũng không muốn ăn đồ do Vương Nguyên Nguyên đem tới.

“Như vậy...” Tiếng nói mềm mại chứa đầy nỗi thất vọng.

“Vương cô nương, không bằng như vậy đi! Liên Nhi lấy trước, đợi khi Tuyền thiếu gia đói bụng, ta sẽ lấy ra cho thiếu gia dùng”. Không đành lòng nhìn thấy Vương Nguyên Nguyên như vậy, nàng nhanh chóng nói.

“Như vậy cũng tốt, cảm ơn Liên Nhi cô nương!” Vạn phần bất đắc dĩ, chỉ có thể như thế.

“Không có gì”. Cười trả lời, nàng cẩn thận cất điểm tâm, không dám làm đổ, chà đạp thành ý của người ta.

“Liên Nhi cô nương tính tình ôn nhu, làm việc cẩn thận, nếu bên Vương mỗ có được một giai nhân như thế làm bạn, thì thật mỹ mãn”. Hai lần gặp mặt, cảm thấy nàng thật sự ôn thuận tri kỷ, Vương Thế Cương không ngại che giấu những cảm xúc trong mắt.

“Vương công tử khen nhầm rồi, Liên Nhi không tốt như ngài nói đâu!” Khẽ mỉm cười, nàng cho là Vương Thế Cương thuận miệng vô tâm mà khen thôi!

Nam nhân này có ý với Liên Nhi! Hai lần gặp mặt, hai lần đều không e dè, nhìn chăm chăm nàng, nếu nói không có ý đồ thì có quý mới tin! Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy không thoải mái do trấn bảo yêu dấu của mình bị người khác phát hiện, muốn đoạt đi, thần sắc trầm xuống, cười lạnh lùng.

“Nha hoàn này của ta đúng là tốt như lời của Vương công tử nói vậy, chỉ tiếc thiên hạ chỉ có một Liên Nhi, mà nàng lại thuộc về Nam Tĩnh Tuyền ta, Vương công tử, cho dù ngài có yêu thích như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể thưởng thức mà thôi!” Ánh mắt thâm trầm sắc bén hướng về phía đối phương, khóe môi nhếch lên nở nụ cười.

Cảm nhận được khí thế bức nhân của hắn, Vương Thế Cương lú lỏi. Hắn cũng là người thông minh, không muốn trở thành đối thủ của nam nhân này, bởi vì hắn nghĩ mình không nắm chắc phần thắng! Từ trước đến nay, hắn chỉ đánh những trận đã nắm chắc phần thắng.

Hiện tại hắn đối với nha hoàn này chỉ ở mức thưởng thức mà thôi, còn chưa đến mức thích đến nỗi không tới tay thì không thể được, vẫn còn kíp đem mầm tình cảm vừa nảy sinh này diệt trừ tận gốc.... Vương Thế Cương trầm nghĩ, chỉ có thể cười khổ.

A... Tuyền thiếu gia nói như thế là có ý gì? Vương công tử chỉ là vô tâm ca ngợi một chút, hắn có cần thiết phải nói nàng như trân bảo chỉ trên trời mới có hay không, làm như mỗi người đều muốn có một nha hoàn giống nàng bên cạnh hầu hạ? Mạc Liên Nhi thật không hiểu chủ tử suy nghĩ gì, chỉ có thể đỏ hồng hai má thẹn thùng, đứng ngốc một bên.

Vương Nguyên Nguyên nghe được thấy căng thẳng trong lòng, rất sợ mình không có cơ hội bắt lấy tâm tư của Nam Tĩnh Tuyền, dưới tình thế cấp bách bèn không để ý tới sự rụt rè của nương gia bật thốt ra...: “Nam công tử có vị hôn phu rồi sao?” Dứt lời, da mặt trắng noãn đỏ bừng, khiến ba người còn lại ai cũng kinh ngạc, lúc này mới nhận ra rằng mình đã hỏi quá trực tiếp, lắp bắp giải thích: “Ách... Ta... ý của ta là người có điều kiện tốt như Nam công tử đây chắc chắn có không ít thiên kim tiểu thư muốn ủy thân làm bạn cả đời....”

Bên người hắn có giai nhân làm bạn hay không, còn cần đến người ngoài như nàng ta bận tâm hay sao? Nam Tĩnh Tuyền không quan tâm, hơi nhếch môi, khẽ cười.

Nguy rồi! Tuyền thiếu gia không kiên nhẫn nữa! Đừng để lát nữa hắn lại nói ra những lời lạnh nhạt làm cô nương nhà người ta xấu hổ! Ở đây chỉ có Mạc Liên Nhi nhìn ra ẩn dưới vẻ lãnh đạm là cảm xúc phiền chán, trong lòng biết chủ tử tuyệt đối sẽ làm như không nghe thấy vấn đề này, đương nhiên sẽ làm cho người ta khó xử, không khỏi tạo ra không khí tế nhị, đành phải để kẻ làm nha hoàn như nàng ra mặt vậy.

“Vương cô nương, Tuyền thiếu gia chưa có hôn phu!” A... biểu tình của vị Vương cô nương này giống như lấy được chí bảo, có cần thiết cao hứng như vậy không? Chẳng lẽ... nàng ta thích thiếu gia?

Nhìn thấy nàng ta hai mắt sáng ngời, Mạc Liên Nhi biết điều mình phỏng đoán là sự thật, không hiểu sao tim như cứng lại, vô hình dung có một tảng đá lớn đè nặng, rất bức mình....

Vương Thế Cương lúc này mới hiểu được vì sao muội tử đối với việc cảm tạ ân nhân lại tích cực như vậy, lúc ra khỏi nhà còn thúc giục hắn nhanh chút, thì ra là thích người ta. Bất quá... đáng tiếc! Xem ra muội tử phải lòng nhầm người rồi! Nam tử kia căn bản không quan tâm tới muội muội, ánh mắt dừng trên người nha hoàn ôn nhu kia....

Nha đầu Liên Nhi sao vậy? Sao sắc mặt đột nhiên trắng như thế? Nam Tĩnh Tuyền có chút không vui, ai kêu nàng đem việc tư của hắn nói cho người ngoài làm chi, thế nên khi quay đầu muốn chỉ trích thì thấy sắc mặt nàng trắng bệch, tựa hồ trong lòng có uẩn khúc nào đó.

“Làm sao vậy?” Dưới gương mặt lạnh lùng ẩn chứa sự quan tâm khó phát hiện.

“Không... không sao!” Cố gắng mỉm cười, Mạc Liên Nhi tự thuyết phục mình.... Gia thế của Vương cô nương cùng Tuyền thiếu gia tương đương nhau, là một thiên kim tiểu thư danh giá, hai người có thể nói là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, nay Vương cô nương thích Tuyền thiếu gia, mình nên ủng hộ mới đúng, sao lại có thể rầy rầy không vui chứ?

“Thì ra Nam công tử chưa có hôn phu à?” Nghe được đáp án mà mình muốn nghe, trong lòng Vương Nguyên Nguyên mừng rỡ, không thêm để ý đến vẻ mặt của mọi người, mỉm cười nói.

“Không đúng!” Trong bụi hoa rậm rạp cách đó không xa, một vị tiểu cô nương bất thành linh nhảy ra, thở hồng hộc, mắt tròn mắt dẹt nhìn về phía Mạc Liên Nhi kêu to: “Không đúng! Không đúng! Không đúng!!!.....”

Giật mình, mọi người hướng ánh mắt về nơi vừa phát ra âm thanh ” khủng bố “.

Thì ra là nàng! Nam Tĩnh Tuyền nhăn mày, không biết nàng đến đây tự bao giờ, Vương huynh muội không nhìn về phía nàng, ánh mắt đầy nghi vấn nhìn chằm chằm vào người khiến hấn muốn nổi da gà.

“ Đồng cô nương, cô làm gì ở đây vậy?” Mạc Liên Nhi kinh hãi, sợ nàng ta đột nhiên xông vào sẽ làm cho Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy không thoải mái.

“ Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ gọi ta là Thủy Tâm được rồi!” Nhảy một cái đến bên người Mạc Liên Nhi, Đồng Thủy Tâm cười hì hì sửa cách xưng hô, vẻ nghiêm túc chất vấn: “ Liên Nhi tỷ, tỷ làm sao có thể vứt bỏ Tuyền ca ca?”

Hả? Nàng vứt bỏ Tuyền thiếu gia lúc nào? Mạc Liên Nhi nói không ra lời, chỉ có thể lấp bắp, dứt quãng biện bạch cho chính mình: “ Ta...ta không... ta không có...”

“ Như thế nào là không có?” Lên tiếng chỉ trích, nghiêng đầu nhìn về phía Nam Tĩnh Tuyền “ Tuyền ca ca, rõ ràng huynh từng cầu thân với Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ ấy sao có thể nói huynh không có hôn phu? Hôn phu của huynh không phải là tỷ ấy sao?”

A! Nam công tử từng cầu thân với Mạc Liên Nhi? Chẳng lẽ hấn thích nàng ta? Tim Vương Nguyên Nguyên như tan ra hàng trăm mảnh.

A... Thì ra quan hệ của người ta đã tiến triển tới trình độ này! Khó trách hấn mới biểu hiện ra một chút hứng thú thôi đã khiến sắc mặt của Nam Tĩnh Tuyền trở nên như vậy. Vương Thế Cương cười tỏ vẻ hứng thú.

Cô nương này là người như thế nào? Có vị hôn phu là Mạc Liên Nhi, hấn không những không bài xích mà còn vui sướng, thần nhiên. Hấn hoàn toàn không muốn ngăn Đồng Thủy Tâm lại, thậm chí còn muốn nghe Đồng Thủy Tâm nói tiếp.

“ Quả thật ta từng nói là muốn lấy Liên Nhi”. Nhếch môi cười nói, hấn không phủ nhận.

“ Đúng vậy.” Để chứng tỏ lời mình nói không sai, Đồng Thủy Tâm lắc đầu trách cứ: “ Liên Nhi tỷ tỷ, Tuyền ca ca đã thừa nhận rồi, tỷ làm sao có thể nói huynh ấy không có hôn phu chứ?”

“ Nô tì.... Nô tì cự tuyệt! Với lại là do Tuyền thiếu gia dưới tình thế cấp bách nói ra, ngài ấy căn bản không có ý này ...” Mạc Liên Nhi lần đầu tiên trong đời có nỗi khổ tâm không nói nên lời, tiện đà chuyển hướng sang đường sự cầu viện: “ Tuyền thiếu gia, ngài... ngài nói đi chứ!”

“ A... quả thật là người đã cự tuyệt!” Nghe nàng không chút do dự nói ra hai chữ ‘ Cự tuyệt’ này, Nam Tĩnh Tuyền bỗng thấy hờn dỗi, trong ánh mắt của Vương Nguyên Nguyên bên cạnh chứa đầy hy vọng, giống như muốn trả thù vậy, hấn đột nhiên bật cười nói: “ Bất quá... ta có thể cầu thân một lần nữa!”

A! Hấn... hấn vừa nói cái gì? Hay như nàng nghĩ... Mạc Liên Nhi chợt thấy rùng mình.

Ô... Ô! Tuyền ca ca lại muốn cầu thân nha! Nhất định phải xem mới được, đợi lát nữa kể cho Nha Nhi tỷ tỷ nghe! Đồng Thủy Tâm mở to mắt, nắm chặt nắm đấm, trong lòng âm thầm hô to.

“ Nghe đây!” Nở nụ cười tà mị, Nam Tĩnh Tuyền nhìn nàng chăm chú: “ Liên Nhi, gả cho ta đi!” Ngừng lại một chút, sợ bị cự tuyệt, liền trừng mắt uy hiếp: “ Lần này không cho phép được cự tuyệt!” Hừ... người như hấn bị cự tuyệt một lần là nhiều lắm rồi, nàng không có cơ hội thứ hai đâu!

“ Ha ha ha...” Đồng Thủy Tâm vui vẻ vỗ tay, vỗ tới mức tay đỏ ửng mới hào hứng nói: “ Tuyệt quá! Tuyệt quá! Liên Nhi tỷ, tỷ mau trả lời đi!” Người có điều kiện tốt như Tuyền ca ca, nếu không phải đã có người trong lòng, nàng nhất định sẽ tranh thủ tiếp cận, sao Liên Nhi tỷ tỷ còn không mau nắm lấy?

Mạc Liên Nhi không nói gì, chỉ cảm thấy đầu rất đau. Muốn nói nhưng lại sợ bị uy hiếp không cho phép cự tuyệt, nàng có thể nói gì đây? Haizz... Không thể nói được!

Đúng! Hấn đã cảnh cáo nàng không thể cự tuyệt, thế thì cho dù nàng có nói gì đi chăng nữa cũng không thể ổn thỏa cả đôi đường!

Vỗ trán, nàng xoay người đi! Một câu cũng không nói, để lại mọi người mặt đối mặt, bốn người mang những niềm tâm tư khác nhau.

A... Cứ như vậy mà đi à? Người ta còn chưa nghe được đáp án.... Đồng Thủy Tâm chu miệng thầm oán thán.

Thì ra... thì ra người trong lòng của Nam công tử là Mạc Liên Nhi, Vương Nguyên Nguyên tan nát cõi lòng, mắt đỏ hoe.

A Không thể tưởng tượng được Nam Tĩnh Tuyền từng bị Liên Nhi cô nương cự tuyệt, thật sự là không thể tin được. Vương Thế Cương buồn cười nghĩ.

Nha đầu kia.... muốn nàng không thể cự tuyệt, nhưng nàng lại chạy mất.... Nam Tĩnh Tuyền chán nản, lặng lẽ dò xét thần sắc âm thầm của Vương Nguyên Nguyên, ánh nhìn yêu thương dành cho hần hần như không còn, đành phải âm thầm tự an ủi mình... cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Bất quá... Cự tuyệt bằng cách không nói lời nào, nàng vẫn làm khó cho hần quá!

“Tuyền thiếu gia, ngài cố ý nói cho Vương cô nương nghe phải không?” Suy tư suốt một buổi trưa, Mạc Liên Nhi cuối cùng cũng nghĩ ra. Nếu nàng nhận ra được Vương Nguyên Nguyên có ý với hần, bản thân Tuyền thiếu gia chắc chắn đã biết! Như vậy là hần muốn làm cho Vương cô nương hết hy vọng mới cố ý cầu thân với nàng. Nói như thế, nàng cũng không cần quá để ý.

Cố ý sao? Buông quyển sách mới xem được một nửa xuống, Nam Tĩnh Tuyền để tay lên ngực tự hỏi, trầm ngâm hồi lâu....

“Có một nửa là vậy!” Còn một nửa khác thì chính hần cũng không rõ, có lẽ thật sự có ý muốn cưới nàng. Ai ngờ ... Dù sao nếu đối tượng tương lai làm bạn cả đời là nàng, thì hần sẽ không bài xích.

Thế một nửa khác đâu? Mạc Liên Nhi không dám hỏi tiếp, cho rằng hần muốn trêu chọc nên cố ý diễn trò cho người ngoài xem, chỉ tại bản thân mình xui xẻo, trở thành nữ nhân vật chính trong vở diễn của hần!

“Người không muốn biết một nửa nguyên nhân khác là gì sao?” Hần cảm thấy bất mãn nàng vì nàng không hỏi tiếp.

“Làm nô tỳ không có tư cách hỏi việc riêng của chủ tử!” Cương quyết không muốn biết chân tướng.

Nô tỳ? Lúc này mới biết được cái gì nô tỳ không được phép làm? Sao lúc Vương Nguyên Nguyên hỏi việc hôn phối, nàng lại không nhớ tới thân phận nô tỳ, không thể thay chủ tử mở miệng nói? Nam Tĩnh Tuyền thầm nghĩ.

“Có lẽ một nửa nguyên nhân khác là ta muốn cưới người làm nương tử, Liên Nhi, người nói xem?” Nhượng mày hỏi, không muốn buông tha nàng.

Nhảy dựng lên, nàng tự trấn an mình, làm như không nghe thấy.

“Liên Nhi!” Đợi cả buổi, vẫn không nghe được câu trả lời của nàng, Nam Tĩnh Tuyền khẽ gọi.

Haizz... Tuyền thiếu gia làm người ta khó xử quá! Đối mặt với nam nhân mặt thối, Mạc Liên Nhi thông minh khẽ hỏi: “Cái mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt kia còn có hiệu lực không?”

Nàng nói vậy là có ý gì? Nheo mắt lại, Nam Tĩnh Tuyền lạnh giọng cảnh cáo: “Cái mệnh lệnh kia vĩnh viễn hữu hiệu đối với người!” Hừ! hần không nghĩ rằng mình lại có thể tốt đến nỗi nghe nàng cự tuyệt mà không phát hỏa!

“Vậy thì Liên Nhi không còn lời nào để nói.” Ngụ ý ư? Không cần nói cũng hiểu.

Nha đầu kia, rõ ràng là đang cố ý chọc giận hần! Nam Tĩnh Tuyền giận quá chuyển sang mỉm cười, lạnh lùng nói: “Liên Nhi, nàng càng lúc càng lớn mật!” Nhớ lại trước đây không lâu, nàng còn không dám nói chuyện lớn tiếng với hần, nay lại còn dám chống đối hần!

“Liên Nhi không dám!” Tuy nói không dám, nhưng nụ cười trên khóe môi lại cho biết hết thấy. Nói đến việc nàng dám cùng hần đối đáp, có qua có lại cũng là do hần dung túng!

“ Người còn có gì mà không dám!” Dám cự tuyệt lời cầu thân của hần, thế còn có gì không dám nữa? Nam Tĩnh Tuyền lạnh giọng cười nhạo, đối với việc nàng không nói gì mà cự tuyệt, cảm xúc chua chát dâng lên trong lòng.

Haizz... nói nữa chỉ sợ sẽ có người nổi sung lên! Thở dài, nàng lấy trà ra, cười dịu dàng: “ Tuyền thiếu gia, Liên Nhi pha trà cho ngài, còn có ‘ Quảng hàn cao’ nữa!” Hy vọng mỹ thực mà hần thích ăn có thể làm hần nguôi giận.

Trong lòng biết nàng cố ý muốn nói sang chuyện khác, Nam Tĩnh Tuyền không nhiều lời nữa, hờn dỗi như chính mình phải chịu đựng. Buồn bực nhìn động tác thành thạo của nàng, lại nhìn qua hộp điểm tâm quen mắt trong bàn tay mềm mại của nàng, không khỏi hoài nghi chất vấn: “ ‘ Quảng hàn cao’ kia là của Vương cô nương phải không?”

“ Đúng vậy! Có gì không ổn?” Dừng động tác lại, nàng khó hiểu nhìn vẻ mặt khó coi của hần.

“ Ta không ăn!” Hờn dỗi giống tiểu hài tử cự tuyệt không ăn.

“ Thế nhưng... nhưng...”

“ Ta không ăn đồ của Vương cô nương đem tới đâu! Nàng đi mua cho ta đi!” Nam Tĩnh Tuyền nói.

“ Thế nhưng... thế nhưng buổi chiều hôm nay nô tì không rảnh đi mua nha!” Nói cách khác, trừ ‘ Quảng hàn cao’ do Vương Nguyên Nguyên đưa tới, tất cả khác đều không có!

“ Ta không ăn, người ăn đi!” Không ăn điểm tâm, hần chỉ uống trà.

Đón lấy chén trà thơm nàng vừa mới pha xong, Nam Tĩnh Tuyền thản nhiên nhắm nháp, không liếc mắt nhìn chỗ điểm tâm đó một lần.

Giống như con nít vậy! Không thèm tiếp nhận tình ý của người ta, ngay cả đồ người ta đưa cũng không chịu ăn, thật sự là không thể hiểu được! Mạc Liên Nhi bật cười lắc đầu, quả thực không còn cách nào khác.

... Im lặng, một người uống trà, đọc sách; người kia vừa ăn điểm tâm vừa soạn lại đủ thứ linh tinh trong phòng hần.

Lát sau, Mạc Liên Nhi dọn dẹp lại một lần mười mấy cái hộp ngọc đẹp đẽ chứa đầy hàn khí, sắp xếp trên mặt bàn, nàng khẽ gọi: “ Tuyền thiếu gia, Liên Nhi cất nó ở chỗ nào đây?” Haizz.... Trong ngăn tủ nhét đầy những thứ linh tinh của Tuyền thiếu gia rồi, nàng cũng không biết những thứ này có tác dụng gì, không còn vị trí nào trống cả. Giờ không hiểu nên đem những thứ này cất chỗ nào đây?

“ Liên Nhi, nàng tìm ra Thiên Sơn Tuyết Liên như thế nào vậy?” Nam Tĩnh Tuyền kinh ngạc, kiểm kê lại, loại bỏ một hộp buổi chiều đem ra, quả nhiên còn lại mười sáu cái hộp ngọc, không thiếu một cái.

Liên Nhi quá lợi hại, có thể tìm ra toàn bộ chúng nó! Hần chỉ nhớ rõ một hộp ở ngăn tủ... chính là chiếc hộp đã đưa cho Vương Thế Cương, đã cất đi hai, ba hộp, còn lại thì không nhớ đã nhét chúng ở góc âm u nào. Haizz... Không thể ngờ rằng còn có một ngày mấy thứ này có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời, không thể không bội phục nha hoàn này của hần!

“ Tuyền thiếu gia, thứ đó quý như vậy, ngài không nên vứt chúng tùy tiện!” Nếu không nghe Vương Thế Cương miêu tả, nàng còn không biết những thứ này bảo bối! Có lẽ những thứ linh tinh trong ngăn tủ này, những thứ nàng không đầu vào đâu không chừng lại là hi thế trân bảo trong mắt của người khác!

Haizz... Cũng phải trách nàng hai năm nay quá dung túng cho hần! Nhớ khi lần đầu tiên bước vào phòng chủ tử, nàng quả thực đã bị làm cho sợ chết khiếp! Bốn bề kiên cố, kết cấu chặt chẽ, một gian phòng đẹp như thế lại bị hần làm cho giống như hiện trường của một vụ cướp bóc bốn góc phòng vứt toàn đồ đạc linh tinh, rồi mù hết cả lên, khiến nàng hoài nghi vì sao hần vẫn có thể duy trì một vẻ bề ngoài nhẹ nhàng khoan khoái, chỉnh tề.

Không để ý đến ánh mắt trừng trừng lửa giận của hần , nàng kiên trì đem đến để trên ngăn tủ, trên bàn, tất cả các nơi đều được dọn dẹp một cách sạch sẽ. Sau đó, lại hỏi thăm một vòng các nha hoàn trong phủ mới biết được, thì ra vị tiểu chủ tử trong vương phủ này là thế nhưng lại nhất quyết không cần nha hoàn

bên người, nói đó là nơi riêng tư của hắn, ngay cả nô bộc vào trong dọn dẹp cũng không cho phép, khiến ẹ ruột của hắn cũng chịu không nổi, thế không bao giờ bước vào phòng hắn nữa.

Nàng không thèm để ý đến việc hắn đối đãi lạnh nhạt với mình, giúp hắn dọn dẹp phòng thật ngăn nắp. Ngay tại lúc nàng dọn dẹp đến chỗ ngăn tủ thì vị thiếu gia này lại kiên quyết không cho nàng chạm vào, lý do là... nàng dọn dẹp quá mức ngăn nắp, sạch sẽ làm cho hắn không tìm thấy đồ!

Lúc ấy nàng còn sợ cái mặt thối của hắn lạnh lùng, không chỉ có thế, những chỗ mắt có thể nhìn thấy được hắn đều cho nàng dọn dẹp, chỉ có trong ngăn tủ không nhìn thấy, đành phải nhắm mắt làm theo nguyên tắc mà hắn đặt ra: ‘ Trong loạn có trật tự!’ Vì vậy, hiện tượng ‘ Rối loạn’ trong ngăn tủ mới có thể duy trì tới ngày hôm nay.

Không thể tiếp tục như vậy nữa! Có trời mới biết những thứ này của hắncó giá trị như thế nào, nếu cứ tiếp tục thì những trân bảo sẽ bị đối xử không thương tiếc mà khóc mất thôi.

“ Nào có gì đáng quý đâu!” Nam Tĩnh Tuyền bật cười, giờ mới biết Ngân Sơn Tuyết Liên chẳng là bảo bối gì, mở hộp ngọc, đem tuyết liên còn được bảo quản ra, nhét nguyên đóa hoa vào trong bình nước ấm, lát sau, một bình trà Ngân Sơn Tuyết Liên thơm ngát ra lò.

“ Ngài, ngài....” Không kịp ngăn cản hắn, Mạc Liên Nhi chỉ có thể ghen hòng nhìn, nói không ra lời.

“ Ném thử xem! Trà rất thơm!” Rót chén trà nhét vào trong tay nàng, Nam Tĩnh Tuyền khẽ cười, thúc giục nàng mau uống.

Ngây ngốc nhìn thứ mà mọi người coi như trân bảo nay bị đem đi pha thành trà, Mạc Liên Nhi không khỏi thốt lên: “ Tuyền thiếu gia, truyền thuyết nói thứ này có thể kéo dài tuổi thọ, giải trăm độc, tăng thêm công lực gì đó, bây giờ còn dùng được sao?”

“ Người nói cái này đó phải dùng phối hợp với dược liệu khác hay là dùng cách đặc thù, chỉ còn cách này thôi.... Chủ yếu là thưởng thức hương thơm thanh nhã của nó”. Cũng có thể có công hiệu mỹ dung dưỡng nhan? Hơi mỉm cười, tuy thấy khó hiểu tại sao nàng lại hỏi như vậy nhưng Nam Tĩnh Tuyền vẫn trả lời.

Mạc Liên Nhi thấy đau đầu!

“ Tuyền thiếu gia, nô tì nghĩ hoa tuyết liên này nên để Liên Nhi giúp ngài bảo quản....” Thật là lãng phí! Hắn dám chà đạp một đóa kỳ hoa dị thảo như thế sao! Đóa tuyết liên cứ bị lãng phí như vậy, nếu nó có linh hồn, nhất định sẽ rơi lệ cho coi!

“ Tùy người!” Có thể đoán được nàng đang nghĩ gì, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi cảm thấy buồn cười. Nha hoàn này của hắn cái gì cũng coi là bảo bối, cái gì cũng đều không nỡ dùng. Bảo vật cho dù quý hiếm như thế nào đi nữa, nếu đem nó thờ phụng để ở một góc, cất quá lâu thì cũng chỉ là vật chết mà thôi! Tựa như tuyết liên này, bị hắn để quên ở một góc âm u, nay đem nó pha trà, nhắm nháp mùi thơm ngát của nó, cũng hữu ích đấy chứ.

“ Tuyền thiếu gia....” Nhấp một ngụm, một ngụm vạn phần quý trọng được pha từ tuyết liên trị giá vạn kim, nàng ôn nhu như hoa nói với hắn.

“ Hả?” Uống xong trà hoa giải khát, khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ có lắng nghe.

“ Ngày mai chúng ta sắp xếp lại những thứ trong ngăn tủ đi!”

“ Tuyền thiếu gia đừng làm như không nghe thấy nữa!” Nàng ghé vào lỗ tai hắn nói.

“ Đó là cách ‘ Trong loạn có trật tự’ của riêng ta!” Một lần nữa hắn lại không tìm được đồ mình cần, Nam Tĩnh Tuyền đang cố gắng bảo vệ khối ‘ niết bàn’ của mình.

“ Như vậy....” Cười hỏi “ Thế có thể xin hỏi Tuyền thiếu gia, bên trái ngăn tủ dưới tầng bên phải, cái hòm bị nhét vào trong cùng đó đựng vật gì?” Nếu trả lời được, nàng sẽ tôn trọng cách sắp xếp của hắn.

“”

Buông chén trà, Mạc Liên Nhi cười khê, ánh mắt trong suốt lóe ra sự thắng lợi....

Đánh nhịp định án! Ngày mai thế nào nhất định cũng phải sắp xếp lại ngăn tủ thật sạch sẽ mới được!

Thắt lưng... thật đau!

Đỡ vòng eo đau nhức, Mạc Liên Nhi đứng dậy, xem cái ngăn tủ trong phòng phân loại chứa đồ, sắp xếp ngăn nắp, vừa nhìn là biết ngay đồ để ở đâu, không khỏi nở nụ cười dịu dàng.

Xem đi! Như vậy không phải sẽ thoải mái hơn sao! Thật không hiểu trước đó Tuyền thiếu gia nghĩ gì? Thầm nghĩ, nàng xoay người....

“ Tuyền thiếu gia... ! Ngài đang làm gì vậy?” Khiếp sợ, nàng vọt tới, cố giằng lấy thứ trong bàn tay hắn.

“ Sáng sớm mệt mỏi, pha chén trà tuyết liên uống không được sao?” Đoạt lại vật đó từ tay nàng, Nam Tĩnh Tuyền lại tàn phá thêm một đóa tuyết liên, thực đạt đến trình độ nào đó trước khi rót cho nàng chén trà.

“ Ngài... ngài...” Nhìn chén trà bốc hơi nóng, Mạc Liên Nhi khóc không ra nước mắt.

“ Uống đi! Đừng lãng phí!” Mỉm cười, hắn đột nhiên phát hiện trên chóp mũi nàng có tầng mồ hôi mỏng, vô cùng hấp dẫn người khác, làm cho người ta nhịn không được muốn liếm thử xem nó có vị gì?

Phảng phất nhìn thấy đóa hoa trong chén trà mát lạnh đang khóc với nàng, Mạc Liên Nhi không nói gì.

“ Đúng rồi! Mấy thứ trên bàn, người chuyển đi đâu rồi?” Thấy trên bàn đầy kỳ trân dị bảo, Nam Tĩnh Tuyền như vô tình thuận miệng hỏi.

“ Đưa cho phu nhân rồi!” Haizz.... Mấy thứ này ngay cả người ngoài như nàng cũng biết đó là bảo bối vô giá, vì sao Tuyền thiếu gia có thể xem chúng như rác vậy, không sợ người ta trộm mất sao?

“ Cũng tốt!” Gật gật đầu, Nam Tĩnh Tuyền tán thành: “ Mẫu thân của ta rất nhân rồi, đưa cho bà cũng tốt, khỏi phải phiền não!”

Mạc Liên Nhi chỉ cảm thấy hắn thật khoa trương, trân bảo nên cất ở kho phòng mới đúng, tại sao cất ở chỗ đó lại khiến hắn phiền não?

Liếc mắt nhìn bảo vật, nàng an tâm nói: “ Tuyền thiếu gia, Liên Nhi đem những thứ này đến chỗ phu nhân đây!” Nếu tùy tiện làm mất nàng không đền nổi đâu!

Nói xong, nàng xoay người nâng từng hộp bảo vật lên, chuẩn bị đem chúng đi ra ngoài.

“ Liên Nhi, đợi đã!” Hắn gọi giật nàng lại.

“ Tuyền thiếu gia, có việc gì dặn dò sao?” Mạc Liên Nhi đã đi đến cửa nay bị gọi lại không khỏi buồn bực.

“ Ôm chặt lấy, đừng có làm rớt đấy!” Đến trước mặt nàng, nói lời cảnh cáo xong, Nam Tĩnh Tuyền cúi đầu, hôn lên chóp mũi phiểm một tầng mồ hôi của nàng.

“ A...” Sợ hãi kêu một tiếng, muốn nhảy ra, nhưng trong tay còn bế một đống bảo vật làm cho nàng không thể cử động.

“ A... vị mặn mang hậu ngọt, ta thích tư vị này” Cười đùa nàng, hắn giống như lằm bằm lâu lâu, thỏa mãn xong, thừa dịp nàng không thể né, ti tiện phủ lên đôi môi đỏ tươi ướm át ấy một nụ hôn thật sâu....

Mạc Liên Nhi bị hôn chân như nhũn ra, đầu óc trống rỗng....

Lâu sau, hắn mới thỏa mãn lùi lại, nhìn thấy vẻ mặt nàng còn thất thần, không khỏi buồn cười....

“ Liên Nhi, đem cái đến chỗ mẫu thân ta đi!” A... nha đầu kia thật khờ! Cặp mắt to phảng phất làn sương mỏng mê hoặc thật khiến cho người ta muốn hôn một lần nữa!

“ A!” Nàng hoàn hồn, phát hiện chính mình đang bị người ta chiếm mất sự thoải mái, kiêu nhan lập tức hồng thấu tựa như thoa son, khế chỉ trích: “ Tuyền thiếu gia, ngài... không thể làm như vậy!” Luôn chiếm đi sự thoải mái của nàng, làm cho người ta không biết như thế nào mới phải? Với lại, nàng đâu phải kỹ nữ, đâu có thể để hắn đối xử ngả ngớn như thế!

“ Hả? Có làm sao đâu?” Trầm thấp cười, bộ dạng thẹn thùng của nàng thật là đẹp mắt!

“ Chính là... chính là...” Da mặt quá mỏng, không nói ra cái từ ‘ hôn’ được.

“ Chính là gì?” Biết rõ nàng then thùng nhưng hắn vẫn cứ cố hỏi.

“ Nô tì... Nô tì không nói đâu!” Mạc Liên Nhi tức giận, bỏ người lại phía sau, phồng mặt thở phì phì ôm bảo bối đi!

Nhìn theo bóng nàng bước đi, Nam Tĩnh Tuyền nở nụ cười.... Ha ha, thì ra con mèo nhỏ mềm mại cũng có tính nết này? Bất quá cũng chỉ là cao âm lượng cao hơn bình thường một chút thôi, kêu meo meo vài tiếng rồi bỏ chạy, thật sự là... rất đáng yêu!

Cảm thấy ngực mình như nóng lên, tâm thần nhộn nhạo, hắn khó hiểu nhíu mày...

Trong lòng trào dâng một cảm xúc mãnh liệt, cơ hồ bao phủ lấy hắn, rốt cuộc đó là gì?

8. Chương 8

Edit: Kally

Trong đại sảnh_____

“ Ai ai ai...” Tiếng thở dài khoa trương bỗng nhiên vang lên, Nguyệt Nha Nhi che mặt rên rỉ “ Liên Nhi, người... người... đây là làm cái gì?” Rốt cuộc là Liên Nhi từ đâu đem tới những thứ thượng vàng hạ cám này (linh tinh, đủ

loại đó)?

“ Phu nhân, đây là những thứ Liên Nhi dọn dẹp từ phòng của Tuyền thiếu gia ra, thứ nào cũng đều là kỳ trân dị bảo, Liên Nhi muốn thỉnh ngài đem chúng cất vào kho phòng đi, nếu làm mất cũng không tốt lắm...”

Nhớ lại nguồn gốc của những thứ này, lại nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi thần sắc suy sụp, nghĩ đến chính mình làm sai cái gì, càng nói càng nhỏ cuối cùng thì im bặt.

“ Nha Nhi, con uể oải cái gì vậy? Đem cất vào kho phòng là được rồi?” Lão vương gia Nam Khiếu Thiên ngồi ngay ngắn ở một bên hồi, không hiểu sao con dâu mặt lại suy sụp thành như vậy?

Liếc nhìn ông một cái, Nguyệt Nha Nhi hắc hắc cười lạnh “ Cha! Ngài có điều không biết! Các ngài không ở đây ba năm, bên trong phủ của chúng ta đã bị Tuyền nhi chuyên gia kinh doanh kiếm được gấp đôi tài bảo, hơn nữa ngày lễ ngày tết quan lớn quan nhỏ cùng với các phủ phú hộ có lui tới buôn bán với chúng ta đưa tới lễ vật, kho phòng đã chật kín, còn chỗ đâu mà nhét mấy thứ này?”

Nghe vậy, ngay cả sắc mặt băng sơn luôn luôn không đổi như Nam Khiếu Thiên cũng không khỏi há hốc mồm.

“ Ta nói Liên Nhi a.....” Nguyệt Nha Nhi triển khai lúm đồng tiền, trong mắt mang theo vẻ khẩn cầu “ Tục ngữ nói từ đâu đến thì cho nó trở về đó đi, trên bàn này toàn tục vật, ta xem người liền...”

“ Thế nhưng, thế nhưng mà Tuyền thiếu gia nói trong phòng không còn chỗ để!” Nếu tiếp tục nhét nữa không phải sẽ giống như cũ là một đống hỗn độn không chịu nổi hay sao? Hiểu được lời nói còn chưa dứt của Nguyệt Nha Nhi, Mạc Liên Nhi liền nhớ tới lúc đưa đồ đến đây, Nguyệt Nha Nhi nói đúng như là lời Nam Tĩnh Tuyền đoán trước vậy, cảm thấy không khỏi buồn cười. Lần đầu tiên thấy có người vì có nhiều bảo vật mà phiền não không biết để chỗ nào!

“ Như vậy ...” Bất đắc dĩ than nhẹ, nàng ngược lại cười một cách kỳ lạ với Nam Khiếu Thiên “Con nói cho cha! Tôn tử của ngài có bản lĩnh dành đến thì ngài xử lý đi!” Nhanh chóng đem củ khoai lang bỏng tay giao ra ngoài.

Nam Khiếu Thiên có thể nói cái gì, chỉ có thể cười khổ nhận lấy “Trước chuyển đến trong phòng của ta đi!” Dừng lại tiếp tục thì thảo tự nói “Xem ra nhà chúng ta muốn xây lại kho phòng...” Theo tốc độ gia tăng gia sản này của cháu yêu, xem ra kho phòng không xây mới là không được.

“Oa! Đây là cái gì? Bộ dạng thật giống hoa sen!” Đồng Thủy Tâm từ lúc đầu tới giờ tầm mắt vẫn chôn trong đồng bảo vật nay bỗng nhiên mở một cái hộp ngọc, vừa thấy bên trong có một đóa hoa tươi kiêu diễm, liền nhìn không được mà tán thưởng.

“Hả? Là Thiên Sơn Tuyết Liên!” Đi đến bên cạnh nhìn cho rõ ràng, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên cười đến vui vẻ, kêu nha hoàn bên cạnh đem trà cụ (dụng cụ pha trà) đến, chuẩn bị pha trà hoa.

Ngây ngốc nhìn nàng đưa ổi người một chén trà hoa, Mạc Liên Nhi lại bị đả kích một cách nghiêm trọng, cuối cùng cũng hiểu được Tuyền thiếu gia là được người nào dạy bảo!

A ... quả nhiên là mẹ nào con nấy! Ngay cả ra ta chà đạp cũng giống nhau!

“Di! Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ không uống sao? Rất thơm, uống rất ngon nha!” Đồng Thủy Tâm uống thật vui vẻ, lại thấy Mạc Liên Nhi vẫn không đụng chạm chén trà hoa mà Nguyệt Nha Nhi đưa cho nàng, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Không được!” Cười khỏ, nàng lắc đầu khéo léo từ chối “Mới vừa rồi Tuyền thiếu gia có pha”

“Nha...” Nghe vậy, Nguyệt Nha Nhi có loại cảm khái nuôi nhăm con bất hiếu “Tiểu tử này, chính mình hưởng thụ cũng không tìm chúng ta, thật sự là uống công ngày thường thương hấn như vậy!” Óan giận xong, Nguyệt Nha Nhi lại cười gian nói sang chuyện khác “Liên Nhi, nghe nói hôm qua Tuyền nhi lại hưởng người cầu thân?”

“A?” Phu nhân, phu nhân như thế nào lại biết? Quay đầu nhìn lại kẻ ngày hôm qua có mặt tại hiện trường tai nghe mắt thấy, quả nhiên thấy nàng là lưỡi, vừa cười đến xấu hổ lại đắc ý.

“Sao người không chịu đồng ý chứ?” Vô cùng oán giận liếc nàng, Nguyệt Nha Nhi ra vẻ đáng thương “Người nói xem Liên Nhi, Tuyền nhi nhà chúng ta có gì không tốt, người như thế nào có thể ghét bỏ nó đến thế?” Ô... đúng vậy! Con nàng tính tình lạnh lùng, mặt mày lại chăm đảm nhưng cũng không tệ a, ít nhất cũng là tuần tú lịch sự, gia tài bạc triệu. Lót bên trong áo hay chần không tốt, bề ngoài thể nhưng còn rất gạt người nha! Chẳng phải người ta nói các cô nương đều thích

diện mạo tuần mỹ hay sao? Sao nha đầu kia không nòng cạn một chút, để cho vẻ tuần tú bề ngoài của con mình lừa gạt đi!

Nàng nói lời này, tức khắc làm ặt Mạc Liên Nhi nổi lên một tầng đỏ ửng “Ta.... Tuyền thiếu gia.... Hấn tốt lắm.... ta ta....” Lấp bắp nói không thành câu, không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

“Hấn tốt lắm, vậy là kẻ làm mẹ chồng như ta không tốt sao?” Bi thương gục đầu xuống, tự xét lại bản thân mình có chỗ nào khiến người ta e ngại?

A? Sao lại xả đến chỗ này rồi? Mạc Liên Nhi gấp đến độ luống cuống tay chân, rất sợ bị hiểu lầm, trong mắt đầy vẻ lo lắng kinh hoàng “Phu... phu nhân tốt lắm.... là.... Là Liên Nhi không tốt....”

“Phốc xích” Một tiếng, Nguyệt Nha Nhi thấy nàng quá hoảng hốt, buồn cười nói “Đừng khẩn trương, ta đùa người thôi!”

“A___ Phu nhân, ngài...” Thật là xấu! Ba chữ cuối không dám nói ra miệng, bắt quá cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng không khỏi cũng bật cười theo, rất sợ lại bị hỏi đến cái vấn đề khó trả lời kia, nên vội vàng cáo lui “Liên Nhi còn phải đi ‘Bảo Trân trai’ mua điểm tâm mà Tuyền thiếu gia thích ăn, Liên Nhi cáo lui trước”. Dứt lời, liền vội vàng rời đi.

“Liên Nhi tỷ tỷ, đợi người ta một chút, người ta cũng muốn ra khỏi phủ chơi nha!” Vừa nghe có người muốn đi ra ngoài, Đồng Thủy Tâm vốn dĩ đến Kinh Thành du ngoạn đương nhiên không thể bỏ qua, oa oa kêu to cũng đuổi theo rồi đi!

Nhìn theo hai vị tiểu cô nương vừa nói vừa cười cùng nhau rời đi, Nam Khiếu Thiên cười nhìn con dâu, có ý điều chỉ nói “Nha Nhi, con trêu cợt người ta như vậy, không sợ cháu dâu của ta bị con dọa chạy sao?”

“Cha a...” Nở nụ cười gian phản bác “Nếu thật sự bị dọa chạy, thì đó là do cháu trai của ngài không ra gì, không có bản lĩnh lừa cô nương người ta tới tay, nào có liên quan gì tới con đâu?”

Nghe vậy, Nam Khiếu Thiên chỉ có thể thở râu tròng mắt, âm thầm vì cháu yêu cầu phúc.

Đám người rộn ràng, các tiểu thương ra sức rao hàng, tiếng người ồn ào làm cho ngã tư đường có sức sống thêm mười phần. Mà trong đám người ồn ào, có một thân hình kiêu nhỏ đặc biệt sinh động, sôi nổi xuyên qua các gian hàng bán hàng rong trong đó đông xem tây xem, sớm đã quên mục đích đi rangoi của hôm nay.

“Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ xem châu hoa này đẹp không?” Kéo người phía sau vẫn luôn duy trì vẻ cười nhạt trầm tĩnh, Đồng Thủy Tâm cao hứng phấn chấn đi đến các quầy bán ngọc bội, chọn lựa một cây trâm cài châu hoa cười hỏi.

“Đẹp”. Mắt chứa đầy ý cười nhu hòa, Mạc Liên Nhi cảm thấy tiểu cô nương này tính tình hoạt bát lại ngây thơ, đối với người mới quen cũng có thể ở chung vô cùng hòa đồng, thật sự là một tiểu muội muội đáng yêu đơn thuần.

“Haizz... không mua!” Buông châu hoa ra, Đồng Thủy Tâm chu miệng thì thầm “Dọc theo đường đi, mặc kệ muội lấy cái gì, tỷ đều nói đẹp, muội nghĩ đẹp mà tỷ nói chắc chỉ là mức bình thường thôi chứ gì? Nếu không phải để tỷ nói là xinh đẹp vô cùng thì muội sẽ không mua, muội không muốn lãng phí tiền đâu!”

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi cười khê giải thích “Không phải, là vì Thủy Tâm muội thật đáng yêu, mặc kệ thứ trang sức gì ở trên người muội đều cũng thật đẹp” Lời nói dễ nghe không ai không thích nghe, Đồng Thủy Tâm đương nhiên cũng vậy, lập tức liền cao hứng cười đến đôi mắt to tròn hí thành một đường “Ha ha.... Liên Nhi tỷ tỷ... tỷ thật biết khích lệ người ta...”

“Là ta ăn ngay nói thật!” Ôn nhu cười, nhìn sắc trời, phát hiện đã đi ra ngoài khá lâu, nàng nhẹ giọng nhắc nhở “Thủy Tâm,

chúng ta có phải hay không cần phải đi? Ta còn phải ghé Bảo Trân Trai mua ‘quảng hàn cao’ cho Tuyền thiếu gia nữa!”

“Nha!” Gật gật đầu, theo bước chân của nàng chen lấn vào trong đám đông, trong lòng Đồng Thủy Tâm đầy tò mò “Liên Nhi tỷ tỷ, ‘quảng hàn cao’ kia thật sự ăn ngon như vậy sao? Vì sao Tuyền thiếu gia lại thích như vậy?”

Beta: Pey Rtera

“Điểm tâm của Bảo Trân Trai ăn đều rất ngon, bất quá Tuyền thiếu gia chỉ thích một loại này, ta cũng không hiểu vì sao hắn lại thích như vậy!”

Như vậy a... Đợi lát nữa muội cũng phải ăn thử mới được!” Cứ như vậy hai người vừa nói vừa cười, không biết lúc nào đã

đi đến trước đám người chật ních trước cửa của Bảo Trân Trai.

“Ách... Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ xác định tỷ có thể chen vào sao?” Nhìn thấy đám đông khoa trương cơ hồ có thể đem cửa hàng nhỏ đập nát, Đồng Thủy Tâm lú lẫm, vô cùng lo lắng ình chưa kịp mua điểm tâm đã bị người ta giẫm chết!

“Hôm nay người đến mua điểm tâm thật sự rất nhiều!” Mạc Liên Nhi cũng cảm thấy kỳ quái, cảm thấy người mua so với trước kia tựa hồ còn nhiều hơn gấp đôi.

“Kia, chúng ta chen vào sao?” Cùng với nhiều người như vậy chen lấn cùng nhau, thôi thì không ăn cho xong!

Tựa hồ có thể hiểu được vẻ mặt đau khổ của nàng, Mạc Liên Nhi cười khê không thôi “Yên tâm, chúng ta tiến vào trong điểm đi” Dứt lời, bóng dáng mảnh khảnh đã chen qua đám người, đi vào trong cửa hàng. Đồng Thủy Tâm thở dài, cũng chỉ có thể đi vào theo.

Xuyên qua đám người đông đúc, còn chưa đến trước quầy, lão bản nướng nhanh mắt liền trông thấy nàng, hai tay bận rộn không ngừng, to giọng kêu nàng “Liên Nhi cô nương, cô đi đến bên trong trước đi!”

Khê gật đầu trả lời, nàng không nói một câu liền tự động xóc màn che lên rồi lôi kéo Đồng Thủy Tâm bước vào trong, thoát ly đám người chật chội.

Ở sau bức màn cửa là một căn phòng nhỏ nhỏ, có một thằng bé béo ục ịch đang ngồi ở trong vườn đùa hoa hoa thảo thảo, sau khi thấy rõ người bước vào là ai, nó di chuyển đôi chân nhỏ mẫm mẫm, ‘thùng thùng’ đi thẳng đến....

“ Di... di... ôm... ôm một cái....”

“ Ha ha... Đại Bảo ngoan ngoan....” Đại Bảo một tay ôm lấy còn nói chuyện không rõ, Mạc Liên Nhi vui vẻ hôn hai má trắng nõn của nó vài cái, rồi mới cười hỏi “ Phụ thân đâu?”

“ Phụ thân.... làm cao cao...” Lại ở trước ngực mềm mại của nàng cọ xát vài cái, Đại Bảo cười đến vẻ mặt hạnh phúc.

“ Nha.. thật là một đứa nhóc mập mạp đáng yêu!” Nhịn không được đưa tay nựng vài cái, Đồng Thủy Tâm bèn làm xấu chọc tiểu tử kia cười ha hả, vừa ra vẻ bình tĩnh nói “Thì ra Liên Nhi tỷ tỷ quen biết lão bản!”

“Ừm” Ôm Đại Bảo, nàng mềm nhẹ mỉm cười “Chúng ta ngồi đợi một lát được không?”

“ Đương nhiên được” Đem tiểu tử béo ú cười đến chảy cả nước mắt nước miếng kia bồng đến chơi đùa, Đồng Thủy Tâm khoát trá “Có đồ chơi tốt như vậy để chơi giết thời gian, ở lại một chút cũng có sao đâu!”

Haizz, căn bản là một đại đứa nhỏ cùng với một tiểu hài tử thôi! Mắt thấy nàng với Đại Bảo cười đùa thành một đoàn, Mạc Liên Nhi không khỏi cười lắc đầu, yên ổn ngồi ở một bên mà chú ý an toàn của hai người.

Không biết qua bao lâu, đợi hai vợ chồng của lão bản xong việc rồi đi vào trong nhà thì thấy Đại Bảo cùng với một vị cô nương xa lạ chơi đùa thành một thân bản, mà Mạc Liên Nhi lại ngồi ở một ghế, trên gương mặt thanh tú vẫn luôn giữ vẻ cười yếu ớt.

“ Liên Nhi cô nương, hai ba ngày này cũng không thấy cô đến, hai vợ chồng chúng ta thật lo lắng trước khi rời khỏi đây sẽ không thấy được mặt cô lần cuối....” Đến gần bên người nàng, câu đầu tiên lão bản nương nói với nàng có vẻ đầy thương cảm.

“Rời đi?” Mạc Liên Nhi kinh ngạc đứng dậy, vội vàng hỏi thẳng “Các người muốn đi đâu?”

“ Lão gia nhà ta gửi thư, nói đại ca của chồng ta ở Tô Châu có mở một gian tửu lâu, muốn chúng ta đi về hỗ trợ! Vợ chồng hai chúng ta cùng nhau thương lượng, cảm thấy cả nhà làm ăn chung với nhau, hỗ trợ với nhau cũng tốt, cho nên liền quyết định trở về quê ở Tô Châu!” Lão bản nương giải thích.

“Vậy các người có còn trở về Kinh thành nữa không?” Mạc Liên Nhi có chút không nỡ.

“Đại khái là sẽ không trở lại!” Lão bản nương cũng cảm thấy buồn, thấy vẻ mặt nàng khổ sở, bèn nói đùa “Không bằng như vậy đi, cô theo chúng ta trở về Tô Châu, ta sẽ giúp cô tìm một người tốt để gả, chúng ta làm hàng xóm sẽ có thể mỗi ngày gặp mặt rồi”.

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi chỉ mỉm cười “Đây là không có khả năng! Bất quá sau này rốt cuộc không thể nhắm nháp đến ‘quảng hàn cao’ của Bảo Trân Trai nữa!” Haizz... Tuyền thiếu gia sẽ rất thất vọng đây!

Đem một bao lớn điểm tâm để dành lại đưa cho nàng, lão bản nương cười đến đắc ý “ Sẽ làm cô niệm cả đời nha!”

Cười cười, Mạc Liên Nhi lưu luyến khẽ hỏi “Chờng nào thì đi?”

“ Khoảng năm ngày sau sẽ đi! Đợi ọi thứ chuẩn bị xong hết sẽ xuất phát”.

“Khó trách hôm nay lại có nhiều người đến mua điểm tâm như vậy!” Đại khái mọi người đều biết sau này sẽ không được ăn nữa, cho nên thừa dịp bây giờ nhắm nháp nhiều một chút để trừ hao cho sau này.

“Đúng vậy! Mấy ngày nay bận chết chúng ta!” Lão bản nương nhanh chóng đáp lại, cảm thấy mấy ngày nay bận đến tay chân đều sắp gãy.

Mềm nhẹ cười, vốn định tán gẫu thêm một chút thì thấy Đồng Thủy Tâm này giờ cùng với Đại Bảo chơi đùa tới một thân bản hề hề ôm Đại Bảo chạy tới, ngượng ngùng cười kêu “Liên Nhi tỷ tỷ, người ta đã đói bụng!” Chơi lâu như vậy, không chỉ nàng đói, ngay cả Đại Bảo đều cũng biến tay nàng thành chân gà mà cắn.

“ A! Đã trễ như vậy rồi!” Nhìn sắc trời có vẻ tối, mới phát hiện mặt trời đã ngã về tây, Mạc Liên Nhi đành phải nhanh chóng cáo từ “Chúng ta cần phải đi, đây là tiền điểm tâm...”

“Không cần!” Dem ngân lượng đầy trở về, thừa dịp nàng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lão bản nương bèn kiên trì nói “Chúng ta đã sắp phải rời khỏi, lúc này cái gì cũng đừng nói phải trả tiền, coi như là một chút tâm ý của vợ chồng ta đi!”

“ Đúng vậy, sẽ phải rời khỏi_____” Lúc này Mạc Liên Nhi cũng không kiên trì cự tuyệt nữa, sau khi thu hồi ngân lượng, cầm điểm tâm cùng Đồng Thủy Tâm đi ra ngoài, nhưng khi đi đến ra ngoài bố liêm (màn), nàng lại do dự dừng bước quay đầu.

“ Liên Nhi cô nương, cô muốn nói gì sao?” Lão bản nương thấy nàng muốn nói lại thôi, liền chủ động hỏi.

“Ừm...” Có chút ngượng ngùng sợ yêu cầu của chính mình quá mức, nàng thấp giọng hỏi “Thỉnh, xin hỏi hai người có thể thừa dịp còn năm ngày này đem cách làm ‘quảng hàn cao’ dạy cho ta không? Bởi vì thiếu gia nhà ta rất thích ăn, ta nghĩ nếu về sau không còn ăn được điểm tâm do hai người làm nữa thì ít nhất ta còn có thể làm cho thiếu gia nhà ta nhấm nháp.... Đương nhiên, nếu các người không muốn đem bí gia truyền truyền cho người ngoài, ta cũng có thể hiểu...” Càng nói càng nhỏ giọng, cảm thấy mình tựa hồ làm khó cho người khác, dù sao điểm tâm của bọn họ được hoan nghênh như vậy, cũng chính là nhờ độc môn bí phương, sao có thể dễ dàng dạy cho người ngoài.

“ Đương nhiên được”. Ngoài ý muốn là lão bản lại sẵn lòng đồng ý.

“A?” Cái này ngược lại tới phiên nàng không dám tin, còn tưởng mình nghe lầm chứ!

“ Cô là ân nhân của nhà chúng ta, ta dạy cô làm ‘quảng hàn cao’ cũng có đáng là gì? Muốn mạng ta cũng đưa cho cô được!” Giống như đoán ra sự ngạc nhiên của nàng, lão bản sang sang cười to.

“Cám, cảm ơn!” Mạc Liên Nhi cao hứng cực kỳ, miệng nở nụ cười sáng lạn “Bao giờ ta mới có thể học?”

“Qua giờ cơm trưa ngày mai, lúc đó cô đến đi!” Lão bản nương vẫy tay, mặt mày hớn hớn “Ngày mai chờ cô đến nha!”

“Được” Mang theo nụ cười thỏa mãn, nàng gật đầu tỏ vẻ mình nhất định sẽ đến, mang theo Đồng Thủy Tâm dói bụng sắp xiu ở phía sau rời khỏi ‘Bảo Trân trai’.

Nàng rốt cuộc đang gấp cái gì? Mới vừa dùng cơm trưa xong, đã thấy nàng nhanh chóng thu dọn chén đĩa, vệ mặt vội vàng bận rộn. Nam Tĩnh Tuyền vẫn mang nghi hoặc này hai, ba ngày nay. Hai ba ngày gần đây, hành tung của nàng quỷ dị, thường hay ở lúc dùng cơm trưa xong lại biến mất, thẳng đến lúc trước khi trời tối mới vội vàng chạy về phủ, thần thái có vẻ hưng phấn lại mang theo chút hỗn tạp mệt mỏi, khiến người ta nghi ngờ rốt cuộc nàng đang làm cái gì. Có gì có thể hấp dẫn một vị cô nương trước giờ luôn trầm tĩnh, dịu dàng như nàng cao hứng đến nỗi mỗi ngày mặt trời lên cao đều ra khỏi phủ? Chẳng lẽ là cùng tình lang gặp gỡ? Nghĩ vậy, Nam Tĩnh Tuyền không tự giác thần sắc cứng ngắc, năm ngón tay nắm chặt, trên trán ẩn hiện gân xanh. Đáng giận! rốt cuộc là kẻ đã nam nhân nào không biết sống chết dám câu dẫn nàng? Đã thông đồng với nhau khi nào? Mà lại vô thanh vô thức làm cho hắn không biết chút nào hết!

Beta: Pey Rtera

“Tuyền thiếu gia, ta...” Dọn dẹp hết thấy xong, đang muốn cáo lui...

“Không cho phép!” Còn chưa nghe xong, hắn liền trực tiếp phủ quyết.

“A...” Nàng cái gì cũng chưa nói nha! Mạc Liên Nhi vệ mặt vô tội cùng kinh ngạc.

Không cần xem cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, tâm tình của Nam Tĩnh Tuyền rất là ác liệt “Ta hôm nay muốn đến ‘ Thiên Hương Lâu’ thị sát, nàng đi theo ta”. Hừ! trực tiếp đem người mang theo cùng, nói gì cũng không làm cho nàng đi ra bên ngoài cùng với đã nam nhân.

Thiên Hương lầu_ được xưng là lầu lâu xa hoa nhất Kinh Thành, món ăn tinh xảo cùng với giá cả trên trời , thể nhưng việc làm ăn của nó lại tốt vô cùng, ngày nào đông như trẩy hội, rất nhiều quan to quý nhân, danh môn phú thương tới đây tiêu phí dùng cơm để biểu hiện thân phận địa vị. Mà một gian lầu lâu kiếm

tiền như nước như vậy, lại là do Nam Tĩnh Tuyền vì vài năm trước nhầm chán mà mở ra, mỗi tháng thường đi thị sát một, hai lần.

“Thế, thế nhưng ngài trước kia đi thị sát cũng không muốn Liên Nhi đi theo....” Nàng lúng ta lúng túng nghi ngờ, không hiểu hẳn hôm nay vì sao lại khác thường như vậy.”

“Hiện tại muốn!” Lạnh lùng liếc nàng, hẳn trầm giọng chất vấn “Nàng không phải là nha hoàn bên người của ta sao? đương nhiên là ta đến chỗ nào thì nàng theo đến đó! Như thế nào, nàng có vấn đề gì sao?”

Sự tức giận thâm trầm tản mát đâm vào lòng người cho dù có vấn đề, lúc này cũng phải cố mà nói không có vấn đề! Mạc Liên Nhi vội vàng lắc đầu, vừa âm thầm phỏng đoán hôm nay mình có làm gì hoặc nói gì sai mà chọc hấn không thoải mái, lại vừa sâu sắc xin lỗi vợ chồng lão bản trong lòng, khả năng sẽ làm bọn họ chờ suốt buổi trưa này.

“Nếu không thành vấn đề, vậy thì nên xuất phát thôi!” Liếc mắt nhìn khuôn mặt mờ mịt vô tội không biết mình phạm tội gì của nàng một cái, Nam Tĩnh Tuyền liền quyết định, hôm nay không thể để cho nàng rời khỏi tầm mắt mình một giây phút nào, để cho dã nam nhân ở bên ngoài.... ngu ngốc chờ đi!

Quyết định là làm, thế nhưng khi đến ‘Thiên Hương lầu’, phải nhốt mình trong phòng tính toán sổ sách, sợ nàng nhầm chán không có gì làm, Nam Tĩnh Tuyền lại không thể phân thân, đành dặn dò chương quỹ đưa nàng đến chỗ ngồi gần cửa sổ ở lầu hai, chọn một góc rộng rãi, mang một bàn thức ăn ngon cho nàng dùng.

Mất thấy từng món thức ăn xa hoa bung lên bàn, Mạc Liên Nhi tự biết là mình ăn không hết, bèn vội vàng gọi tiểu nhị “Tiểu nhị ca, đừng đưa đồ ăn đến đây nữa, nhiều như vậy, một mình ta ăn không hết”. Nếu ăn không hết đồ mà đi thì thật là lãng phí!

“Haizz! Thế nhưng chủ tử đã dặn dò thức ăn, còn có hơn phân nửa nữa chưa có đưa lên đâu....” Tiểu nhị ca khó xử.

“Không sao đâu, thật sự là ta ăn không hết.” Trong mắt tràn ngập vẻ cầu xin làm tiểu nhị nào đó trước giờ toàn là xem sắc mặt của mọi người, khi nào có thể giống như hiện tại có một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần thành khẩn khẩn cầu, tiểu nhị ca tự nhiên nổi máu anh hùng, thẳng lưng lên, mở miệng đồng ý.

“Được rồi! ta đi nói với đầu bếp bên kia, dặn hẳn đừng đem đồ ăn lên nữa!” Lỡ ăn no chết nha hoàn bên người chủ tử, hẳn không gánh nổi a!

“Cám ơn huynh” Chân thành nói lời cảm tạ, nàng ôn nhu cười, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Có gì cần, gọi ta một tiếng là được” Thẳng lưng, tiểu nhị ca ngây ngô cười rồi đi làm việc.

Mạc Liên Nhi một người độc hưởng thức ăn, lẳng lặng nhìn mỗi cái bàn trong tửu lâu đều có đầy người ngồi, tiếng người ồn ào vô cùng náo nhiệt, ngấm lại, chỉ có bàn này của nàng tựa hồ rất cô đơn tịch mịch.

Haizz... không biết bọn họ có nóng ruột đợi nàng hay không? Bây giờ nàng đã học làm ‘quảng hàn cao’ gần xong, hôm nay lão bản muốn dạy nàng khổng chế độ lửa làm ‘quảng hàn cao’, nếu học được tinh chuẩn là có thể xuất sư! Ai ngờ giờ lại bị Tuyền thiếu gia tha đến chỗ này, quấy rầy kế hoạch học làm cao của nàng. Hazz... ngày kia bọn họ sẽ rời đi, nội trong hai ngày này nhất định phải học được a!” Trong lòng mang hy vọng an ủi chính mình, nàng đi xuống lầu một, đang muốn cất bước ra khỏi ‘Thiên Hương lầu’ thì...

“Liên Nhi cô nương, cô muốn đi đâu?” Lão chương quỹ của ‘Thiên Hương lầu’ bỗng nhiên xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở phía sau lưng nàng, nét mặt già nua mang vẻ tươi cười thân thiện.

Hốt hoảng vỗ ngực, nàng cảm thấy bị dọa cho hết hồn. Mang nụ cười chột dạ đến cực điểm, nàng chậm rãi trả lời “Chương quỹ, ta...”

“Thiếu gia không an tâm lắm, muốn chúng ta chú ý cô một chút, cô trăm ngàn lần đừng làm ta khó xử!” Mang vẻ tươi cười thân thiện như trước, lão chương quỹ sớm hơn một bước cất dứt lời nàng.... Haizz, thiếu gia đã ngàn lần dặn dò, nếu để lạc mất người, ông chỉ có thể đập đầu tạ tội!

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi khó hiểu, mình khi nào trở thành tội phạm rồi bị người ta giám thị như vậy? Thế nhưng cho dù trong lòng nghi ngờ như vậy, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ là mềm nhẹ yêu cầu “Chương

quầy, ta sẽ không làm ông khó xử! Ông nói, thường thường thiếu gia tính toán sổ sách mất bao nhiêu thời gian?”

“Ước chừng khoảng hai canh giờ gì đó!” Đối mặt với lời nói nhỏ nhẹ mềm mỏng của nàng, lão chưởng quầy không tự giác liền mềm lòng.

Trầm ngâm một chút, nàng hé miệng cười “Hiện nay ước chừng qua một canh giờ, ta có một số việc gấp cần gặp người ta, cho nên...”

“Không được, không được!” Chưa nghe nàng nói hết lời, lão chưởng quầy đã nhanh chóng cắt ngang “Nếu thiếu gia đi ra không thấy được người, ta sẽ rất thảm!”

“Sẽ không, trước thời gian thiếu gia tính toán sổ sách xong ta sẽ trở về, tuyệt đối sẽ không liên lụy ông!” Liều mình cam đoan, rất sợ mình sẽ không được tin tưởng.

Nhìn nàng lo lắng cầu xin giúp đỡ, lão chưởng quầy trong lòng mềm nhũn “Được rồi! Bất quá nói cho ta biết cô đi chỗ nào đi, lỡ không may thiếu gia đi ra không thấy được cô, ta cũng có thể dễ dàng trả lời”.

“Được”. Nghe ra ngụ ý của hắn là đáp ứng rồi, Mạc Liên Nhi không khỏi càng cười đến vẻ thoải mái “Ta muốn đi đến ‘Bảo Trân Trai’, sẽ lập tức về liền”.

“ ‘Bảo Trân Trai’ ?” Lão chưởng quầy vừa nghe, thiếu chút nữa liền chảy cả nước miếng ra “Chỗ này bán điểm tâm thật sự là làm cho người ta khen không dứt miệng, đáng tiếc là muốn đóng cửa....” Haizz.... Đầu bếp ‘Thiên Hương Lầu’ của bọn họ làm món ăn gì cũng không thua ai, nhưng chỉ có món điểm tâm làm ra là hương vị không tốt bằng ‘Bảo Trân Trai’ thôi!

“Chưởng quầy nếu thích ăn điểm tâm của ‘Bảo Trân Trai’ vậy thì đợi lát nữa Liên Nhi mang về cho ông một ít được không?” Thấy nét mặt thêm nhỏ dãi của ông, Mạc Liên Nhi liền hiểu ý.

“A! Như vậy thật ngại quá, vậy làm phiền cô...” Bị mỹ thực dụ dỗ, lão chưởng quầy chỉ toàn nhớ mùi vị của điểm tâm, hoàn toàn đã quên một mình ông vi phạm mệnh lệnh, khả năng sẽ đối mặt với thiên lôi thối mặt.

Cười gật đầu, Mạc Liên Nhi trong lòng quyết tâm phải nhanh chóng học xong cách làm ‘quảng hàn cao’, vội vàng hướng ra ngoài đi, chỉ chốc lát bóng dáng liền biến mất.

Nhìn theo hướng nàng rời đi, lúc này lão chưởng quầy mới bắt đầu lo lắng đề phòng cười khổ “Haizz... hy vọng nàng có thể trở về trước lúc thiếu gia phát hiện, bằng không thân già này của ta ...!”

Đáng tiếc, khấn cầu này sau nửa canh giờ liền không có hiệu quả! Lão thiên gia tịch thu cầu nguyện chân thành của lão chưởng quầy.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một gã nam nhân cao ráo, khỏe khoắn, hé ra bản mặt đen thui như vừa bị thiên lôi đánh, được sự chỉ điểm của lão chưởng quầy đang đỏ mặt mồ hôi lạnh, lửa giận phừng phừng đi về phía ‘Bảo Trân Trai’....

9. Chương 9

Edit: Kally

“ Ha ha...” Híp mắt nhìn tiết mục ‘ lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành’ đang trình diễn ở phía trước, ngồi ở trên ghế đầu ở một quán nhỏ ven đường, khuôn mặt tuấn tú của Nguyệt Tinh Hồn mang đầy lãnh ý, vừa uống tào phớ* nóng hằm hập, lại vừa cười hì hì nói với vị nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh: “ Diễm Ca, tiểu thân ái, Kinh thành này khẳng định là cùng ta, tức là tương công thân ái của nàng không hợp rồi!”

*Tào phớ(hay còn gọi là phớ,tào phở,tàu hủ/đậu hủ nước đường,đậu hoa,đậu pha) được làm từ đậu tương. Tào phớ có màu trắng ngà, vị bùi. Miếng tào phớ mịn tan như thạch rau câu(không đóng thành khối chắc như thạch) là một trong những đồ ăn vặt ưa thích tại nhiều nước Châu Á. Tại Trung Quốc, có nơi còn ăn cơm chan tào phớ.

“ Vì sao?” Chuyên tâm uống tào phớ của chính mình, có chút không yên lòng thuận miệng hỏi lại.

“ Haizz... Hai năm trước bước vào Kinh thành, lần đầu tiên liền gặp gỡ một gã tiện phôi, không nghĩ đến hai năm sau đến Kinh thành lại vẫn gặp phải cũng là cùng một gã đó, nàng nói cái này không phải xui xẻo thì là gì?” Cười rồi lập tức húp hết đồ ăn trong chén, hân vồ vồ đầu chú chó đen khổng lồ ngồi bên chân, lại vừa than thở sao số phận của mình lại bất hạnh như vậy!

Đưa mắt nhìn về nơi âm ỹ phía trước, Dương Diễm Ca đột nhiên nở nụ cười kỳ dị “ Hai đương sự đều là người quen nha!”

“ Đúng vậy!” Than thở lại mang theo vẻ oán giận bất bình.

“ Tuyền tiểu tử này là làm chủ tử thế nào không biết? Tiểu cữu của hân, là ta đây đưa quà đầy tháng cho hân, hân lại không biết bảo vệ tốt người ta để người ta bị tên tiện phôi kia chọc ghẹo trên đường. Hừ, thật sự là không hoàn thành trách nhiệm mà!”

“ Uy! Đừng nói những câu vô nghĩa nữa!” Đá hân một cước, Dương Diễm Ca xem thường cười mắng “ Còn không mau đi cứu người! Chẳng lẽ lại trở mắt nhìn Liên Nhi bị tên tiện phôi họ Chu kia chiếm tiện nghi hay sao?” Hừ! nói đến Chu Thiếu Lân này, nhớ tới hai năm trước trong sạch của chính mình sém chút bị hủy trong tay hân ta, nàng liền ngứa

tay, nguyên một bụng tức giận!

“ Lúc này đến phiên nàng xuống tay, nàng muốn báo thù như thế nào đều được, thân ái tướng công của nàng đều sẽ ủng hộ hết mình!”

Chà xát cằm, Nguyệt Tinh Hồn cười toe toét, làm cho người ta thấy rợn cả người.

“ Như vậy ...” Xoa cằm, cúi mắt nhìn chú chó đen to lớn, nàng mỉm cười nói “ Chàng còn nhớ chuyện một năm trước hay không, chúng ta đi du lịch ở Tây Tạng, chủ nhân ở đây lúc tặng ‘ Hắc tướng quân’ cho chúng ta đã nói những gì không?”

“ Ha!” Nguyệt Tinh Hồn cười lớn một tiếng, học theo giọng của người chủ hiếu khách ấy bắt đầu khoa trương nói “ Giống chó gốc Tây Tạng của chúng tôi rất là cao lớn hung mãnh, trung thành bảo vệ chủ nhân, bảo nó chiến đấu thì nó còn thật sự tàn nhẫn đến nỗi có thể đem một người nam nhân trưởng thành cắn xé xác!”

“ Không sai! Nhớ rất rõ ràng!” Cho Nguyệt Tinh Hồn một nụ cười tán thưởng quyền rũ, nàng chớp đôi mắt to “Một năm nay chúng ta vẫn chưa có cơ hội được thưởng thức sự dũng mãnh của ‘ Hắc tướng quân’, có muốn được mở rộng tầm mắt không?”

“ Nha..... ta tội nghiệp cho tên tiện phôi họ Chu kia!” Cười quái dị một tiếng, hân vồ chú chó lớn giờ phút này còn có vẻ ngây ngốc “Con, mẹ con muốn con giúp nàng báo thù kia” Dem đại ca chó đen nhắm thẳng ngay hướng người nào đó “Này, nhìn thấy không? Nhắm ngay cái mông của cái tên toàn thân vàng bạc lấp lánh, ăn mặc như chim công đó cắn mấy cái đi” Trong lúc chú chó đang dựng thẳng mắt nhìn thì lại ở bên tai nó nói thêm mệnh lệnh “ Chỉ cho phép đả thương người, không cho phép cắn chết người”, bàn tay lớn lại vồ vồ đầu nó, cho thấy mệnh lệnh đã được xác lập, có thể lập tức chấp hành ngay.

Chỉ thấy ‘ Hắc tướng quân’ cực hiểu ý người, sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, trong đôi mắt đen tràn ngập linh tính, không còn vẻ ngây ngốc như trước nữa mà biến thành nhe răng trợn mắt, bộ dáng hung mãnh giống như tên bắn chui vào trong đám người, dưới sự kinh hô của mọi người mà bổ nhào về phía một tên sắc phôi nào đó lúc này còn không biết tai bay

vạ gió đến nơi mà còn đang cười dâm dăng.

Làm sao bây giờ? Nàng phải chạy về ‘Thiên Hương lầu’ ngay! Nếu không đợi lát nữa Tuyền thiếu gia tìm không thấy nàng sẽ giận cá chém thớt đến Lưu chương quây, thế thì lương tâm nàng sẽ rất bất an!

Mắt nhìn nam nhân cản đường, Mạc Liên Nhi trong lòng lo sợ bất an, như thế nào cũng không ngờ rằng, mình vội vàng tiến đến ‘Bảo Trân trai’ để đổi ngày học làm cao vào sáng mai, rồi lại vội vàng chạy về ‘Thiên Hương lầu’, thế nhưng lại rước lấy phiền toái thể này, bị lọt vào mắt của tên dâm đồ đúng lúc đi ngang đây.

“ Người... người mau thả ta ra.... Bằng không.... Ta... ta sẽ gọi người tới...” Nàng kinh hoàng không thôi muốn tránh khỏi nam nhân ánh mắt đầy âm quang này, nhưng cổ tay lại bị hắn ta nắm lấy mặc cho nàng dùng sức vùng giãy cũng buông.

Nam nhân này nàng nhận ra được! Hai năm trước lúc nàng bán mình chôn cha, sém chút bị gã nam nhân âm ô này mua về, may mắn là nhờ Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư đúng lúc đó giúp nàng... nghĩ đến đây, Mạc Liên Nhi âm thầm cảm thấy ông trời đối đãi với nàng không tệ, cuối cùng cũng gặp được quý nhân mới không bị hủy cả đời.

“ Cô nương làm gì cự tuyệt ta như vậy chứ, bổn thiếu gia nhìn trúng cô là phúc khí của cô a...” Chu Thiếu Lâm cười thâm đẳng. Hắn ta cảm thấy là vị tiểu mỹ nhân trước mắt này nhìn rất là quen mặt, nhưng mà lại không nhớ được là gặp qua ở nơi nào?

Bất quá việc đó cũng không quan trọng! Việc đáng lo hiện nay là, làm như thế nào để áp giải nàng về làm tiểu thiếp thứ chín của mình mới là quan trọng, dù sao loại chuyện cưỡng ép dân nữ này hắn ta làm nhiều rồi, mỗi lần

như vậy đều có người cha tể tướng của hắn ta ra mặt hóa giải oán giận của những người này, có gì phải sợ đâu?

“ Người... người cưỡng bắt dân nữ, rốt cuộc còn có vương pháp hay không?” Mắt thấy hắn ta không để ý tới dân chúng nghị luận, mà dục vọng trong mắt càng ngày càng mãnh liệt, Mạc Liên Nhi thực hoảng sợ, nhưng lại phải

cố nén sợ hãi trong lòng, hy vọng là hắn ta còn có chút cổ kị.

“ Vương pháp?” Chu Thiếu Lâm càn rỡ cười to. “ Nhà của ta mới là vương pháp, cưỡng bắt dân nữ là vô tội!”

“ Vô sỉ!” Nàng vạn vạn không thể ngờ rằng lại có người vô sỉ, mặt dày đến mức có thể nói được đường hoàng như vậy.

Chu Thiếu Lâm bị đâm dục mê hồn, nào có nghe được tiếng mắng tức giận của nàng, âm thầm nháy mắt ra hiệu, vài tên lâu la tùy thân lập tức xông lên phía trước bắt lấy nàng, từng bước kéo nàng đi về phía xe ngựa, đợi trở về tướng phủ mới giở trò đồi bại.

Mạc Liên Nhi hoảng sợ không thôi, nàng biết lần này khác với tình huống nàng không lo không nghĩ chạy tới cứu Vương Nguyên Nguyên rất nhiều!

Lần trước là do có Tuyền thiếu gia ở gần đó, nàng mới dám lớn gan đối co với bọn âm đồ. Nhưng mà nay tình huống lại không giống, Tuyền thiếu gia căn bản không biết nàng chạy ra ngoài.

Chẳng lẽ ban ngày ban mặt, trước bao nhiêu người nàng lại bị bắt đi!

Nghĩ đến chuyện nếu bị Chu Thiếu Lâm bắt về, thân thể này sẽ bị chà đạp lăng nhục, Mạc Liên Nhi không khỏi ghê tởm muốn ói, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân mình nhỏ nhắn xinh xắn không khỏi phát run!

“ Buông tay...” Cho dù biết rõ sức không bằng của mấy tên nam nhân to lớn này, nhưng nàng vẫn ra sức giãy dụa không thôi.

“ Tiểu mỹ nhân, nàng dập tắt hy vọng đi ...” Mắt thấy nàng sắp bị bắt lên xe ngựa, Chu Thiếu Lâm cười to thâm đẳng.

“ Tuyền thiếu gia, cứu mạng ...” Biết rõ không có ai ở đây, thế nhưng ngay tại thời khắc nguy hiểm nhất, trong lòng Mạc Liên Nhi cũng chỉ hiện lên gương mặt của hắn, theo bản năng cầu cứu, kêu người đến cũng là hắn.

“ Gâu!” Bỗng nhiên tiếng chó sủa xuyên vào trong không khí.

Một trận thét chói tai trong đám người vang lên, nàng chấn kinh mở to hai mắt nhưng chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen xuất hiện, tiếp theo...

“A...” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết đột nhiên vang lên....

“Liên Nhi!” Một tiếng gào to long trời lở đất cơ hồ cùng với ‘tiếng giết heo thần công’(của Chu Thiếu Lâm) đồng thời vang lên, mọi người ở đây, bao gồm Mạc Liên Nhi đều đầu choáng mắt hoa, nhức cả màng tai, đều chịu kinh hách mà nhìn về phía âm thanh phát ra...

Oa! Ác quỷ địa ngục hiện thân! Nàng sẽ bị xé xác!

Lúc Nam Tĩnh Tuyền nhìn thấy hình thể khổng lồ là một con chó đen hung mãnh phóng về hướng của nàng, hần chỉ cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cả người ngây ngẩn, trong lòng không ngừng dâng lên nỗi sợ hãi khôn cùng, thân mình mạnh mẽ nhưng lại không ngừng phát run, hai mắt đỏ máu sợ hãi rống lên, gọi to tên nàng, thân hình mạnh mẽ giống như cơn bão cuồng bạo nhắm ngay hướng của nàng mà chạy. Thế tấn công mạnh mẽ như sấm băng này làm cho những người có mặt tại đây ‘may mắn’ chứng kiến không khỏi bị ác mộng đến ba ngày!

Hần sợ hãi nhào về phía nàng, đồng thời cũng vận một chương mười phần công lực định đánh về phía con chó tấn công nàng, tính một chương sẽ đem nó đánh chết thì ai ngờ mục tiêu của con chó lại chuyển sang cái mông của nam tử đứng ở bên cạnh nàng.

“Oa... cứu mạng a! con chó ác ôn này là của ai...” Mông Chu Thiếu Lâm bị cắn cho da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng làm cho hần ta nhìn không được kêu rên cầu cứu “.... Ai mau tới giúp ta đem con chó này đuổi đi, bôn

thiếu gia sẽ thưởng lớn”

Bay vút tới bên người Mạc Liên Nhi, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền vẫn còn kinh hoảng vô cùng, không thể bình tĩnh nổi, đối với âm thanh thê lương vang lên ở bên người lại hoàn toàn không nghe thấy, thấy nàng sắc mặt vẫn còn trắng bệch nên bèn đem nàng ôm chặt vào lòng, thì thào hỏi: “Nàng không sao chứ? Không có việc gì phải không? Có bị thương hay không...”

Tất cả những biến cố này đến thật sự quá nhanh, trong lúc Mạc Liên Nhi còn không rõ là đã phát sinh chuyện gì thì đã phát hiện mình rơi vào trong vòng tay bình yên của hần, vom ngực ấm áp....

Hần đến đây! Tuyền thiếu gia đến đây...

Cho đến lúc này nàng mới rõ ràng cảm nhận được là hần quả thật đã đến bên cạnh nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng, còn nỗi sợ hãi bị cưỡng bắt lúc này bởi vì giờ phút này đây gặp được hần mà hoàn toàn thả lỏng....

Nàng biết mình đã được an toàn! Chỉ cần nơi nào có Tuyền thiếu gia thì nàng sẽ được an toàn...

“Liên Nhi! Sao nàng lại khóc? Có phải bị thương chỗ nào không? Bị đau sao?” Nhận thấy vạt áo trước ngực bị thấm dẫm nước mắt, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền căng thẳng, nghĩ là trên người nàng có thương tích, làm nàng đau đến nỗi phải khóc.

A! nàng khóc sao? Mạc Liên Nhi hoảng sợ, cũng không biết chính mình lúc nào lại rơi nước mắt. “Ta... ta không sao...” A... thật sự là đáng trách! Sao có thể lại ở trong lòng của Tuyền thiếu gia mà khóc chứ? Mau chóng gạt bỏ nước mắt, nàng ngượng ngùng lui ra khỏi cái ôm của hần.

“Không có việc gì sao lại khóc? Nàng mau thành thật nói cho ta biết!” Nam Tĩnh Tuyền không tin, nhìn chằm chằm nàng hỏi. Hần hiểu nàng, biết rõ nàng tính tình ngoài mềm trong cứng, rất ít việc có thể làm cho nàng rơi nước mắt.

Vừa nghe hần hỏi, nhớ tới nỗi kinh hách lúc này, ánh mắt nàng mang vẻ khiếp sợ nhìn về phía Chu Thiếu Lâm hần vẫn còn đang khóc cầu kêu cứu, thân mình mãnh mai lại không khỏi một trận run rẩy.

Theo tầm mắt của nàng nhìn lại, đợi sau khi thấy rõ là người nào, Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy rùng mình, đại khái cũng đoán được theo hành vi thường ngày của Chu Thiếu Lâm, mới vừa rồi nàng gặp được chuyện gì, dùng đầu gối nghĩ cũng đã đoán được!

Nghĩ đến nàng có khả năng bị Chu Thiếu Lâm cưỡng bắt đi làm thị thiếp, sắc mặt của hần liền xanh mét, hận không thể đem tên sắc phu có mắt không trông này đi thiến!

“ Ui da! Cứu mạng! Đám ăn hại các người, còn không mau giúp ta đem con chó này đánh chết...” Mông Chu Thiếu Lâm lại tăng thêm vài cái dấu răng, máu tươi đầm đìa đến làm người ta sợ hãi.

Đám lâu la chỉ biết ăn uống này của hắn ta lúc này nhìn thấy bộ dáng hung mãnh của chú chó đen, lập tức lùi trớn sang một bên, rốt cuộc là không người nào có gan mà dám ra mặt.

Giỏi quá! Thật sự là một chú chó hung mãnh! Không biết là đến từ đâu nữa? Trong lòng Mạc Liên Nhi run sợ, không khỏi vụng trộm dò xét, đối với sự xuất hiện đột ngột của chú chó này cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Theo hình dạng của con chó này, chỉ xem hình thể cũng đã biết đây là một con chó hết sức hung mãnh và trung thành! Bất quá nơi này cũng chưa từng nghe qua là nhà ai có nuôi một con chó to cỡ này a! Nam Tĩnh Tuyền cũng cảm thấy nghi hoặc, đôi mày kiếm không khỏi nhíu chặt...

“ Ha ha...” Bỗng nhiên một tiếng cười trong trẻo đột nhiên vang lên “Diễm Ca nương tử thân ái! Nàng thấy hả giận chưa! Bất quá làm cho ‘Hắc tướng quân’ uống nhiều máu của tên tiện phôi này như vậy, ta sợ bao tử của nó không khỏe...”

Thanh âm này... Nam Tĩnh Tuyền đen mặt!

A! thanh âm này... mặt Mạc Liên Nhi đầy vẻ vui mừng, quay đầu hướng về nơi phát ra âm thanh tìm kiếm, quả nhiên làm cho nàng thấy được hai bóng người mà mình hằng mong nhớ đang mỉm cười đi tới...

“ Tinh Hồn thiếu gia, Diễm Ca tiểu thư, các người đã tới...” Kinh hỉ kêu to đi đón bọn họ, Mạc Liên Nhi cao hứng cực kì.

“ Ai nha! Liên Nhi, cô không sao chứ? Ta thấy sắc phôi kia muốn khi dễ cô, nên ta kêu ‘Hắc tướng quân’ tới cứu cô!” Vừa thấy nàng, Dương Diễm Ca bèn vui vẻ tranh công.

Thì ra con chó lớn kia là của Diễm Ca tiểu thư nuôi! Mạc Liên Nhi cuối cùng cũng hiểu được tại sao con chó kia lại đột nhiên xuất hiện cản người, khẳng định là nghe mệnh lệnh của Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư đến bảo vệ mình không cho bị người xấu bắt đi

“ Ta không sao, cảm ơn tiểu thư!” Nàng cảm động sung sướng nở nụ cười. Thì ra con chó kia là của đôi độc phu độc phụ này! Như vậy bọn họ khẳng định là đã sớm thấy Liên Nhi bị người ta khi dễ, cũng không chịu ra mặt, ngược lại lại đi phái một con súc sinh không phân rõ địch ta này tới cứu người! Nếu lỡ súc sinh kia làm Liên Nhi bị thương thì sao? Bọn họ ai chịu trách nhiệm đây? Sau khi Nam Tĩnh Tuyền biết được tình hình thực tế, sắc mặt lập tức âm

trầm đến nỗi có thể cùng ma quỷ kết nghĩa anh em. Chỉ tiếc không có người phát hiện cơn giận gió thổi mưa giông của hắn, thậm chí còn vui vẻ mà tán gẫu.

“ Tinh Hồn! Kêu ‘Hắc tướng quân’ về đi, để cho tai khỏi phải nghe tiếng quỷ kêu rên, thật sự là làm cho người ta không chịu nổi!” Khoa trương che kín hai tai, Dương Diễm Ca lắc đầu thở dài.

“ Cũng tốt!” Gật đầu, huyết sáo một tiếng, ‘Hắc tướng quân’ quả thực buông cái mông sắp bị cắn nát, như là gió xoáy chạy trở về bên chân Nguyệt Tinh Hồn tranh công, làm cho hắn vui vẻ vỗ đầu nó khen ngợi “Con cứng, con thật ngoan!”

“ Gâu!” ‘Hắc tướng quân’ vui vẻ lắc lắc cái đuôi.

“ Trông nó thật dọa người!” Mạc Liên Nhi có chút sợ hãi lại khó nén tò mò nên nhìn chằm chằm ‘Hắc tướng quân’.

“ Không đâu! ‘Hắc tướng quân’ thật ngoan!” Dương Diễm Ca kéo tay nàng đưa đến trước mũi ‘Hắc tướng quân’.

‘Hắc tướng quân’ ngửi ngửi xong, như là cuối cùng quyết định nhận nàng, chiếc mũi đen cọ cọ vào lòng bàn tay non mềm của nàng.

“ A... ‘Hắc tướng quân’ nhớ rõ cô rồi! Sau này cô có thể chạm vào nó đó!” Thấy thế, Dương Diễm Ca vui vẻ tuyên bố.

Mạc Liên Nhi lúc này mới chậm rãi vươn tay, thật cẩn thận chạm vào bộ lông bóng mượt của nó, sau đó vui vẻ mỉm cười “ Thật nha! nó để cho ta chạm vào nó rồi!”

“ Đúng vậy. Ta không phải đã nói là ‘Hắc tướng quân’ rất ngoan rồi sao!”

Bên này hai nữ nhân vô cùng cao hứng đùa với chú chó, bên kia hai nam nhân có quan hệ cậu cháu lại mắt to trừng mắt nhỏ...

“ Uy! Tuyền tiểu tử! Hai năm này cậu cháu ta không gặp mặt, tiểu cữu ta cũng không có đắc tội người. Làm gì dùng ánh mắt giết đó trừng ta?” Nguyệt Tinh Hồn vô tội bị cơn giận không biết từ đâu của hắn đốt tới, đúng là chả hiểu ra sao, không biết chính mình đã làm cái gì cho hắn chướng mắt nữa!

Hừ hừ! tiểu cữu bất lương này của hắn đúng là không biết hối cải, còn dám hỏi đắc tội hắn chỗ nào nữa? Nam Tinh Tuyền cười lạnh, đột nhiên không hề báo động trước nhấc chân to hướng về phía kẻ không biết hối cải kia, động tác sắc bén ngoan độc, quả nhiên là không lưu tình chút nào.

“ Oa!” May mắn là Nguyệt Tinh Hồn tỉnh táo, nhanh chóng lùi về để tránh được kết cục bị thảm bị người ta đá, miệng cũng không ngừng oa oa kêu to chỉ trích “ Tuyền tiểu tử, ta tốt xấu cũng là tiểu cữu của người, sao vừa thấy mặt liền lấy chân hằm hạ vậy hả? Thật là không lễ phép mà!”

“ Lễ phép? Ta hiện tại chính là một bụng tức, người tốt nhất là ngoan ngoãn cho ta đánh một chút!” Về mặt dữ tợn tiến lên đuổi giết.

“ Mẹ nó! Tiểu tử này uống lộn thuốc hay sao?” Nguyệt Tinh Hồn bất ngờ bị đuổi đánh, cũng không yếu thế mà đánh trả lại mấy chiêu.

Cứ như thế! Hai nam nhân cùng tuổi, một trước một sau chạy trên con phố nhỏ mà so chiêu.

“ A! bọn họ.....” Vốn dĩ Mạc Liên Nhi đang đùa vui vẻ bỗng nghe tiếng khắc khẩu, đợi quay đầu nhìn lại thì đã thấy hai người đã đánh cho khó phân ra, bóng dáng lập tức biến mất trong con phố.

“ Đừng để ý đến cậu cháu bọn họ, chúng ta về phủ trước đi!” Dương Diễm Ca xem thường, mặc kệ bọn họ giở trò gì, nắm tay Mạc Liên Nhi, gọi ‘Hắc tướng quân’ cùng nhắm ngay hướng Định Viễn vương phủ mà đi.

Mà hiện trường, trừ bỏ tiếng bàn tán của quần chúng, còn có Chu Thiếu Lâm mông đầy máu tươi, luôn miệng quở trách bọn lâu la mau đỡ hắn ta lên xe ngựa, đợi trở về Tướng phủ lại mắng thêm nữa!

“ Ta chọc ghẹo ai đây?” Nguyệt Tinh Hồn ồn ào kêu to, hướng về phía mẫu thân của kẻ nào đó tự nhiên đánh người mà bất mãn oán giận.

“ Mới vừa vào tới Kinh thành đã bị cháu trai của mình đuổi đánh! Tỷ, sao tỷ lại dạy dỗ đứa nhỏ không biết kính lão tôn hiền thế kia?” Thiên hạ này không có ai làm cậu mà không có tôn nghiêm như hắn! trừ việc bị đánh còn bị chỉ trích việc sai khiến một con súc sinh ra mặt cứu người! Hừm! có làm hay không, nói ‘Hắc tướng quân’ con của hắn không biết phân biệt địch ta, có khả năng sẽ làm bị thương đến Mạc Liên Nhi? Nguyệt Tinh Hồn hắn dạy dỗ chó rất là linh tính, sao có thể để cho Tuyền tiểu tử khinh miệt như vậy! Thật sự là rất vũ nhục người.... nha! Không, không, phải là rất vũ nhục chó mới đúng!

“ Ha ha.... Đệ vốn không có già hơn Tuyền nhi, muốn nó kính lão, tôn hiền cái gì?” Nguyệt Nha Nhi mỉm cười liếc xéo đệ đệ, đợi nhấp xong ngụm trà, mới chậm rãi đáp lễ.

Quả thật là mẹ thế nào thì con thế ấy! Nguyệt Tinh Hồn bị móc họng, chỉ có thể oán giận uống trà giải buồn bực. Haizz, haizz, ai kêu hắn sinh ra trẻ hơn Tuyền tiểu tử hai tháng, quả thực là không già hơn người ta được mà!

“ Đúng rồi!” Đột nhiên nhớ tới cái gì, mắt nàng tỏ đầy vẻ hứng thú hỏi “Tuyền nhi lúc đó có đúng như đệ nói là bị hoảng sợ, kinh hoàng như vậy không?”

“ Đúng vậy! Tuyền tiểu tử có khả năng nghĩ là Liên Nhi sẽ bị ‘Hắc tướng quân’ cắn chết, sắc mặt kia... chắc! thật không phải đệ muốn nói, sợ rằng Diêm Vương lão gia cũng không có đáng sợ như vậy, còn Bạch Vô Thường sắc mặt cũng không có tái nhợt được như hần!” Cười thú vị, Nguyệt Tinh Hồn ngán vụn lần không nghĩ rằng mình có thể từ cái mặt vụn năm kia nhìn thấy bộ dáng sợ hãi mất bình tĩnh.

“ Như vậy a...” Hé miệng cười khê, nàng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút oán giận đệ đệ. “ Haizz! Đều là Tinh Hồn người không tốt, lúc trước làm gì muốn Liên Nhi nha đầu coi Tuyền tiểu tử như chủ tử mà hầu hạ hần a!” Làm hại nha đầu kia không coi con của nàng là nam nhân, mà chỉ coi như là chủ tử để đối xử!

Tự nhiên lại bị oán trách, Nguyệt Tinh Hồn chạy nhanh kêu oan “ Lại làm sao vậy? lúc trước tại không có chỗ để cô ấy ở, nên đành quảng cho Tuyền tiểu tử, tùy tiện an bài công việc gì đó cho cô ấy yên ổn thoải mái sống ở trong này. Hai năm, Tuyền tiểu tử thật đúng là chán ghét như vậy, thỉnh thoảng mặt mày chăm chăm với Liên Nhi, vậy thì đừng cho cô ấy hầu hạ ở bên người. Trong phủ chắc là còn chỗ để an bài cho cô ấy mà!”

“ Thế cũng không được!” Trợn to mắt, Nguyệt Nha Nhi cười một cách kỳ lạ “ Nay đệ mà dám đem Liên Nhi rời khỏi bên người Tuyền nhi, ta sợ là nó sẽ liều mình với đệ đó!”

Nghe ra trong lời nói có huyền cơ, mắt Nguyệt Tinh Hồn sáng lên, tránh đi ánh mắt sắc bén của tỷ tỷ “ Hắc hắc, tỷ, đây là chuyện gì? Mau, mau nói nhanh lên!”

“ Ha ha... nói là Tuyền nhi của chúng ta Hồng loan tinh động, gió xuân thổi đến!”

“A ... đóa hoa đào kia sẽ không là Liên Nhi đi?”

“ Ôi! Thật là thông minh nha? Không hổ là người nhà họ Nguyệt của chúng ta!”

“ Tốt! Lễ bà mối này phải dành cho đệ và Diêm Ca nha!”

“ Nếu chúng có thể thành thân được, sẽ không thiếu phần của hai đứa! Bất quá đệ cần phải hỗ trợ nhiều thêm, khuyên giải nha đầu Liên Nhi kia, đừng để nó cố chấp như vậy! Hazz... cái gì mà Tuyền thiếu gia vĩnh viễn là Tuyền thiếu gia! Nếu tiếp tục như vậy, Tuyền nhi không cưới được vợ mới là vấn đề đấy...”

“ Ha ha... nhớ ngày đó Tuyền tiểu tử còn chê cười đệ, nay cũng không phải là bị báo ứng hay sao! Báo ứng, báo ứng A! Đau quá! Tỷ, tỷ đánh lén đệ!”

A ... tiểu tử nào đó càn rỡ không biết điều đi giễu cợt trêu chọc, đương nhiên dẫn đến mẹ ruột người ta nổi sùng lên mà dùng bạo lực hầu hạ!

Ban đêm, ánh trăng treo cao, ánh sáng trong trẻo chiếu vào trong ‘Thanh Tùng Hiên’, trong này tràn ngập không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng ‘ xèo xèo’ của ánh nến vang lên trong đêm dài tĩnh lặng.

Nam nhân theo thói quen ngồi sau chiếc bàn trà xử lý công việc, nhưng tầm mắt lại không tự chủ nhìn về phía bóng dáng yếu điệu khác trong phòng, gương mặt tuấn tú nghiêm túc lâm vào trầm tư...

Hần không thích hợp! Thật không thích hợp!

Trải qua việc buổi chiều hôm nay, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền biết rõ cảm giác của mình đối với Mạc Liên Nhi đã thay đổi! Từ lúc nào thay đổi thì hần cũng không rõ, nhưng có thể xác định là, phân lượng nàng ở trong lòng hần đã vượt xa dự đoán của chính hần.

Không biết từ khi nào, nàng đã lặng lẽ xâm nhập vào một góc trong lòng hần. Mà từ trước tới nay, trừ người nhà ra, hần không cho phép bất cứ ai xâm nhập vào trong tâm hồn cứng rắn của hần dù cho chỉ là một chút, và một chút này đã dần dần liên tục mở rộng phạm vi.

Nói thật ra, hần vô cùng hiểu rõ ưu khuyết điểm của mình. Trừ bỏ người nhà ra, hần sẽ không vì bất luận kẻ nào mà đánh mất bình tĩnh. Nhưng đối với việc hôm nay đã hoàn toàn đánh vỡ... không! Phải là ở lần đầu tiên lúc nàng cự tuyệt hần, hần liền biết từ đáy lòng của nàng không muốn cùng hần có bất kỳ quan hệ nam nữ dây dưa nào, lúc đó hần đã vì nàng mà rối loạn lí trí, mất đi sự bình tĩnh vốn có, chẳng qua là do lúc ấy hần không muốn nghĩ nhiều và cũng không muốn thừa nhận.

Nhưng mà, qua kích thích ngày hôm nay, nghĩ đến nàng sẽ bị chó dữ công kích, hấn thể nhưng lại sợ hãi! Sợ đến cả người phát run, sợ nàng bị chó cắn chết, sợ nàng sẽ rời khỏi hấn. Cái nỗi sợ hãi khôn cùng làm cho hấn muốn phát

cuồng, thậm chí sau khi xác định nàng bình yên vô sự rồi, mà nỗi hoảng sợ ấy cũng không thể nào xóa đi.

Cho nên lúc biết con chó này là do tiểu cữu phái ra, càng làm cho hấn muốn tìm tiểu cữu đánh ột trận, phát tiết nỗi kinh sợ trong lòng, nếu không hấn sẽ không bình tĩnh nổi.

Tình cảm mãnh liệt này của hấn dành cho nàng là cái gì đây? Nam Tĩnh Tuyền rất rõ ràng, đây không phải là tình cảm thân tình đơn thuần, cũng không phải là tình cảm chủ tớ, chẳng lẽ... là tình yêu nam nữ sao? Vậy sao? Nghĩ đến đây, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi cười khổ, dù sao hấn cũng không cùng với bất kì vị cô nương nào dây dưa tình cảm, thật là không có kinh nghiệm gì cả!

Thật không thể phán đoán. Bất quá có một chuyện là hấn thật rõ ràng... tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng...

Tuyền thiếu gia lại nhìn chằm chằm nàng nữa rồi! Ánh mắt sắc bén kia thật làm người ta hoảng hốt a...Nơm nớp lo sợ thu dọn quần áo, Mạc Liên Nhi bị nhìn đến đỏ mặt chột dạ, ngượng ngùng không chịu nổi, lúc đang muốn tìm lí do để lui ra thì lại nghe tiếng hấn trầm thấp mở miệng_____

“ Liên Nhi, buổi chiều nàng vi phạm mệnh lệnh của ta!”

Đã đến giờ tính nợ cũ! Nam Tĩnh Tuyền bởi vì buổi chiều bị dọa cho sợ hãi, nhưng giờ đây lí trí đã trở lại, đã đến lúc chậm rãi khảo vấn.

“ Ừm... ta Ta có chút việc...” Mạc Liên Nhi lúng ta lúng túng nói nhỏ, sợ hấn trách nàng không nghe lời hấn đi ra khỏi ‘Thiên Hương lầu’, cho nên mới phát sinh chuyện nguy hiểm của chiều hôm nay.

“ Chuyện gì?” Khẳng định là có liên quan với chuyện hành tung bí ẩn của mấy ngày hôm nay.

“ Đi, đi tìm người...” Kỳ quái! Tuyền thiếu gia mấy ngày nay luôn đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của nàng.

“ Tìm ai?” Quả thật là đi tìm người khác! Chẳng lẽ là đi gặp tình lang? Chỉ cần nghĩ đến có khả năng này, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền đầy chua chát cùng phần nộ.

“ Tìm bằng hữu”. Thật thành thực một năm một mười trả lời.

“ Không cho phép...”

“ Phanh!”

Một tiếng đá cửa vô cùng đúng lúc đánh gãy lời mệnh lệnh ngang ngược của hấn đang muốn thoát ra___ không cho phép nàng sau này lại đi tìm người khác, đồng thời lúc này tiếng cười càn rỡ không hề khí chất lại vang lên.

“ Ha ha..... Tuyền tiểu tử, tiểu cữu ta không chấp nhận đến tìm ngươi tâm sự đây!” Nguyệt Tinh Hồn lật đật đi vào trong phòng, đầy mặt tươi cười trêu tức.

“ Bản thân ta không có tâm tình nói chuyện với ngươi, thỉnh cút!” Áo nào giận trừng, Nam Tĩnh Tuyền thật hận bản thân mình buổi chiều sao không đem hấn đánh ngã.

“ Ai nha nha, đừng vô tình như vậy chứ!” Nở nụ cười gian, chớp mắt linh động, giọng điệu ái muội cực kỳ “ Nghe nói có người Hồng loan tinh động, hoa đào vũ xuân phong đâu.....”

Nghe vậy, Nam Tĩnh Tuyền giữa trán gân xanh nhảy lên, không ngừng nhảy lên.... Đáng giận! Nhất định mẹ đã nói gì đó cho hấn ta biết, nên mới có thể khiến cho hấn ta cười gian vậy....

“ Tinh Hồn thiếu gia, mau ngồi bên này. Nào, dùng chút điểm tâm, ăn vô cùng ngon.” Mạc Liên Nhi vừa thấy Nguyệt Tinh Hồn liền vui vẻ đem một ly trà ngon cho hấn, còn muốn đem ‘Quảng Hàn cao’ chuyên đưa cho Nam Tĩnh Tuyền dùng bưng ra đây.

“Liên Nhi, đó là đồ ta thích ăn”. Lạnh lùng nói, Nam Tĩnh Tuyền có một loại cảm giác hờn giận như mình không được coi trọng, bị gạt sang một bên. Đáng giận! Sao Liên Nhi thấy tiểu cữu bất lương này của hần lại vui vẻ như vậy chứ? Còn dám đem ‘quảng hàn cao’ mà hần ăn đem đi ngoài, thật quá đáng!

“Ở đây còn có nha!” Nhanh chóng bưng một mâm ra cho hần, Mạc Liên Nhi khẽ cười “Hiếm khi Tinh Hồn thiếu gia tới đây, Liên Nhi muốn để cho ngài ấy ném thử loại mỹ vị hiếm có này!”

“Đúng vậy! Tuyền tiểu tử, người làm gì keo kiệt vậy chứ?” Từng ngụm, từng ngụm lớn ăn điểm tâm, Nguyệt Tinh Hồn phát hiện ra hần ghen tuông, lại càng cố ý trêu chọc “Vẫn là Liên Nhi đối xử với ta tốt nhất, dịu dàng nhất, Liên Nhi! Cô không cần ở đây nhìn mặt mày chăm chăm của Tuyền tiểu tử nữa, theo ta cùng Diễm Ca về Huyền Yên Cốc đi, chịu không?”

Lời này vừa nói ra, Mạc Liên Nhi không khỏi sửng sốt... Muốn cùng Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư rời khỏi nơi này, rời khỏi Tuyền thiếu gia....

“Không cho phép!” Bỗng dưng vang lên một tiếng rít rào, rống giận “Họ Nguyệt kia, ý người là sao hả?” Muốn dẫn Liên Nhi đi? Nghĩ cũng không cần nghĩ! Hai năm trước, đem nàng quảng cho hần, thì phải là người của hần,

không có đạo lý nào lại đem người đòi lại!

Oa! Sắc mặt thật là khủng khiếp! Giả bộ sợ hãi vỗ ngực, Nguyệt Tinh Hồn khoa trương run rẩy, ánh mắt tà ác nhìn chăm chăm nam nhân đột nhiên nổi giận, quay đầu nói với cô nương đang bị dọa không hiểu ra sao “Liên Nhi, ở nơi này ta có chuyện muốn nói, cô đi ra ngoài trước đi!”

“Nhưng mà...” Ánh mắt lo lắng liếc nhìn hai người.

“Không sao cả! Nàng đi ra ngoài trước đi!” Nam Tĩnh Tuyền cũng ra tiếng muốn nàng rời đi trước, bởi vì chút nữa hần muốn đánh cho ai đó một trận nên thân, hình ảnh quá mức huyết tính nên không muốn làm cho nàng nhìn thấy.

Nếu hai nam nhân đều muốn nàng đi ra ngoài, cho dù lo lắng như thế nào đi nữa, Mạc Liên Nhi cũng chỉ có thể mang nỗi sầu rời khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, Nam Tĩnh Tuyền liền đi lên phía trước, nắm vạt áo trước ngực của Nguyệt Tinh Hồn, nguy hiểm nheo mắt lại hỏi “Người có ý gì? lúc trước là người đem nàng cột cho ta, nay lại muốn đòi lại, thế gian này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?”

Đối mặt với sự phẫn nộ của hần, Nguyệt Tinh Hồn tỏ vẻ lơ đãng, thậm chí còn cười hắc hắc không thôi “Tuyền tiểu tử, đừng khẫn trương! Mau buông tay người ra để cho ta nói hết lời đã, bằng không một khi ta hít thở không thông, mất một sợi tóc, cẩn thận Liên Nhi liều mạng với người!” Nhìn ra hần để ý Mạc Liên Nhi, nên mở miệng uy hiếp.

“Người đúng là một tên lưu manh!” Óan hận buông hần ra, Nam Tĩnh Tuyền rất muốn nhìn xem hần ta muốn giở trò gì.

Sớm có thói quen bị cháu mình mắng lưu manh, Nguyệt Tinh Hồn một chút cũng không để ý, cười hì hì vuốt lại quần áo, rồi sau đó đột nhiên nghiêm trang hỏi “Tuyền tiểu tử, người coi Liên Nhi là gì của người?”

Bị hỏi vấn đề nghiêm túc như vậy, Nam Tĩnh Tuyền đột nhiên nghẹn lời, nhất thời cũng không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Nhìn hần sửng sốt nửa ngày cũng không trả lời, Nguyệt Tinh Hồn thật nghĩa khí vỗ vai hần, tặc lưỡi cười trộm. “Không thể trả lời có phải hay không? Nào, để tiểu cữu chỉ điểm cho người, giúp người giải thích nghi hoặc một phen...”

Nghe vậy, Nam Tĩnh Tuyền hoài nghi nhìn hần, tỏ vẻ không quá tin tưởng đối với tiểu cữu trước giờ vẫn luôn không đúng đắn của mình.

“Ê, đừng xem thường người khác!” Bị nghi ngờ, Nguyệt Tinh Hồn lập tức ưỡn ngực kêu to “Tuy rằng ta sinh ra so với người trẻ hai tháng, nhưng lại so với tiểu tử người đây nhận biết được tư vị tình yêu trước hai năm, như thế nào

cũng hiểu biết hơn người!”

“ Tình yêu? Ta cùng với Liên Nhi là tình yêu nam nữ sao?” Nam Tĩnh Tuyền có điểm bị kinh hách.

“ Như thế nào không phải?” Dùng ánh mắt tỏ vẻ hết thuốc chữa nhìn hấn, Nguyệt Tinh Hồn bất đắc dĩ lắc đầu “ Tuyền tiểu tử, tiểu cữu hử người, người có phải đối với Liên Nhi có lòng thương tiếc đúng hay không? Yêu thương nàng, thương tiếc nàng, không muốn thấy nàng khổ sở, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra hình ảnh của nàng, làm thế nào cũng xua tan không được? Muốn chạm vào nàng, muốn hôn nàng, thậm chí nhĩ muốn đem nàng áp đảo hoặc là kéo lên trên giường....”

“ Đủ rồi!” Khuôn mặt tuần tú ứng đỏ ngầu không cho những lời nói làm hấn quần bách toát ra nữa, bởi vì Nam Tĩnh Tuyền phát hiện, những bệnh trạng này, cái nào mình cũng đều có hết!

Hì, mặt đỏ! Có thể thấy được những lời nói này chính xác như thế nào!

“ Những bệnh trạng này người đều phạm phải đúng hay không?” Cười ngấm gương mặt đỏ hiem thấy của hấn, bàn tay to của Nguyệt Tinh Hồn giống như cổ vũ lại giống như báo thù ra sức trên người hấn vỗ vỗ, cười trêu chọc nói “Cháu trai ngây thơ của ta, người yêu Liên Nhi rồi!” Haizz, lại một nam nhân đáng thương rơi vào tay một nữ nhân!

“ Ta... ta yêu phải.... ta yêu phải Liên Nhi....” Nam nhân chịu kinh hách lần đầu tiên trong cuộc đời ăn nói lấp bắp, mất đi thần trí thì thảo tự nói.

Hấn yêu Liên Nhi? Hấn thật lòng yêu Liên Nhi sao? Nếu như không phải yêu, vì sao hấn đối với cô nương khác thì có lễ, bảo trì khoảng cách, còn với nàng mới muốn gần gũi, ăn hết đậu hủ? Thậm chí một khi nghĩ đến nàng có tình lang, trong lòng liền cay đắng, hận không thể giam lỏng nàng, để nàng không có cơ hội ra ngoài gặp dã nam nhân trong tưởng tượng của hấn!

Hấn đây là đang ghen đi, ăn dấm chua của một nam nhân không biết tên họ, mặt mày!

Mà tất cả hành vi thất thường này, nguyên một bình dấm chua đổ nghiêng, đã muốn nói rõ ra là..... hấn đã yêu nàng!

Nghĩ đến đây, Nam Tĩnh Tuyền không thể khống chế lần đầu tiên thoải mái khê cười ra, rồi sau đó càng cười lớn tiếng, cuối cùng lại biến thành tiếng cười to vang vọng cả bầu trời đêm....

Ông trời! hấn yêu Liên Nhi....

Giật mình khi nhận ra tình cảm của chính mình, Nam Tĩnh Tuyền không cảm thấy bàng hoàng, một đôi con người sáng ngoài lóe sáng...

Dã nam nhân ở bên ngoài đợi tiếp chiêu đi, Liên Nhi chỉ là của Nam Tĩnh Tuyền hấn thôi!

10. Chương 10

Edit: Kally

Rời đi Tuyền thiếu gia, đi theo Tinh Hồn thiếu gia và Diễm Ca tiểu thư sao?

Mới vừa đóng cửa phòng, tim Mạc Liên Nhi liền đập loạn nhịp và xuất thần, sững sờ ngây ngốc. Nàng hiểu được, nếu hai vị ân nhân đưa ra yêu cầu này, nàng sẽ không thể cự tuyệt. Thế nhưng vì sao khi nghĩ tới phải rời khỏi nơi này, rời đi Tuyền thiếu gia, lòng nàng sẽ thấy chua xót, đau lòng khó chịu. Ở sâu trong đáy lòng lại kêu gào không muốn đi.... Không muốn đi..... không biết sao, đôi dòng nước mắt cứ rơi là chảy.

“ Liên Nhi!” Bỗng nhiên một giọng nói thanh thúy vang lên trong đình viện.

“ A! Diễm Ca tiểu thư, sao cô lại ở chỗ này?” Cảnh giác khi có người tới, nàng mau chóng gạt lệ, miễn cưỡng vui cười ra đón.

“ Ha ha... tìm cô tâm sự a!” Dường lý do hoàn toàn giống với vị phu quân bất lương kia của nàng, cho thấy được nàng biết được không ít tình báo từ Nguyệt Tinh Hồn, hai vợ chồng liên thủ cùng nhau mưu đồ bí mật tiến đến đây, tính một người đối phó với một người.

Sao tối nay hai vị ân nhân lại hứng trí cao như vậy? chung quanh tìm người tâm sự? trong lòng Mạc Liên Nhi cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì thêm, theo thói quen khẽ cười, chính là trong tươi cười kia lại đựng vẻ ưu sầu.

Dương Diễm Ca lôi kéo nàng đi dạo dưới ánh trăng, hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía nàng một cái, đúng lúc đem hốc mắt phiếm hồng cùng với nụ cười mang vẻ ưu sầu ấy thu hết vào trong đáy mắt.

“ Liên Nhi, cô khóc sao?”

“ A... không, không có a!” Nỗi buồn sâu kín bị phát giác, nàng vội vàng phủ nhận, thế nhưng những giọt nước mắt chưa khô ấy đã nói lên tất cả.

“ Còn nói không có, thế đây là cái gì?”. Đưa tay giúp nàng lau sạch những giọt nước mắt chưa khô, Dương Diễm Ca nhưn ày liễu hỏi.

“ Tôi... tôi...” Lúng ta lúng túng không thốt thành lời, cuối cùng chỉ có thể buồn bã thở dài.

“ Thở dài cái gì?” Nhìn thẳng nàng, Dương Diễm Ca không cho nàng có cơ hội trốn tránh, hăng hái hỏi thẳng “ Trong lòng có phiền não gì mau nói đi ra a! biết đâu tôi có thể giúp được thì sao?”

“ Tôi...” Môi đỏ mọng muốn nói lại thôi; hy vọng trong lòng rất khó mở miệng xa cầu, vẫn cảm thấy một khi nói ra miệng, sẽ cô phụ một phen hảo ý của ân nhân, phụ lòng ân tình của họ.

“ Tôi cái gì nói mau?” Thật sự là ‘Hoàng đế không vội, thái giám vội’. Dương Diễm Ca trước giờ vốn không phải là người có tính nhẫn nại gì, cho nên lúc này đã mấy lần thúc giục.

“ Nếu tôi nói, không muốn theo Diễm Ca tiểu thư và Tinh Hồn thiếu gia về Huyền Yên Cốc, hai người có thể trách tôi hay không?” Cố lấy dũng khí đem những lời muốn nói trong lòng nói ra, đôi mắt trong veo tràn ngập nước mắt “ Tôi biết làm như vậy thật có lỗi với ơn đức của hai vị, nhưng Liên Nhi thật sự không muốn rời đi nơi này...”

“ Là không muốn rời đi nơi này hay là không muốn rời đi Nam Tinh Tuyền?” Mang tươi cười thần bí lại mờ ám, nhất châm kiến huyết chỉ ra đúng chỗ vấn đề.

Khác nhau sao? Mạc Liên Nhi ngây ngốc.

“ Đương nhiên!” Như là nhìn ra lòng của nàng, Dương Diễm Ca cười khê “ Cô hãy cẩn thận nghĩ lại, nếu hôm nay Nam Tinh Tuyền đồng ý cùng với chúng ta đi tới Huyền Yên Cốc sinh sống, lúc ấy cô còn nghĩ là không muốn rời đi nơi này sao?”

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi nhất thời không nói gì.... đúng vậy! nếu nơi này không có Tuyền thiếu gia, nàng sẽ lưu luyến sao?

Sẽ vậy sao? không, sẽ không như vậy!

Nàng đã sớm thói quen đối mặt với sự lạnh lùng cùng với nụ cười trào phúng của hắn, cùng với sự bừa bộn ‘ trong ngoài không đồng nhất’ trong phòng của hắn, thậm chí còn bắt đầu thói quen với những nụ hôn trộm của hắn, nàng đã bắt đầu quen với cuộc sống có sự tồn tại của hắn.

A Chân chính khiến nàng không nỡ đi, chính là Tuyền thiếu gia đây!

Xem thần sắc của nàng, Dương Diễm Ca vừa lòng nỡ nụ cười, trong lòng đã hiểu được khiến Mạc Liên Nhi không muốn rời đi chính là vì Nam Tinh Tuyền.

“ Liên Nhi, cô yêu phải Nam Tinh Tuyền sao?” Tuy rằng là câu nghi vấn, biểu tình đã tràn ngập khẳng định.

Oanh!

Sắc mặt nháy mắt nóng phừng, cơ hồ có thể mau cháy “ Diễm.... Diễm Ca tiểu thư.... Cô nói cái gì a?” Nàng yêu Tuyền thiếu gia khi nào a? như thế nào chính nàng cũng không biết?

“ Đừng e lệ mà!” Cười híp mắt, Dương Diễm Ca rất là vui vẻ “ Đây cũng đâu phải là chuyện không tốt!” Trên thực tế còn rất tốt nữa là, phiền não của Nha Nhi tỷ tỷ không cần phiền não nữa rồi!

“ Không, không phải như thế....”

“ Liên Nhi!” Đánh gãy lời nói của nàng, Dương Diễm Ca đột nhiên nghiêm mặt “ Đừng vội phủ nhận, nào, giờ cô theo chỉ thị của tôi, trước nhắm mắt lại, tưởng tượng một chút có một ngày Nam Tĩnh Tuyền sẽ thích cô nương khác, thậm chí còn thành thân sinh con, cuộc sống của cậu ấy không cần cô hầu hạ nữa, tương lai của cậu ấy cũng không có nơi dành cho cô, cô thấy có đau lòng không?”

Theo lời nói, hình ảnh trong đầu dần dần hiện lên... một vị cô nương nét mặt tươi cười, thân mật hầu hạ Tuyền thiếu gia, mà Tuyền thiếu gia thì lại tươi cười dịu dàng, hôn vị cô nương xa lạ kia giống như trước đây hôn nàng như vậy....

“ A.....” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hoảng sợ trợn to hai mắt khê vuốt ngực, nàng cảm thấy trái tim như bị ai cào xé, đau, đau quá....

Tương lai, bên người Tuyền thiếu gia không có vị trí cho nàng! chỉ cần nghĩ đến ngài ấy sẽ thân thiết như thế với một người con gái khác, lòng của nàng liền quặn đau từng trận, nước mắt rơi không ngừng....

“ Rất đau phải không?” Dương Diễm Ca mỉm cười nhìn nàng, thản nhiên nói nhỏ “ Cái loại cảm giác chua chát đau đớn này chính là yêu! Liên Nhi, cẩn thận nắm chắc tình cảm của bản thân, đừng để lỡ mất hạnh phúc của chính mình!”

Thì phải là yêu sao? nàng yêu phải Tuyền thiếu gia!

Ôm ngực còn ần ần đau, Mạc Liên Nhi không thể không cười khổ cam chịu! nếu không có yêu, như thế nào chỉ cần nghĩ đến hình ảnh ngài ấy cùng với người con gái khác, lòng liền đau đến không chịu được!

A không hiểu đã yêu từ lúc nào, nàng quá mơ hồ một chút cũng không biết được!

Mới sáng tỉnh mơ, Định Viễn vương phủ liền tràn ngập một bầu không khí kỳ lạ, trong phủ cao thấp truyền đến một tiếng rống đầy tức giận....

“ Liên Nhi đâu?” Ở hành lang gấp khúc bắt được một gã nô bộc rất muốn chạy trốn chết, đây là lần thứ bảy mươi chín rống hỏi.

“ Hồi Hồi tiểu thiếu gia trong lời nói... nô.... Nô tài không biết a...” Ô.... Đây là lần thứ sáu hần bị tóm lấy, sao hôm nay vận khí của hần lại xui như vậy, đi đến đâu cũng gặp phải tiểu thiếu gia.

Đáng giận! giận dữ buông tay ra, Nam Tĩnh Tuyền thật sự không nghĩ ra vì sao sáng sớm này nàng lại mất tích? Vốn đêm qua hiểu rõ tình cảm của chính mình sau, định rằng từ giờ trở đi sẽ mang theo nàng bên mình để bồi dưỡng cảm tình, ai ngờ đâu rằng sau khi hầu hạ hần dùng đồ ăn sáng xong, mới xoay người thì nàng lại mất tích một cách thần bí!

Rốt cuộc chạy đến chỗ nào đây? Tìm lần từng cái góc trong phủ, hỏi hết tất cả nha hoàn, nô bộc, nhưng lại không có ai biết được nàng đi nơi nào? chẳng lẽ là đi ra phủ gặp tình lang? nghĩ đến khả năng này, sắc mặt của hần nháy mắt liền đen dọ người, thề cho dù phiên khắp Kinh thành, cũng muốn tìm ra người kia cho bằng được!

Nặng nề bước đi, cấu giận xoay người hướng về phía cửa lớn bão táp mà đi....

Cách đó không xa, trong hoa viên truyền đến ra khe khẽ thanh âm mang vẻ xem kịch vui....

“ Oa! Tuyền tiểu tử bị thiên lôi bổ trúng sao? sáng sớm mà cơn tức lại lớn như vậy!”

“ Đúng vậy! trên dưới Định Viễn vương phủ đều bị hần phiên lần! không phải là muốn tìm Liên Nhi sao? làm gì phải làm cho bọn hạ nhân kinh hồn táng đảm chứ! Không khó tìm như vậy thôi!”

“ Hắc, hắc... nương tử Diễm Ca thân ái, nghe nàng nói thế vậy là nàng biết Liên Nhi ở chỗ nào sao?”

“ Ta biết nha! không phải ngày hôm qua lúc hai người các chàng đánh cho đến không biết thiên nam địa bắc, ta cùng Liên Nhi về vương phủ, cô ấy đã nói cho ta biết!”

“ Uy, vậy sao nàng lại xấu như vậy, nhìn Tuyền tiểu tử gấp như vậy, nàng cũng không nói cho hắn biết!” Bắt đầu vì cháu ngoại trai của chính mình đòi lại công bằng.

“ Hắn lại không có hỏi ta nha!” Thản nhiên hóng gió ngắm hoa, hoàn toàn thấy chính mình không có sai.

“ Ta nói Diễm Ca a! con của tỷ khi nào thì dắc tội muội! ngay cả chút việc ấy mà cũng không chịu giúp?” Một tiếng thở dài truyền đến vì chính mình con vô duyên mà cảm thấy bi ai.

“ Đêm qua giúp quá nhiều nên nay không thể giúp tiếp được!” Cười hì hì, tự nhận chính mình đã đạt đúng trình độ nào đó rồi!

“ Nói như vậy cũng đúng!” Ha ha... con a! chính mình nhiều hơn cố gắng đi!

“ Tỷ, tỷ nói Liên Nhi sẽ đồng ý gả cho Tuyền tiểu tử sao? theo như lời nói của cô ấy lúc trước thì khả năng đồng ý không cao a!”

“ Này thôi....”

Khe khẽ nói nhỏ tiếp tục....

“! Tuyền ca ca, mới sáng sớm tinh môn huynh cũng muốn ra ngoài sao?” Xa xa liền thấy người tới, Đồng Thủy Tâm vui vẻ chạy đến chào đón.

‘ Cũng’ là có ý gì?

Thu hồi suy nghĩ, Nam Tĩnh Tuyền bắt đầu nói lời khách sáo “ Đồng cô nương! Có phải trừ bỏ ta ở ngoài, cô còn nhìn thấy ai ‘cũng’ ra ngoài sao?” Như có như không lại cố tình nhấn mạnh thêm từ nào đó.

“ Đúng vậy! Tuyền ca ca, huynh thật là lợi hại! như thế nào huynh lại biết vậy?” Hồn nhiên ngây thơ vỗ tay bội phục. “ Mới vừa rồi muội bên ngoài đi dạo gặp được Liên Nhi tỷ tỷ đi ra ngoài nha!”

Nàng quả nhiên là đi ra phủ! Phỏng đoán trở thành sự thật, sát khí trên mặt càng tăng lên, trầm giọng truy vấn “ Biết cô ấy đi chỗ nào sao?”

“ Ân.... Người ta không có hỏi đâu!” Nghiêng đầu trầm tư một lát lại nói ra đáp án làm cho người ta thất vọng.

Vậy không tất yếu cùng nàng lãng phí thời gian! Không chiếm được manh mối có ích, Nam Tĩnh Tuyền không nói hai lời, lập tức tránh người hướng cửa bước vào.

“ Bắt quả người ta đại khái biết Liên Nhi tỷ tỷ đi đâu nha!” Thành linh lại nói ra một câu làm cho Nam Tĩnh Tuyền tức dậm chân.

Phút chốc xoay mình lại, nháy mắt lại xuất hiện trước mặt nàng, khẩu khí rất lạnh, thật âm trầm “ Đồng cô nương, tính nhẫn nại của ta rất có hạn, một câu cô tốt nhất là đừng, có, phân, đoạn nói!” Ba chữ cuối cùng cơ hồ gần từng tiếng, như là nghiền răng nghiền lợi.

Oa! Tuyền ca ca thiệt hung dữ nha! người ta cũng không phải cố ý! Đồng Thủy Tâm thật cảm thấy vô tội, dưới ánh mắt khí thế khiếp người của hắn, thật ủy khuất nhanh nói ra lời đoán của mình.

“ Người ta đang đoán Liên Nhi tỷ tỷ có thể là đi Bảo trân trai!” ô... ô.... Tuyền ca ca là dữ như vậy, nàng muốn méc với Liên Nhi tỷ tỷ, kêu tỷ ấy đừng làm điểm tâm ngon cho huynh ấy ăn...

Lại là Bảo trân trai, hôm qua nàng cũng là vì lên chuồn đến Bảo trân trai mới gặp phải chuyện nguy hiểm đó! Mỗi ngày nàng chạy đến Bảo trân trai làm gì chứ? Chẳng lẽ là tình nhân của nàng ở trong Bảo trân trai sao?

Nghĩ đến điều này, hắn đầy bụng tức giận, dưới chân dùng sức, vận dụng kinh công bay vút về phía Bảo trân trai.

Tuyền ca ca là đang gấp cái gì nha! huynh ấy muốn ăn điểm tâm đến nỗi phải chạy gấp qua đó để ăn đồ thêm sao? thế nhưng đi vào lúc này, Liên Nhi tỷ tỷ căn bản cũng chưa làm xong đâu!

Đồng Thủy Tâm ngây ngốc, nhin không được lải nhải....

Chính là nơi này!

Nhìn ba chữ ‘ Bảo trân trai’ thật to trên tấm biển, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền bắt đầu sinh nghi. Nơi này căn bản không giống cửa hàng buôn bán! Trong phòng thu dọn quá mức sạch sẽ, tìm không ra công cụ nghề nghiệp, quả thật là giống như chủ ốc dọn nhà chỉ còn bốn bức tường, liền ngay cả một bóng người cũng không có. Một chỗ như vậy, Liên nhi là thật ở chỗ này sao?

Ngay tại trong lòng hẩn vô cùng nghi ngờ là lúc, đang do dự có nên hay không đi chỗ khác tìm, cửa màn bị người xốc lên, một vị phu nhân từ trong bước ra. Khi nhìn thấy trong điểm có người thì tựa hồ có chút kinh ngạc, lập tức liền nở nụ cười thân thiết.

“ Vị gia này là tới mua cao sao? thật có lỗi, Bảo trân trai chúng ta chuẩn bị chuyển đến Tô Châu rồi, mấy ngày nay đã muốn đóng cửa không bán hàng nữa!” Lão bản nương nghĩ đến lại là một vị khách hàng tin tức mất linh thông, nên liền giải thích vô cùng tường tận.

Đóng cửa? khó trách thu dọn vô cùng sạch sẽ như vậy, nói vậy tất cả tài sản đều đã thu dọn tốt lắm! Nam Tĩnh Tuyền hơi hơi gật đầu tỏ vẻ hiểu được, lại vẫn không có ý rời đi chỗ này.

Ồ! Vị khách quan này là làm sao vậy? không phải đã nói cho hẩn biết là không bán hàng nữa sao? sao còn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, bộ dáng giống như là không muốn đi vậy?

“ Ách... vị gia này còn có việc gì sao? chúng ta thật sự là không có bán cao?” Mang tươi cười lễ phép, lão bản nương nghi hoặc hỏi.

“ Vị đại nương này, ta không phải đến mua cao”. Thật sự nhìn không ra nho nhỏ cửa hàng này có liên quan gì đến tung tích của Liên Nhi, Nam Tĩnh Tuyền quyết định trực tiếp hỏi “ Ta là đến tìm người”.

“ Tìm người?” Tìm người sao lại tìm đến cửa hàng bánh ngọt? lão bản nương trong lòng nghi ngờ, trong mắt cũng có cảnh giác “ Nơi này chỉ có chúng ta một nhà ba người, vị gia này là muốn tìm ai?”

“ Ta muốn tìm một vị gọi là Liên Nhi cô nương, không biết đại nương có biết hay không?” Tuy rằng không ôm hý vọng, nhưng vẫn là hỏi ra miệng.

“ Liên Nhi a!” Lão bản nương bừng tỉnh đại ngộ, tò mò nhìn chằm chằm hẩn từ trên xuống dưới, phỏng đoán ý đồ tìm người của hẩn.

Vị đại nương này đúng là quen biết Liên Nhi! Xem vẻ mặt của bà ấy, Nam Tĩnh Tuyền hiểu được mình tìm không lầm chỗ, lập tức trong lòng vui vẻ “ Đại nương, Liên Nhi có đến chỗ này sao?”

“ Vị gia này là gì của Liên Nhi đâu?” Tuy rằng nam nhân trước mắt này nhất phái chính trực, không phải kẻ xấu, nhưng lão bản nương vẫn cảm thấy lấy cần thận là trên hết.

Hiểu được chính mình không nói rõ thân phận, vị đại nương này sẽ không dễ dàng nói cho biết Liên Nhi ở chỗ nào, Nam Tĩnh Tuyền cũng không do dự nói “ Tại hạ là Nam Tĩnh Tuyền, là Liên Nhi....”

“ Ai nha! vị gia này sẽ không phải là Tuyền thiếu gia mà Liên Nhi thường hay nhắc tới sao?” Vừa nghe trong tên của hẩn có chữ ‘ Tuyền’, lão bản nương giống như uống thuốc an thần, không chờ hẩn nói xong liền sang sảng đánh gãy lời hẩn, tươi cười thân thiết lên “ Ngài tìm Liên Nhi đi! Nàng đang ở bên trong cùng phu quân của ta học làm ‘ Quảng hàn cao’ đâu!”

Học làm ‘ Quảng hàn cao’? đáy mắt Nam Tĩnh Tuyền đầy vẻ mê hoặc.

Tựa hồ biết hẩn khó hiểu, lão bản nương cười hì hì giải thích “ Nghe nói vị gia này thích ăn ‘ Quảng hàn cao’ của Bảo trân trai chúng ta đúng không?” Dừng lại, thấy hẩn gật đầu thừa nhận sau mới tiếp tục đề tài nói “ Bởi vì chúng ta muốn chuyển nhà đi Tô Châu, Liên Nhi nói sau này không thể mua được ‘ Quảng hàn cao’ mà ngài thích ăn, sợ ngài sẽ thất vọng, cho nên năn nỉ chúng ta dạy cô ấy làm, mấy ngày nay cô ấy đều đến đây học, còn thật sự cố gắng học nữa!”

Thì ra nàng mỗi ngày hành tung bí ẩn, vì là học làm điểm tâm hẩn thích ăn! Cho đến bây giờ, tất cả nỗi băn khoăn đều được cởi bỏ, sau khi hiểu được từ đầu đến cuối, Nam Tĩnh Tuyền chỉ cảm thấy có một dòng

nước ẩm chảy vào trong lòng, lòng đã bị không nhỏ chấn động, ngực nóng lên, tuôn ra đầy kích động tình triền, khiến hần sắp không thể tự giữ....

Nàng nhưng lại dụng tâm như thế, chỉ vì chút nhỏ nhỏ yêu thích của hần còn thật sự đến học làm điểm tâm. A Thì ra nàng không phải đi gặp tình lang.... nghĩ đến hai ngày nay vì tình địch trong tưởng tượng của mình mà cảm thấy bất an, táo bạo không khống chế được, Nam Tĩnh Tuyền không khỏi âm thầm buồn cười, đồng thời cảm xúc buộc chặt vì sợ nàng sẽ bị nam nhân khác bắt cóc giờ cũng được lời lỏng xuống.

“ Ta nghĩ đi vào tìm nàng có thể chứ?” Một khi cảm xúc thả lỏng, hần tự nhiên mỉm cười, thần sắc có vẻ thân cận hơn.

“ Đương nhiên, mau mời đến!” Lão bản nương cười tùm tùm xốc màn mời hần đi vào, miệng cao hứng khe đáp.

Gió lạnh hiu quạnh thổi từng phiến lá khô bay, nhìn bóng dáng tinh tế chuyên chú tăng thêm củi lửa, cái trán trắng nõn vì nóng mà lấm tấm mồ hôi, nhưng không có dự tính rời đi nghỉ ngơi tạm một chút. Sau đó không lâu, bóng dáng tinh tế đoán chắc thời gian, nắm lên hai khối khăn lau lớn chuẩn bị đem lồng hấp nóng hầm hấp chuyển sang một bên.

“ Ta đến!” Tự mình cướp đi khăn lau, Nam Tĩnh Tuyền tự mình đem lồng hấp nóng hầm hấp chuyển đến một bên đi.

“ A! Tuyền, Tuyền thiếu gia, ngài như thế nào ở trong này?” Không biết sao lại bị cướp việc, nhìn kỹ lại, đúng là người không nên xuất hiện lại xuất hiện ở chỗ này, sợ tới mức nàng không dám tin vào hai mắt của mình.

“ Tới tìm nàng!” Trầm ổn đáp lại, toàn thân căng thẳng nhìn thẳng vào nàng, đột nhiên Nam Tĩnh Tuyền lại nở một nụ cười dịu dàng cực kỳ hiếm có “ Thì ra mấy ngày nay nàng chạy tới đây là để học làm cao nha!”

Mới vừa rồi lão bản nương đưa hần tới đây liền vội vàng rời đi, mà hần thì cứ vậy vẫn đứng đó dõi theo nhất cử nhất động của nàng, trong lòng tràn đầy cảm động.

Rất muốn hỏi hần như thế nào mà lại biết nàng ở chỗ này, nhưng nhìn gương mặt tuần tú hàm chứa nụ cười ôn nhu kia, Mạc Liên Nhi lại không khống chế được đồ mắt.... Ông trời! Tuyền thiếu gia nở nụ cười ôn nhu như thế thật giống như đúc trong giấc mơ của nàng ngày hôm qua! Còn nữa, còn nữa, cặp mắt của hần dường như chứa đầy thâm tình nhìn nàng như vậy nha? Hơn nữa, nàng vừa mới nhận ra tình cảm mình dành cho hần hơn cả tình cảm chủ tớ, ánh mắt của hần như thế lại như thế thật làm nàng bối rối, không biết nên như thế nào cùng hần ở chung đây?

“ Dạ, đúng vậy! học làm ‘quảng hàn cao’ mà Tuyền thiếu gia thích ăn! Ngài có muốn ăn thử xem không?” Tim đập thình thịch, nàng đột nhiên phát giác chính mình không dám nhìn thẳng vào mắt hần, nên không khỏi giả bộ làm như bận rộn đi mở ra lồng hấp, nhìn một cái xem điểm tâm bên trong có làm xong hay không?

Phát hiện nàng vô cớ giả bộ bận rộn, Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy buồn cười.... ha ha... trong lòng nàng hiện tại thật bối rối sao? bằng không tật xấu này làm sao lại xuất hiện? Vẫn là.... Nàng phát hiện tình cảm tràn đầy của hần?

“ Tự tay nàng làm, ta đương nhiên phải nếm thử!” Tự mở lồng hấp lấy ra một khối điểm tâm thổi xong liền bỏ ngay vào miệng “ Ăn ngon, so với trước đây còn ngon hơn!”

Mạc Liên Nhi nghe vậy, má phẩn đã hồng bị chọc bật cười “ Tuyền thiếu gia, ngài dỗ ta! Liên Nhi mới học vài ngày, làm sao so được với lão bản của ‘ Bảo Trân Trai’ còn ngon hơn?”

“ Đối với ta mà nói, nàng làm chính là tốt nhất!” Bị bộ dáng xấu hổ của nàng làm cho ngực nóng lên, Nam Tĩnh Tuyền rốt cuộc khắc chế không được sóng tình mãnh liệt, bỗng nhiên đem nàng kéo về phía mình, ở đôi môi đỏ tươi của nàng hôn một ngụm!

“ A....” Chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô, còn lại thanh âm đều bị đôi môi tham lam của hần nuốt vào bụng.

Thật lâu sau, hần mới chịu buông ra thần trí không rõ ràng, lại tính thừa cơ vợ vét tài sản “Liên Nhi, nàng cảm thấy ta như thế nào?”

“ Tuyền... Tuyền thiếu gia... tốt lắm...” Trong ấn tượng, từng có người hỏi qua nàng như vậy, bất quá bây giờ nàng vẫn còn đang mơ hồ vì nộ hôn đột ngột vừa rồi, nên không có năng lực để nhớ ra là ai hỏi.

“ Có hay không tốt đến muốn gả cho ta?” Thừa dịp người ta còn chưa có đủ lí trí đáp lại, mau chóng ép hỏi.

“ Gả ... gả Tuyền thiếu gia a...” Hai mắt mê man mơ hồ nở nụ cười, gả cho người mình thích thật là một chuyện cỡ nào hạnh phúc, sao nàng lại không muốn chứ? Nhưng mà Tuyền thiếu gia thích nàng sao? như là bị giới một chậu nước lạnh, Mạc Liên Nhi đột nhiên phục hồi tinh thần lại, kinh hoàng lui vài bước, chưa chút cười nói “ Tuyền thiếu gia, người lại trêu đùa Liên Nhi sao?” Kỳ quái, bây giờ đâu có cô nương khác ở trong này, hần còn muốn diễn cho ai xem đâu?

Haiz.... Chính mình hôn không có đủ sức sao? sao nhanh như vậy liền hoàn hồn? Nam Tĩnh Tuyền tiếc hận âm thầm thở dài “ Nàng cảm thấy ta đang nói đùa sao?”

Giả bộ hung ác, kỳ thực trong lòng rất bị thương, rất sợ mình mở miệng cầu thân lần thứ ba lại bị cự tuyệt.

Là không giống! nhưng nàng cũng không có can đảm coi là thực! Mạc Liên Nhi cười khổ, sợ hãi đưa mắt trộm ngẫm, đúng lúc chống lại ánh mắt nóng bỏng của hần, trái tim không khỏi kinh hoàng.

Thấy nàng không nói, Nam Tĩnh Tuyền tiến lên một bước lớn, đột nhiên đem nàng ôm chặt vào lòng, thì thào nói nhỏ “ Liên Nhi, ta không phải đang nói đùa! Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ ăn một loại cao, cũng chỉ thích qua một vị cô nương, vị cô nương đó chính là nàng! ta thích nàng, còn nàng thì sao? nàng đối với ta là mang loại tình cảm gì?”

“ Ta...”

“ Trải qua hai năm ở chung, ta không tin nàng đối với ta chỉ là tình cảm chủ tớ bình thường” Tựa hồ sợ nghe được lời nói phản đối, mới nghe được một chữ, hần liền cắt đứt nàng nói thêm gì nữa “ Đừng phủ nhận! nàng dụng tâm làm điểm tâm cho ta như vậy đó chính là chứng minh tốt nhất!”

Nghe lời thổ lộ mang tính bắt buộc của hần, còn bức nàng thừa nhận mình có tình cảm với hần, trong lòng Mạc Liên Nhi có điểm buồn cười cùng cảm động, cánh tay ngọc lạng lẽ choàng lấy hần, hai hàng lệ lạng lẽ chảy xuống.

“ Ta, ta không phủ nhận a!” Tuyền thiếu gia thích nàng nha! nàng cũng thật thích Tuyền thiếu gia a... Diễm Ca tiểu thư nói nàng đừng bỏ lỡ hạnh phúc, cho nên nàng phải nắm chắc hạnh phúc của nàng trong tay...

“ Nàng, nàng nói cái gì?” Nghĩ đến chính mình nghe lầm, Nam Tĩnh Tuyền run rẩy khẽ hỏi, muốn nàng nói lại một lần nữa.

“ Liên Nhi cũng thích Tuyền thiếu gia a!” Nở nụ cười dịu dàng như nước, nàng thừa nhận cảm tình đối với hần.

“ Thế có nguyện ý gả cho ta không?” Thiếu chút nữa bị mừng như điên làm đầu óc choáng váng, Nam Tĩnh Tuyền vội muốn nàng đưa ra lời hứa hẹn, mong muốn nhanh chóng cưới nàng vào cửa.

“ A?” Cái vấn đề này thật làm cho nàng khó xử, chần chờ cả buổi cũng chưa đáp lại.

“ Liên Nhi?” Có người bắt đầu muốn trở mặt.

“ Ban đầu Tuyền thiếu gia muốn ta đem ngài thành chủ tử của mình để hầu hạ, gả cho ngài thật không phù hợp với Tuyền thiếu gia phân phó...” Nói rõ khó xử của mình, nàng không muốn vi phạm lời nói của ân nhân “ Tiếp tục làm nha hoàn của ngài nữa không tốt sao?”

“ Không tốt!” Gầm nhẹ một tiếng, hần mới không muốn vĩnh viễn làm chủ tử của nàng đâu “ Liên Nhi, nàng yên tâm, ta tuyệt đối có thể làm cho tiểu cậu ra nhiệm vụ mới cho nàng!” Nhiệm vụ mới có nội dung là _ làm thê tử của hần, yêu hần, chăm sóc cho hần cả đời.

Lén lút nắm chặt nắm đấm, Nam Tĩnh Tuyền cười hung tàn.... Nếu có người dám không đồng ý, cản trở hôn sự của hần... hừ! người đó đúng là da ngựa....

KẾT THÚC

“Oa ha ha.... Thật không ngờ Nguyệt Tinh Hồn ta cũng có ngày có thể chứa tể hôn sự của người khác, nắm quyền sinh tử một ngày, thật sự là quá sung sướng...”

Nói đến ba tháng trước, một người nam nhân không phẩm nào đó vô cùng cao ngạo cuồng tiếu nói ra câu nói kia, sau đó liền không chịu ngoan ngoãn đối với vị cô nương nhu tình như nước kia sửa đổi mệnh lệnh, làm ột người mặt mày chăm đảm nào đó không thể thuận lợi cưới dâu nên liền phát điên đuổi giết thân cậu ruột, mãi đến nam nhân không phẩm không thể chịu đựng nổi ngày đêm bị làm phiền mà vẻ mặt hết sức tiêu tụy, chỉ phải rưng rưng nhận sai, đối với nhu tình như nước cô nương hạ mệnh lệnh mới để cho nàng gả ột người nam nhân mặt mày chăm đảm nào đó, mới giải trừ được nguy cơ bị người ta phân thân!

Sau đó, Định Viễn vương phủ vui vẻ, vô cùng náo nhiệt tổ chức hôn lễ cho chủ tử, trong phủ cao thấp đều là một mảnh vui sướng, mỗi người đều nở nụ cười mà chuẩn bị hôn lễ.

Nhưng mà, nam nhân không phẩm sẽ khoan dung độ lượng như thế không hề trả thù sao?

Đương nhiên không có khả năng! Cho nên ở trước hôn lễ một ngày, nam nhân không phẩm lặng lẽ kề tai nói nhỏ với thê tử, sau đó vị thê tử thích giúp vui kia lại đi kề tai nói nhỏ với tân nương tử một cách lặng lẽ không ai hay biết.

Chị thấy vị tân nương đợi gả kia mang vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên coi là thật sự còn mãi gặt đầu.

Sau đó, thời gian từng chút từng chút trôi qua, đợi cho trải qua hàng loạt nghi thức phức tạp xong đó chính là động phòng hoa chúc....

“Liên Nhi, ta có vấn đề này hỏi nàng!” Trong tân phòng, Nam Tinh Tuyền đẩy ra khăn voan, mang nụ cười ôn nhu chất vấn vấn đề này, nàng lại đỏ mặt không trả lời chuyện này “Ta thật sự có khó hầu hạ như vậy sao?”

Cười khê một tiếng, gương mặt trắng noãn của Mạc Liên Nhi mang chút đỏ ửng, ở dưới ánh nến càng có vẻ xinh đẹp đáng yêu “Không, chàng không khó hầu hạ, chính là có khi không được tự nhiên chút!” Càng gần gũi hiểu biết hẳn, càng biết hẳn có nhiều chỗ không được tự nhiên rất là đáng yêu.

“Tốt, nói ta không được tự nhiên, xem ta trừng phạt nàng như thế nào...” Cười khê phác đi qua, đem nàng áp đảo trên giường.

Bờ môi mím cười, sóng mắt sinh tình, hai người có tình trong thiên hạ lẫn nhau nhìn chăm chú.... Tay lớn phát lên, màn giường phiêu phiêu rơi xuống, che lấp cảnh xuân không thể bỏ lỡ....

Hồi lâu sau, ở trong phòng đầy vẻ kiều diễm xuân tình, trong màn che truyền ra tiếng nữ tử thẹn thùng khiếp nhược thanh âm....

“Này, đưa cho chàng....”

“Cái gì?”

“Hong bao a!” Thật ngại ngần đưa hong bao nhét vào trong tay hắn “Diễm Ca tiểu thư nói, nam nhân lần đầu tiên đều phải cho hong bao, cho nên... cho nên...”

“Cho nên nàng liền cho ta?” Thanh âm mang vẻ ản nhĩn phi thường, thối mặt nam lặng lẽ nắm chặt nắm đấm. Hắn vô cùng khẳng định nhất định là một người nam nhân không phẩm nào đó lại đùa giỡn hoa chiêu.

Mẹ nó! Hắn có phải lần đầu tiên hay không có cần nam nhân không phẩm kia quan tâm sao? với lại loại sự tình này chỉ có đi kỹ viện tìm cô nương, mới có chuyện đối với nam nhân lần đầu tiên được tặng hong bao, đôi vợ chồng độc phu độc phụ kia là như thế nào? tổn hại người khác không thấy ghê tởm sao?

“Ấn!” E lệ cười, nàng cũng không biết là mình bị người khác trêu đùa.

Trong lòng tức giận, người nam thối mặt nào đó rất là tò mò trong hong bao này là chứa bao nhiêu. Mà khi hắn mở ra, sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

“Liên Nhi, biểu hiện của ta vừa rồi chỉ giá trị một chút như vậy sao?”

“ A?” Đối với câu hỏi thình lình như vậy hoàn toàn không phản ứng kịp.

“ Nàng nói a, không hài lòng sao?”

Haiz... lại không được tự nhiên nữa rồi! nữ nhân thở dài, không hiểu rốt cuộc hẳn là không được tự nhiên cái gì, đành phải trấn an mềm giọng nói “ Thực vừa lòng, thực vừa lòng, ta thật sự rất vừa lòng....”

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-khong-chiu-ga>